Alle (user)
www.animezup.com

Dragoste infinită
(fan fic)

Capitolul 1

— O Primă Privire – Este seara în Konoha. Mă plimb pe lângă nişte case. Vin de la gară. Probabil că se vede că sunt nouă. Părul roz îmi adie lin în aerul cald. Mă uitam la toate casele de pe stradă, dar nu o găsesc pe cea pe care o căutam. Dându-mi seama că nu voi găsi aici ceea ce caut, mă îndrept spre o altă străduţă, dar privirea îmi este aţintită către o luminiţă ce venea din depărtare. În acea pată de culoare orbitoare se putea zări trupul unei fete. Acea siluetă îmi părea cunoscută. Mă duc sprea ea. Când ajung îndeajuns de aproape pentru a putea vedea cine este constat că este sora mea, Myra. Ea semăna mult cu mine, avea acelaşi păr rozaliu, aceiaşi ochii de un verde atât de crud şi luminos, acelaşi corp de invidiat, doar că părul său era mai scurt decât al meu. Al meu era până puţin mai sus de talie, al ei fiind doar cu vreo doi, trei centimetri mai jos de umeri. Aceasta îmi făcea cu mâna bucuroasă. Are un zâmbet foarte mare, plin de blândeţe, prin care se putea observa cu uşurinţă fericirea. Mie îmi apare un zâmbet şi mai mare decât al ei pe faţă. Myra îmi face semn să vin în casă, apoi îmi spune cu un glas gingaş:

— Mă bucur că ai venit pe aici! Mi-a fost atât de dor de tine.

Eu îi spun că şi eu mă bucur să o văd şi că mi-a fost foarte dor de ea, apoi intru în casă, eliberându-mă de toate miile de bagaje, iar apoi ne îmbrăţişăm. Era o îmbrăţişare plină de dragoste şi blândeţe. Mi-a fost atât de dor de sora mea, iubita mea soră mai mare. Sora mai mare care m-a ajutat şi mi-a dat atâtea sfaturi, de atâtea ori. Doamne, cât mă bucur că o văd din nou.

După câteva minute îndelungate, ne desprindem din îmbrăţişare. Eu îi zic că vreau să mă duc până în camera mea să mă schimb. Rozalia de lângă mine îmi spune să-mi iau bagajele şiş a o urmez. Fac ceea ce îmi

zice, apoi sunt oprită de ea. Se oferă să mă ajute. Eu o las să ia câteva dintre genţi, apoi urcăm scările încetişor. În câteva secunde ajungem în dreptul unei uşi albe. Îmi spune că asta este camera mea de acum înainte. Mai adaugă şi faptul că a încercat să o mai umple cu diferite chestii care ştia că îmi plac. Îi spun că mă schimb şi vin jos să mâncăm. Myra mă informează că masa este déjà pregătită şi că mă aşteaptă, după care se duce jos. Eu intru şi încep să mă uit prin jur. Pe una dintre noptiere, văd o poză nostalgică. În acea poză erau două fete, una mai mică şi una mai mare. Cele două feţe erau gememe. Acesta poza e făcut acum vreo şapte ani, ultima dată când ne văzusem eu şi Myra. Dar gândurile îmi sunt întrerupte de către sora mea, care mă cheamă la masă. Îmi aleg repede o pereche pe pantaloni scurţi albi şi un maieu verde, apoi cobor la masă. Cât timp am mâncat am vornit despre tot felul de lucruri, despre ce am mai făcut în ultimii ani şi multe altele. Deodată Myra spune:

— Sakura, mie chiar nu-mi vine să cred că au trecut şapte ani de când nu ne-am mai văzut. Te-ai schimbat atâta. Tu vei intra la liceu, iar eu la facultate. În sfârşit ţi se va îndeplini visul de a avea cincisprezece ani, bineînţeles dacă îl mai ai.

— Da, nici mie nu-mi vine sac red că a trecut atâta timp. Chiar mi-a fost dor de tine şi mă bucur nespus de tare să te revăd.

După ce am terminat de mâncat Myra mi-a spus să mă duc sus să mă pregătesc pentru şcoală şi să mă culc. Fac ceea ce îmi zice. Am de gând să fac un duş revigorant şiş a mă culc. Intru încet în jetul de apă călduţă. Un fior îmi trece pe şina spinării în momentul în care apa face contactul cu pielea mea fină. Acea clipă nu a durat mai mult de o secundă. O secundă care parcă nu se mai termină.

După aproximativ zece minute în care toate gândurile, sentimentele şi trăirile mele au fost luat de picăturile mici şi calde, cel puţin până mâine, am ieşit din cadă, m-am îmbrăcat în nişte pijamale verzi şi m-am dus direct în camera mea.

Îmi simţeam oasele din ce în ce mai grele, mai obosite şi mai dureroase. Fără să mai stau pe gânduri mă bag în pat şi adorm.

A doua zi veni rapid. Nopate fu alungată de soarele mândru şi

luminos. Emana o căldură specială. Razele calde ale mingii de foc treceau încetul cu încetul prin perdeauna roz a camerei mele, într-un final ajundand pe fata mea, obligându-mă să mă trezesc. Cu greu îmi dechid ochii de culoarea smaraldului şi mă dau încetişor jos din pat.

Mă duc să deschid geamul, lăsând mirosul îmbietor al dimineţii să îmi inunde nările. După ce trag o gură mare de aer curat în piept, mă îndrept leneş spre baie. Îmi fac repejor siesta, după care mă îndrept spre bagajele nedespachetate să-mi aleg ceva de îmbrăcat. Îmi aleg nişte blugi albi trei sferturi, un maieu simplu albatru, iar în picioare îmi iau nişte adidaşi Addidas albi. Îmi iau ghiozdanul şi cobor jos. Îi spun Myrei că nu mai am timp să mănânc şi îmi iau pachetul de pe masă.

Fără alte ezitări încep să acerg spre noul meu liceu. În vreo zece minute ajung în curtea şcolii. Nu prea am fost zărită de către viitori mei colegi. Mă duc să mă aşez pe o bancă de lângă un cireş bătrân. Ce păcat că nu era încă înflorit. Lângă mine se aşează un băiat blond cu nişte ochi albaştri, asemeni cerului senin. Se pare că îl cheamă Naruto. El se oferă să-mi mai prezinte câţiva dintre colegi. Mi arata pe Hinata, pe Neji şi pe Lee.

Privirea îmi este aţintită către doi băieţi care jucau basket. Unul dintrei ei era blond cu ochi căprui, iar celălalt avea ochii de culoarea onixului, iar părul era de aceasi culoare cu ochii. Îl întreb pe blondul de lângă mine cine este acel brunet, iar el îmi spune că este Sasuke Ucicha.

Deodată se sună, iar orele trebe să înceapă curând. Eram emoţionată. Vai, nu cred că pot intra în clasa fără să leşin. Mor aici. Oftez îngrijorată, după care iau o gură foarte mare de aer. Îl urmez pe Naruto, deoarece se pare că eram în aceiaşi clasă, dar în drumul meu sunt împinsă de cineva. Îmi ridic privirea speriată, în acelaşi timp nervoasă spre el. Se pare că era chiar acel Sasuke Ucicha. El îmi spune pe un ton superior şi iritant:

— Ai grijă pe unde mergi!

— Ce bou!!! exclam eu iritată de tonul folosit de el.

Doamne, iar m-a luat o team îngrozitoare. Mor de frică! Am atâtea emoţii, nici măcar nu cred că ştiu cum mă mai cheamă. Sper să nu mă

pună cumva în faţa clasei să zic lucruri inutile despre mine sau orice altceva de genul ăsta, este îngrozitor. Off, nu mai rezist. Mă opresc pentru câteva secunde din mers. Îmi închid ochii şi trag adânc aer în piept, după care îmi continui drumul spre clasa. pentru câteva secunde din mers. Îmi închid ochii şi trag adânc aer în piept, după care îmi continui drumul spre clasa. În câteva secunde sunt în faţa clasei. Mai iau o gură mare de aer, după care intru.

Dragoste Infinită

Capitolul 2

— Prietene Noi – În încăpere erau vreo treizeci de fete de adolescenţi necunoscunti care stăteau în băncile lor, fiind mult prea agitaţi. Se pare că nu mi-au observat încă prezenta. Naruto mă vede şi îmi face cu mâna. Îi zâmbesc dulce, după care îmi caut un loc. Off, nu se poate, mai este un singur loc liber, lângă nemernicul ăla, Uchiha. Nu îl suport. Neavând altă opţiune, mă duc nervoasă spre banca lui. Era prima bancă de pe mijloc. Nu prea mă omor să stau în prima bancă, dar ce pot să fac?

Ajung în dreptul băncii. Sunt atât de nervoasă. Un sentiment de furie simt cum îmi trece prin vene. Mă încrunt. Mai aveam puţin şi îl luăm la bătaie. Simt cum sângele începe să treacă din ce în ce mai repede prin vene, Începe să fiarbă cu totul în mine. Îmi strâng repede pumnii. În ochii mei se putea citi ura, dorinţa disperată de a distruge ceva, de a mă răzbuna cumva. Eram atât de nervoasă, încât cred că aş fi în stare şiş a omor pe cineva. Bine, nu aş ajunge chiar atât de departe, dar pe aproape. Nu ştiu de ce eram atât de nervoasă pe el, până la urmă e doar un idiot, nu merită să-mi consum degeaba energia.

Fără să-mi pese de el, mă aşez pe scaunul din dreptul său. Era o gălăgie extremă în încăpere. Eu stăteam în banca plictisită. Deodată se poziţionează câteva fete în faţa băncii mele. Pe una dintre ele mi-o prezentase Naruto. Cum a chema? Ah da, Hinata. Lângă ea se mai aflau încă două fete, una blondă şi una şatena. Hinata mă salută şi mă întreabă dacă aş vrea să fim prietene. E un pic cam încordată. Ce-i drept, cred că este timidă rău. Îi zâmbesc dulce, după care îi spun că mi-ar face plăcere să fim prietene. Ne mai zâmbim încă o dată, apoi mi

le p-rezinda pe cele de lângă ea. Blondă se numea Temari, iar şatena TenTen. Păreau de treabă. Cred că o să ne înţelegem bine.

Într-o fracţiune de secundă toată lumea face linişte. Uşa se deschide încetişor. Toţi elevii se agitau să ajungă la locurile lor. Pe uşă intra Naruto. Blondul începe să râdă cu poftă când vede ce fete înspăimântate avea toată lumea, dar el se sperie în momentul când profesorul intră în clasă. El era dirigintele nostrum, Kakashi Hatake. El este un bărbat înalte, cu părul gri, ciufulit, care poartă o mască pe faţă. Ce ciudat. Îmi dă fiori acea mască. Parcă ar fi un asasin sau naiba ştie mai ce. Mă sperie într-un fel.

Acesta ne salute politicos, după care mă cheamă în faţa clasei să mă prezint. Aveam puţine emoţii. Nu ştiam ce părere ar putea să aibă noii colegi despre mine. Ies din banca încetişor. Mâinile îmi transpirau cu fiecare milimetru pe care îl înaintam, cu fiecare pas care îl făceam. Eram atât de tensionată. Exact de asta îmi era frică, să mă pună să zic ceva în faţa clasei. În două secunde interminabile ajung lângă professor. Acesta se uita ciudat la mine. Cred şi eu, probabil că aveau o faţă de mata plouată. Îmi îndrept privirea spre clasă şi imlemnesc. Nu ştiam ce să mai zic. Rămăsesem încremenită acolo. Încercam să vorbesc, să spun ceva, dar totul era inzadar. Cuvintele nu vroiam să-mi iasă din gură, parcă eram fată iun fata cu moartea, nu cu nişte amărâţi de colegi noi. Înghiţeam continuu în sec, neadand altă alternativă. Mă uit repede la Hinata. Îmi zâmbea atât de dulce, de gingaş, de frumos. Mă făcea să-mi revin din această frică imposibil de evitat. Cu greu schiţez şi eu un zâmbet micuţ. Profesorul se holba la mine. Nu ştia ce am de nu zic nimic. După încă câteva secunde îndelungate, spun hotărâtă:

— Bună tuturor1 Eu sunt Sakura Haruno, am paisprezece ani şi vreau să-mi fac cât mai mulţi prieteni. Sper că ne vom înţelege mine. Pe unii dintre voi déjà v-am cunoscut. Mai multe despre mine nu vă spun, veţi afla pe parcurs, desigur, dacă veţi vrea să mă cunoaşteţi cu adevărat. Cam atât am avut de spus.

Dirigintele îmi zâmbeşte, sau cel puţin aşa cred, nu pot să-mi dau seama exact. Îmi zice că dacă am terminat pot să merg la loc, apoi mai

adaugă că se bucură să mă cunoască. Eu îi răspund doar cu simplu zâmbet, apoi mă duc înapoi în bancă.

Brunetul de lângă mine se uita ciudat la mine, după care îşi întoarce privirea spre Naruto, care începe să se vaite, deoarece Kakashi a adus nişte teste date mai de mult şi el a picat, ceva ce se pare că pe nimeni nu mira. Neji se ridică, fiiund iritat de comportametul blondului şi îi dă un pumn în burtă. Kakashi se enervează din cauză că cei doi se iau la bătaie şi le da detenţie, după scoal;a să mai rămână încă trei ore. Naruto mormăie ceva, după care se aşează lângă Neji, care părea că nu are nicio problemă cu detenţia.

Ora trecu repede, iar sunetul clopoţelului mult iubit se auzi. Kakashi ne spune că putem ieşi cu toţii în pauză, mai puţin cei care s-au luat la bătaie în oră. Eu mă duc repede la Hinata, pentru a ne cunoate mai bine. Am început să vorbim despre tot felul de chestii, aşa am aflat foarte multe despre fiecare în parte şi ele despre mine. Am fost întrerupte de o fată blondă, cu ochii albastrii care părea foarte aroganta. TenTen îmi spune că pe blondă o cheamă Ino şi că ea este cea mai mare piţipoanca din toată şcoala. Mi se părea mie ceva ciudat la ea. În spatele ei mai erau încă două clone, care o urmăreau peste tot şi făceau tot ce făcea ea. Ce sclifosite. Ino se apropie de mine şi îmi spune cu superioritate în voce:

— Deci, tu eşti nouă fată. Hmm, nu prea eşti tare, deci nu poţi sta cu mine! Oh, nu, n-a spus asta. Iar simt cum mi se ridică tensiunea. Mai am puţin şi sar pe ea. Să vedem ce porecla să-ţi pun. Cred că îţi voi spune frunte lată. Acum dispari din faţa mea, îmi provoci o senzaţie de vomă!

Fetele de lângă mine se uitau îngrijorate la mine. Chiar se vede atât de tare că m-am enervate? Se pare că da. Ei bine, păi, nu vreau să mă obosesc degeaba. O s-o las în pace.

Fără să-mi mai pese de ea, plecăm de lângă ea şi ne îndreptăm fiecare spre locul său, urmând să înceapă ora de matematică.

Totuşi eram fericită. Este o primă zi de şcoală destrul de bună, mai ales că mi-am făcut trei prietene minunate. Mi-aş fi dorit să vin aici de la începutul semestrului, nu din noiembrie, dar ce mai contează. Cred

că mă voi integra repede.

Dragoste Infinită

Capitolul 3

— O Oră De Coşmar – În scurt timp profesoara de matematică intra în clasă. Ea este o doamnă cam scundă, cu părul scurt, cam până la umeri, blond, ondulat. Are nişte ochelari mici de vedere, de culoare roşie, care îi ascund ochii verzi, un verde atât de crud şi pătrunzător, precum cel mai preţios smarald. Este îmbrăcată cu o fustă lungă, până la genunchi roşie, o bluză neagră cu mâneci trei sferturi. În picioare are nişte ghete din piele negreu, cu toc cui destul de înalte. Se îndreaptă încet spre catedră, se aşează şi deschide catalogul. Începe să facă prezenţa. Iar devin tensionată. Respir repede şi zgomotos. Aveam emoţii. În scurt timp ajunge la sfârşitul catalogului, dând de încă un nume, al meu. Mă cheamă lângă ea. Mă prezint repede, apoi aştept să văd ce mai vrea de la mine.d că ştiu ce urmează. Un test sau o ascultare la tablă. Am o presimţire în legătură cu ceea ce va spune şi cred că o să mă asculte la tablă, în faţa clasei.

În două secunde presimţirea mea se adevereşte. Îmi spune să iau o bucată de cretă, îmi dă o culegere de olimpiade în mână şi îmi indică un exerciţiu ce mă înspăimântă. Cu mici ezitări şi mii de emoţii interminabile scriu exerciţiul pe tabla prăfuită. Imediat ce termin de scric acea ecuaţie cu şiruri las culegerea pe catedră şi mă apropii din nou de tablă. Mă mişcăm cu o viteză de mii de ori mai mică decât a melcului. Fiecare pas care îl făceam îmi provocă o anumită durere în corp. Parcă aş fi călcat pe cărbuni încinşi nu pe parchet. La fiecare pas care îl făceam simţeam cum îmi intră o sabie în inimă, obligându-mă să înaintez şiş a fiu cât mai aproape de sfârşit. Simţeam cum mă prierd, cum vine sfârşitul şi cum mor. Inima îmi bătea cu cea mai mare putere posibilă.

Toate gândurile şi sentimentele mele sunt întrerupte de vocea profesoarei care se răsteşte la mine, zicându-mi:

— Haruno! Mai ai de gând să pierzi mult timp acolo, holbându-te la tablă? Hai mai repede, termina exerciţiul o dată că nu am tot timpul la dispoziţie!

Am inchitit în sec, după care am luat o gură foarte mare de aer şi am încercat să scriu ceva. Stăteam cu cretă lupita de tablă. Nu puteam să mai mişc. Eram încremenită. Parcă aş fi fost transformată în stană de piatră. Nu mai gândeam limpede. Prin minte îmi trec numai gânduri rele. Vedeam numai culori închise, de gri, negru, cenuşiu. Negru. Doar negru. Nu pot vedea nimic altceva decât un negru interminabil, apăsător, dureros. Deodată, ne mai vrând să văd acel abis în faţa ochilor, încep să strig ca disperată:

— Verde! Verde! Verde!

Toţi colegii au tresărit. Profa se uita ciudat la mine. Oh, nu, nu se poate1 Cum am putut să fac o aşa prostie. Nu pot sac red că am spus asta cu voce tare. Toţi din clasă au început să râdă, inclusive profa, care îmi spune pe un ton iritant:

— Hai o dată Haruto! Termină exerciţiul ăla anul ăsta şi nu mai visa cu ochii deschişi. Chiar vrei să ieşi atât de mult în evidenţă? Măcar fă-o sit u în alt mod, nu prin prostie. Avem noi destule specimene prin clasă care îşi arata prostia zilnic, nu mai trebuie să faci şi tu asta.

Când aud asta rămân din nou încremenită. O teamă m-a cuprins imediat. Genunchii îmi tremurau din ce în ce mai tare. Frică îmi controla creierul şi de asemenea pusese stăpânire pe întreg corpul meu. Tremuram mai rău că înainte, simţeam îmbinarea dintre teamă şi furie, neştiind care dintre ele are o cantitate mai mare. Încerc să mă deplasez, dar picioarele mele parcă erau de piatră. Nu mă mai puteam mişca. Am mai încercat de câteva ori, dar fără rezultat.

Chiar când credeam că-mi va fi imposibil să mă mai mişc de acolo, prind curaj şi încep să rezolv ecuaţia ce ieşea în evidenţă pe tablă neagră. Chiar era uşor. Mă rog, era mult de scris, dar am reuşit să termin totul repede şi chiar foarte corect. Spre surprindere tuturor, mai ales a mea, am terminat de rezolvat în mai puţin de două minute. Colegii m-au aplaudat, iar eu am zâmbit victorioasă. Doamna profesoară era şi ea la fel de uimită. Nu ştia cum de am rezolvat aşa de repede, dar după faţa ei pare destul de mulţumită. Am respirat uşurată, apoi am întrebat dacă este bine. Blondă de la catedra îmi spune mândră:

— Da, Sakura, este foarte bine! Sunt mândră de tine! Cred că eşti chiar foarte bună la materia mea. Felicitări! Ca răsplată îţi voi da un zece pentru azi.

Wow mi-a spus Sakura. Yee!!! Radiam de fericire, chiar dacă nu aveam un motiv atât de important. Încuviinţez din cap, după care trec la loc. Când mă aşez Sasuke, cu o faţă extrem de uimită, mă întreabă cum am făcut asta. Eu am de gând să fac un pic pe proastă şi îl întreb, parcă căzută din cer ce am făcut. El se prinde ce ceea ce încerc să fac şi nu-mi mai da atenţie. Foarte bine, nici nu aveam chef ca el să-mi zică ceva, eram oricum mult prea fericită.

Totuşi, există cineva care se enervase. Naruto se ridică revoltat în picioare şi începe să urle la profa ca de ce eu am primit un zece doar pentru atât, de ce el nu primeşte niciodată zece dar eu da şi prostii de genul ăsta. Eu mă uitam la el cu o faţă de căţeluş plouat şi făceam pe fetiţa răsfăţată, care merită tot. Făceam asta doar pentru a-l enerva pe el, mai bine zis pentru a-l face gelos. Se pare că funcţiona. El se zbătea şi făcea ca toate animalele turbate de pe lume. Parcă ar fi foar electrocutat. Toţi din clasă, mai puţin Hinata, care era roşie şi visa cu ochii deschişi, am început să râdem. Naruto era de-a dreptul hilar. Ar putea să se facă comediant, sau circar. Se pricepe bine să facă circ.

Nu după mult timp, totul se termină, Naruto primind încă o oră de detenţie. Mă întreb ce mai poate urma. Fără ca nimeni să-şi dea seama, oră se terminase. Eram în culmea bucuriei toţi, dar profa nu chiar. Ne-a dat o temă extrem de luga şi de grea, apoi a plecat destul de nervoasă.

Toţi am ieşit în pauză şi am început să vorbim. Eu m-am dus la noile mele prietene, dar în drum spre ele...

Dragoste Infinită

Capitolul 4

— Echipele – Eu m-am dus la noile mele prietene, dar în drum spre ele sunt întâmpinată de Ino, care părea destul de nervoasă. Se poziţionează în faţa mea împreună cu clonele ei în spate. Ce vreo şi asta de la mine? Mă uitam la ea cu o privire întrebătoare, cerându-I din priviri să zică mai repede ce are de zis. Ea stătea acolo, blocându-mi drumul, ca o momâie. Îmi venea să-I dau o palmă şi s-o dau din calea

mea, dar cu greu m-am abţinut. Într-un sfârşit, după încă vreo zece secunde, se gândeşte şi ea să vorbească. Se apropie încet de mine. Se mişcă mai încet decât mine la tablă, dacă acest lucru ar putea fi posibil. Se îndreaptă din ce în ce mai încet de mine, probabil vrând să mă facă curioasă, ei bine asta nu prea îi mergea, tot nu-mi pasă absolut de loc ce vrea de la viaţa mea. Acum se afla la doar câţiva centimetrii de mine, cred că sunt vreo zece sau cincisprezece, dar nu mai mult. Îţi apropie buzele de urechea mea dreaptă, şoptindu-mi pe un ton ameninţător:

— Tu, frunte lată, să mă asculţi bine, pentru că nu-mi place să zic de două ori acelaşi lucru! Deci, să nu cumva să te mai apropii vreodată de Sasuke! El este al meu, doar al meu! Să nu cumva să crezi că nu te-am văzut în ora de mate că ai vorbit cu el. Ce ţi-a zis? Ce i-ai zis? Spune! Să-ţi fie clar domnişoara Haruno, dacă te mai văd cumva în preaja iubiţelului meu te voi distruge. Nu mă cunoşti, nu ştii de ce sunt în stare, câte pot să fac, ce pot să îţi fac, deci, te avertizez, ai mare grijă ce faci cu Sasuke al meu! Acum mişcă mai repede din faţa mea, îmi impuţi aerul! Spune, după care mă împinge brutal, eu lovindu-mă în colţul unei bănci.

Auch! Cred că am dat cu ficatul de bancă. Doamne, în ce hal poate să mă doară acuma. Parcă mi-ar fi băgat un cuţit. Îmi acopăr locul care mă doare cu mâna stângă şi ţin apăsat, încercând să opresc durerea. Stau aşa vreo patreuzeci de secunde, după care simt cum durerea scade.

Fetele, văzând toată scena de mai devreme, cu Ino, vin alarmate la mine. Păreau destul de îngrijorate. Mă întreabă dacă mă mai doare unde m-am lovit şi dacă m-a speriat blondă. Când aud a doua întrebare era să să-mi iasă flăcări pe nas. Cum mama naibii să-mi fie mie frică de aia? De piţipoanca aia amărâtă? Aia nu cred că vă reuşii să mă sperie niciodată. Ah, ba da, m-am speriat când am văzut-o prima dată, din cauza urâţeniei sale. Le spun fetelor că nu şi că nu vă reuşii niciodată să mă sperie. Hinata îmi zâmbeşte prietenește, după care îmi spune că ar fi mai bine să mergem la vestiar să ne schimbat, deoarece următoarea oră avem sportul. Dau afirmativ din cap, după care îmi iau sacoşă cu schimburi şi ne îndreptăm spre vestiar.

În câteva minute ajungem şi la vestiar. Ne schimbat repede, apoi

TenTen propune să mergem la băieţi să ne mai amuzam un pic pe seama lui Naruto. Hinata se împotriveşte şi ne spune că nu e frumos să râdem de el, apoi se înroşeşte toată. Zici că era un rac, săraca. Noi începem să chicotim, după care eu o întreb pe bruneta dacă nu cumva îl place. Ea da negativ din cap, dar eu nu renunţ şi o mai întreb de încă câteva ori. Până la urma cedează şi îmi mărturiseşte că este moartă după el. Eu chicotesc, apoi îi spun să mergem la băieţi.

Când să ieşim afară din vestiar, pe cine găsim în faţa uşii? Pe Naruto, Sasuke, Neji, Săi, Kiba şi Lee. Ce făceau ei oare aici? Simplu, ascultau ce vorbeam noi. Noi ne uităm la ei cu o privire diabolică, mai puţin Hinata, care era mai roşie ca înainte, zici că luase foc. Băieţii o iau la fugă spre sala de sport. Noi începem să-i fugărim ca disperatele prin şcoală, după ei. Cei pe lângă care treceam probabil credeau că suntem nebuni. În scurt timp ajungem la sala de sport, toţi obosiţi şi transpiraţi.

Profesoara, Anko, era deja aclolo şi nu părea prea fericită. Când constatăm asta ne aliniem şi aşteptam să vedem ce o să ne facă. Auch, vai de mine. Este abea prima zi aici şi deja să primesc o pedeapsă. Off, Doamne, sper că nu. Anko este o profesoară tânără, de vreo douăzeci şi cinci de ani, scundă, cu părul scurt, cam până la umeri, Albastru închis şi cu nişte ochi negri, destul de inexpresivi. Ea este îmbrăcată cu nişte pantaloni de trening lungi, negri şi cu un maieu mulat, roşu, un pic cam decoltat. Părea o profa de treabă, dar oare chiar aşa să fie? Ei bine, voi afla curând.

Anko ne spune să intrăm în sală, iar noi facem întocmai ce ne-a zis. Noi, cei care am alergat ca descreieraţii prin şcoală, eram extrem de obosiţi. Cum am ajuns în sala am început să respirăm greu şi să gâfâim. Îmi simţeam plămânii atât de încărcaţi, plini de ceva, ca şi cum ar fi oricând gata să explodeze. Simţeam cum aerul pe care îl inhalam arde în interirul meu. Deodată, Anko păşeşte în sala zicându-ne:

— Bun, deci, astăzi vom face ceva mai special decât de obicei.

Oare la ce se referea? Ce fac de obicei? Dar acum? Eram atât de curioasă, încât parcă simţeam deja că va fi ceva peroculos, extrem. Simţeam cum un val de adrenalină îmi trece prin corp. Nu mai pot de

nerăbdare să văd ce o să zică, ce o să facem, ce? Vai, cât urăsc suspansul. De ce naiba s-a oprit profa atât de brusc, ca să ne omoare cu aşteptatul?

— După cum spuneam mai devreme, va fi ceva mai special, nu numai ora asta ci următoarele ore până la sfârşitul anului şcolar. Orele vor consta în învăţarea lucrului în echipe. La început, se vor forma echipe de câte doi, o fată şi un băiat şi vor trebui să se ajute unul pe celălalt, să coopereze, să se înţeleagă cât mai bine posibil pentru a duce treaba la bun sfârşit şi, desigur, pentru a câştiga concursul. În fiecare oră va fi câte un concurs diferit şi în funcţie de punctele care le veţi lua, pe echipa, se va forma un clasament. Primele zece echipe din clasament vor face o competite mai extremă şi mult mai periculoasă. Cu o săptămână înainte de Paşte se va face un fel de tabără la munte. Acolo se vor face alte echipe, două echipe a câte cinci elevi. Despre acea parte va voi spune altă dată. Acum să o luăm cu începutul. Pentru primele zece ore de concurs va voi ajuta, legându-vă cu cătuşe unul de celălalt. În acest mod veţi învăţa că numai ajutându-vă şi lucrând în echipa veţi reuşii să câştigaţi concursurile. Ca să vă ambiţionez mai tare, am făcut şi premii pentru fiecare câştigător, dar acel premiu se va da doar unei singure echipe, celei care va coopera cel mai mult. Astăzi voi alege echipele. Aceste echipe nu se mai pot schimba, fie că vă convine sau nu. Vă voi alege după cum crec eu, în aşa fel încât să cădeţi în echipă cu persoana cu care nu va-ţi dorii niciodată. Lista va fi afişată în zece minute la panoul din faţa sălii de sport, până atunci nu vreau să vă aud, să vă simt sau vă vă miros! Să nu cumva să vă prind că vă mişcaţi, nici măcar să nu clipiţi. Dacă prind pe unu că mişcă îl strâng de gât! Aţi înţeles?

Toţi dăm afirmativ din cap, după care ea ne arată o bancă şi ne spune să aşteptăm acolo până face ea echipele. Facem exact ceea ce ne-a spus şi ne aşezăm toţi, fata ca nimeni să comenteze, iar aici mă refer la Naruto. Îmi dau seama că blondul e în stare să comenteze la orice, oriunde, oricând, dar probabil că acum este mult prea curios să vadă cu cine o să pice în echipă, la fel ca oricare dintre colegi, mai ales eu, desigur.

Wow! A fost un discurs destul de interesant. Pare chiar mişco aceste concursuri, mai ales idea cu lucrul în echipă, aşa îi voi cunoaşte şi eu mai bine pe ceilalţi. Chiar sunt curioasă să văd cu cine o să fac echipă. Oare o să fie drăguţ? Dar prietenos? Sper doar un singur lucru, să nu cumva să cad în echipă cu nemernicul ăla de coleg de bancă.

Acum îmi dau seama de ceva. Mă simt extrem de bine, adică nici tensionată, nici încordată, nici nimida sau oricum altcumva de genul ăsta. Simt că parcă sunt în acesta şcoală, în această clasă, cu aceşti colegi, viitori prieteni, sper eu, de la începutul anului. Parcă i-aş cunoaşte pe toţi de o viaţă. Simt un fel de sentiment de iubire faţă de ei, de nostalgie. Este atât de ciudat, dar totuşi îmi place mult de tot.

Gândurile îmi sunt întrerupte de vocea profesoarei, care se îndreaptă încet spre banca unde ne aflăm noi, clasa a IX-a B. Aceasta ţinea în mână două foi, ce păreau identice. Probabil făcuse o copie a listei cu echipele, mai mult ca sigur. Aceasta ne informează că în mâna ei se afla lista tuturor echipelor, după care se duce să le agaţe de panoul din faţa sălii de sport. Vine din nou la noi şi ne zice că putem să vedem echipele, că sunt în sfârşit afişate. Toţi o iau la fugă spre panou, mai puţin eu. Eu mergeam încet spre lista cu echipe. Chiar dacă eram nerăbdătoare, încercam să ascund asta, deşi îmi dau seama că nu prea reuşeam şi că se vdea pe fata mea cât de curioasă eram. Mă uit cu coada ochiului la Anko, care se holba la mine ciudat. Faţa să mă amuză, aşa că un mic chicotit iese din gura mea.

În câteva secunde ajung şi eu în dreptul listei. Îmi căutam disperată numele pe coală albă. În vreo cinci secunde îmi găsesc numele, apoi mă uit la numele din dreptul numelui meu.

Am încremenit. Am rămas şocată. Nu se putea. Nu, era imposibil. Dar de ce? De ce eu? Nu este corect! Nu puteam să cad în echipa chiar cu el. Mai rău nici nu cred că se putea, sau poate că da... Nu-mi vine să cred că sunt în echipa chiar cu...

Dragoste Infinită

Capitoulul 5

— Primul Concurs – Nu-mi vine să cred că sunt în echipa chiar cu Sasuke Uchicha! De ce tocmai el? Off, nu se poate.

Oftez lung, după care clipesc de câteva ori, încercând să-mi revin din şoc. Mai stau aşa, nemişcată încă vreo câteva secunde, după care îmi clatin încetişor capul şi mă îndrept spre prietenele,ele, în sala de sport.

Deodată mi-a venit o idee. Cred că o să profit de faptul că o să fiu legată de Sasuke cu cătuşe şi o să mă distrez un pic. Am de gând să o fac pe Ino un pic geloasă, apoi să-mi bat puţintel joc de Sasuke. Zâmbesc pervers la micul meu plan, apoi ajung la Hinata, care mă ia la întrebări. Cu cine sunt în echipă, e dragutz şi tot felul de întrebări de genul ăsta.

Îi spun că sunt în echipă cu nenorocitul de Uchiha, apoi mă gândesc să le zic şi fetelor despre micul meu plan pervers. Fără să mai stau mult pe gânduri, le chem într-un loc unde să nu ne audă nimeni, apoi le zic:

— Fetelor, am un plan! O să mă disprez un pic pe seama lui Sasuke şi totodată şi a lui Ino. O să o fac cumva pe Ino geloasă, în timp ce îmi voi bate puţin joc de marele Uchiha.

Ele se uitau la mine îngrozite. Toate se întrebau ce am de gând să fac. Ei bine, nici eu nu ştiam încă ce să fac, dar va fi ceva interesant, pervers şi de neuitat. Zâmbesc malefic, apoi le spun fetelor că vor vedea ele ce se va întâmpla. O să fie o oră destiu de interesantă.

Plec spre locul unde se aflau restul colegilor, fetele fiind în spatele meu. Încă aveam acel zâmbet malefic, plin de perversitate. În două secunde profa ne spune să ne aliniem. Fetele stăteau în faţa băieţilor, pe perechi. Anko ne pune pe rând cătuşele, apoi ne spune:

— Deci, acum sunteţi legaţi cu cătuşele. Primul concurs va începe în câteva minute. Să vă explic. După cum vedeţi, sala este plină de obstacole. Voi va trebui să treceţi peste ele. Veţi găsi singuri o cale de a trece peste fiecare onstacol.

După ce ne spune toate astea ne lasă singuri. Sasuke se holba la mine, parcă aşteptând ca eu să fac ceva. Eu am de gând să-mi încep planul, chiar dacă nu ştiam încă cum. Mă uit la Ino. Blondă e atât de nervoasă, încât mai are puţin şi se ia la bătaie cu partenerul său, Săi.

Mă apropii de Sasuke. Îl trag mai aproape de mine. Eram la câţiva centimetri unul de altul. Îi puteam simţii respiraţia. El se uită la mine

provocator. Îi ating pieptul cu mâna dreaptă. Îmi mişcăm încet degetul pe pieptul său. El îmi zâmbea pervers. Îmi bag mâna în părul său abisal. Îl priveam fix în ochi. Ne zâmbeam pervers. Mă lipesc de el. Buzele noastre se aflau la doar câţiva milimetrii. Încercam să mă apropii mai mult de el. El mă apuca de talie.

Zâmbesc şmecher, apoi îmi dau părul pe spate şi mă uit din nou în ochii lui plini de iubire, căldura şi bunătate. Prin acei ochi abisali şi seducători, citeam tot despre el, era ca o carte deschisă, special pentru mine. Fiecare moment care trecea era mai intens, mai sensual, mai pătrunzător. Noi eram încă lipiţi unul de corpul celuilalt şi se părea că niciunul nu voia să se termine acest moment extraordinar, nimeni nu îndrăznea să ne despartă. Era pur şi simplu magic. Nici măcar o secundă nu am încetat să ne privim în ochi sau să clipim. Îi simţeam respiraţia caldă pe chipul meu angelic. Puritatea ce se vedea în ochii lui minunaţi mă făcea să mă simt cu adevărat apreciată, admirată, să mă simt ca şi cum exist pentru cineva. Îmi trec degetele prin părul său scrut, negru şi ciufulit, iar apoi îmi vine în minte ideea de a-l săruta. Totuşi, mi-am luat inima în dinţi şi m-am apropiat mai mult cu buzele de ale sale, acum fiind o distanţă milimetrică între noi. Mă simţeam ciudat de bine, de protejată.

Eram încremenită. Totul în jurul meu dispăruse, eram numai eu şi el. Stăteam nemişcaţi şi ne uităm unul. Mă privea adânc în ochi, făcându-mă să-mi pierd minţile. Ochii lui de un negru atât de intens erau plini de blândeţe şi bunătate, mă inebuneau. Mi-am adâncit şi mai mult privirea în a lui, pentru a putea trece de acel abis îmbietor şi a putea vedea în interiorul lui, a sufletului său. Negrul parcă nu se mai termină, cu cât ne adânceam mai mult privirile, cu atât mai apăsător şi mai intens, era infinit. Oricât de mult m-aş fi străduit să trec de infinitul abis nu aş putea, era imposibil.

Nimeni nu făcea nimic. Doar stăteam pierduţi fiecare în ochii celuilalt. Parcă amândoi aşteptam ca celălalt să facă sau să zică ceva, dar niciunul dintre noi nu avea curajul să facă asta. Cred că am stat aşa ceva. Nici nu mai simţeam cum trece timpul, parcă era oprit în loc pentru a simţi momentul. Secundele treceau, minutele la fel, poate că şi

orele, dar mie nu-mi pasă, nu mă mai interesa.

Într-o fracţiune de secundă totul devine şi mai perfect decât este, deoarece el se apropie de mine din ce în ce mai mult. Chiar dacă o face cu o viteză mai mică decât a melcului, tot este perfect. Acum se afla la doar câţiva centimetrii de mine, mai exact de faţă mea. Îi pot simţi parfumul. Mirosul emanat de el este divin. Nu există niciun colţişor al minţii mele care să nu fie invadat de el, care să mai poată gândii logic, care să nu fie afectat de fericire. Rămân şocată de ceea ce fată. Nu pot spune că nu îmi place, dar... nici nu ştiu ce să zic. Este o senzaţie atât de plăcută, încât nici nu ştiu cum să o mai descriu. Deodată ….

Dragoste Infinită

Capitolul 6

— Perversitatea Nu Are Limite – Deodată suntem întrerupţi de către Anko care urlă ca descreierata la noi că putem începe. Mă uit la ea cu o privire plină de ură, apoi dau afirmativ din cap. Imediat ce pleacă îmi reiau poziţia faţă de Sasuke şi îi şoptesc:

— Deci, să vedem de ce eşti în stare. Vezi că dacă nu câştigăm premiul ăla afurisit, o să te omor, cu mâna meu, jur! Dacă câştigăm te voi răsplăti … spun eu, după care îl muşc încetişor de ureche.

Aveam un zâmbet pervers pe faţă. Doamne, ce era în mintea mea. Câtă perversitate am în mine? Mă uimesc singură. Oare când am devenit aşa? Mi se pare mie, sau m-am schimbat total în doar câteva minute? Eu, fata care era atât de timidă, de invizibilă, de fricoasa, acum am devenit atât de curajoasă, de rea, de perversă. Ştiam că am perversitatea în sânge, dar nici chiar în halul ăsta. Hmm, îmi place.

Mă apropii din noi de buzele lui Sasuke, de data asta aproape atingându-le. Mă tentează. Brunetul îmi mângâie părul rozaliu. Îmi plăcea atât de mult, era mult prea frumos ca să fie adevărat. El coboară cu mâna pe talia mea, încercând să ajungă la pantalonii mei de trening nergi. Pervers băiatul. Eh, lasa că eu sunt de două mii de ori mai perversă decât el. Eu ripostez, dându-i o palmă peste mâna, apoi îmi reiau repede poziţia. De data asta eram mai depărtaţi un pic, în aşa fel încât el avea de ajuns loc să scoată limba. Îşi mişcă limba în toate părţile prin aer. E atât de excitant.

Totul în jurul nostru nu mai era ca înainte. Dispăruse tot. Suntem numai eu cu el. Noi doi, stând acolo, singuri, oricând gata de orice prostie. Totul devenea din ce în ce mai pasional, ceea ce mă făcea să vreau şi mai mult să-l sărut. Doamne, muream de nerăbdare să văd cum sunt buzele lui. Păreau perfecte. Arată ca două petale mici şi catifelate de trandafiri, atât de roşii, de strălucitoare, de perfecte. Muream aici. Nu mai pot, simt cum tot corpul meu mă îndemna să îl sărut, dar totuşi exista ceva în mine ce nu mă lasa să le ating. Eram fermecată de fiecare gest ce îl făcea cu limba, deveneam din ce în ce mai doritoare, dar tot simţeam că nu pot. Nu ştiu ce şi de ce, dar nu mă lasa să îl ating, să-i simt buzele, limba cum se joacă cu a mea, este atât de enervant acest sentiment.

Fără să mai stau pe gânduri scot şi eu limba, fiind cât pe ce să o ating pe a sa. El încerca să-mi găsească limba, dar eu nu-l las şi mă apropii de gâtul său. Încep să-l ling încetişor pe gât, coborând lin spre pieptul său. El nu mă lasa să înaintez şi mă ridică repede la nivelul său, încercând din nou să mă sărute. Eu nu-l las nici moartă să-mi atingă buzele.

Sasuke încearcă să-şi bage mâna pe sub maieul meu verde, dar eu nu-l las. Fără să-mi dau seama, ne împiedicăm unul de picioarele celuilalt şi cădem.

Eu aterizez pe el. Mă întreb dacă l-a durut. Cred totuşi că a fost o căzătură destul de dureroasă, s-a auzit destul de tare, dar el pare că nici măcar nu a clipit. Stăteam exact la fel, doar că de data asta eu sunt peste el. Perfect. Planul meu merge mai bine decât oricând. Asta szi vroiam, să atrag atenţia, mai ales a lui Ino, cred că acum moare de invidie. Doamne, mor de râs când mă gândesc ce faţă cred că a făcut. Îmi şi imaginez. Cu greu, mă abţin să nu râd, să chicotesc sau orice altceva. Trebuia să-mi menţin această faţă de fată rea, perversă.

Îmi strecor degetele de la mână cu cătuşe printre degetele sale, încercând să lungesc mai mult acest moment extraordinar. Nu aş fi vrut să se termine niciodată. Era mult prea frumos pentru a fi adevărat. Devine din ce în ce mai intens, mai incitant, mai excitant cu fiecare secundă ce trece. Este unul dintre momentele perfecte din viaţa

mea, chiar dacă totul este o joacă pentru mine, îmi place la nebunie, am o satisfacţie extremă.

El mă strânge tare la piept, la început nelăsându-mă să mai respir. Mă ţinea atât de tare încât aerul nu mai avea loc să treacă printre noi. Eu încerc să îl sărut pe gât, dar acesta nu mă lasa şi îşi mută fata fix sub buzele mele. Mă opresc brusc, dar este prea târziu. Din fericire l-am atins doar pe obraz, totuşi prea aproape, mult prea aproape de buzele sale trandafirii.

Simt din nou un impuls ce mă obliga să îl sărut, să-i ating cele două petale mici şi fine de trandafir, să îl simt cu totul. Simt o senzaţie de frică, de neliniște sufletească. Ah, asta nu este bine. Devin nesigură pe mine şi încep să mă tem pentru ceea ce ar putea urma. Off, ştiam eu că o să se întâmple într-un anumit moment, dar nu voi lăsa asta să mă descurajeze, trebuie să-mi duc planul până la capăt, să nu mă dau bătută.

El începe să mă sărute pasional pe gât, foarte încet coborând, dar eu nu aveam de gând să-l las să treacă mai departe, cel puţin nu acum.

Da, exact, am o nouă idee. Voi continua planul ceva mai mult timp şi pe lângă faptul că mor de nerăbdare să-mi testez nivelul de perversitate, o voi distruge şi pe Ino, o voi aduce la disperare, îşi va dori să nu mă fi amenințat niciodată, va plăti, în cel mai rău mod, cel mai diabolic.

La ideile ce îmi vin în minte zâmbesc diabolic, reuşind să-i şterg şi zâmbetul pervers al lui Sasuke de pe faţă. Vai, ce-mi place. Îmi dă o senzaţie extremă de împlinire, de satisfacţie.

Brunetul încearcă să mă dea de pe el, dar eu nu-l las şi mă ridic în fund pe el. Nu-l las să scape atât de uşor. Îmi plac mult prea mult senzaţiile pe care mi le da, este prea tare. Cred că o să îmi bat mult timp joc de el, este mult prea interesant, mai ales că şi el este destul de pervers, mă face să-mi doresc şi mai mult să mă distrez pe seama lui.

Într-un moment de neatenţie el ba da jos, mă ridică şi mă ia în braţe. Mă ţinea în drate ca pe o prinţesă răsfaţă. Hmm, îmi place, chiar foarte mult., este bestial. Mă duce spre peretele din faţa sa, mă lasa repede jos şi mă trânteşte de el, încercând să mă sărute brutal. Eu îi trag o palmă

peste faţă, de i-au zburat creierii din cap, mă face să mă simt mândră. Impresionant, acum am şi mai mult tupeu. Vai, ce-mi place, nu mă mai satur, este prea tare. Îmi vine să sar ca disperată în sus şi să fac ceva gen 'Yey, yey, yey!!!'.

Gândul meu mă amuză şi încep să chicotesc. Sasuke nu înţelege de ce am chicotit şi devine neatent. Perfect. Acum este şansa mea să preiau controlul. Mă ghemuiesc rapid, fără ca el să-şi dea seama şi trec repede pe sub picioarele sale, apoi îl bat încetişor pe umăr. El se întoarce alarmat, iar atunci eu îl împing spre perete, punându-mi un picior lângă el, pe post de briera. Acum este imobilizat, iar eu îmi dau seama că am făcut o mică prostie. Am uitat de cătuşe, iar acum le-am încurcat şi mă doare un pic încheietură. Auch, cred că o să mă aleg cu nişte urme sau vânătăi. Bina măcar că este lanţul lung şi am putut să-mi fac mişcarea.

Brunetul atrăgător din faţa mea era uimit. Cred şi eu, după ce i-am făcut. Iar simt un sentiment extrem de satisfacţie şi zâmbesc triumfătoare.

Acum îmi pot termina micul joculeţ. Zâmbesc extra pervers. Numai eu ştiu ce-i în mintea mea, o extremă perversitate, îmi place mult de tot, o ador, o iubesc. Sunt genială, am nişte idei atât de nebune, dar geniale, îmi plac mult de tot.

Încep să-l sărut pasional pe gât, câteodată lingându-l puţin, făcându-l să ardă mai tare. Simţeam cum îi bate inima de tare, nu ştia ce aveam de gând, dar îi plăcea, simt asta, îi place mult, chiar foarte mult. Simt cât este de excitat şi cred că îmi dau seama şi ce dorinţe are. Eh, lasa dragul meu Sasuke, o să ai parte de multe, foarte multe lucruri cu mine. Nu ştiu cât de mult o să-ţi placă, dar ştiu că o să doară, nu toate, doar unele chestii dintre toate cele pe care ţi le pregătesc.

Într-o fracţiune de secundă mă ridic din nou spre buzele sale. Eram gata să-l sărut. Chiar când mai aveam un milimetru şi îl sărutăm, el …

Dragoste Infinită

Capitolul 7

— Câştigătorii Concursului – Chiar când mai aveam un milimetru şi îl sărutăm, el mă împinge brutal, apoi mă ia de mâna stans şi mă trage

foarte aproape de mine, lipindu-şi buzele de urechea mea stângă. Îmi sărută delicat urechea, apoi îmi şopteşte cu o voce plină de voinţa:

— Parcă vroiai să câştigi acest concurs stupid. Dacă vrei asta nu mai sta şi pierde timpul cu mine. Îţi voi arăta de ce sunt în stare după. Abea aştept să văd răsplata aia promisă după. Tu nu va trebui să faci nimic. Dacă mă laşi să fac totul, vom reuşii să terminăm primii, apoi să ne prefacem că am lucrat în echipă. Ce zici, eşti de acord? Să ştii că msa bazez pe tine!

— Iar eu pe tine! îi spun încrezătoare, apoi încuviinţez din cap.

El îmi zâmbeşte pervers, după care începe să alerge cu o viteză uimitoare. Nu prea reuşeam să mă ţin după el, dar eram obligată. Trebuie să-l fac cumva să aibă încredere deplină în mine, dar cum? Cum îi pot câştiga încrederea totală, fără a face vreo tâmpenie? Acum chiar nu ştiu ce să mai fac, sunt disperată.

Sasuke făcea totul atât de perfect, iar probele nu erau chiar atât de uşoare, cel puţin după părerea mea. Nu ştiam cum face totul atât de bine, sunt de-a dreptul uimită. Ce n-aş da să pot să termin şi eu un lucru atât de repede, este mult prea tare, vreau şi eu.

Peste câteva minute îndelungate de alergat şi câteva lovituri, ajungem în sfârşit la ultima probă, ultimul obstacol până la sosire. Aici trebuia să trecem o băltoacă plină de noroi, agjutandu-ne doar de o frânghie ce atârna din tavan. Nu părea atât de complicat, dar aici chiar trebuia să lucrăm în echipă. Eu, cum sunt mult prea neatentă şi împiedicată, dau peste el, făcând ca amândoi să cădem în noroi. Colegii erau foarte aproape de noi, ceea ce însemna că trebuie să ne mişcăm repede, dacă nu vrem să pierdem. Sasuke se ridică ca prin minune din noroi, luându-mă şi pe mine în braţe şi se agaţa de frânghie. Era atât de tare felul cum parcă zburam prin aer, păcat că era un drum mult prea mic. În câteva secunde ajungem pe partea cealaltă a noroiului şi suntem întâmpinaţi de către Anko, care ne felicita şi ne zice că premiul ni-l va da mâine, apoi ne lasă singuri, după ce ne scoate cătuşele, se duce să-I anunţe şi pe ceilalţi că pot pleca.

Eu fug repede spre vestiar, pentru ca să am destul timp să găsesc un plan referitor la acea minunată recompensa pentru Sasuke.

După ce mă îmbrac şi mă aranzez ies afară din vestiar. Încă nu se sunase de pauză, ceea ce îmi mai dădea un pic de timp. mĂ duc spre subsolul şcolii. Nu ştiu de ce mă duc acolo, dar ceva simţ că se va întâmpla.

Deodată cineva se mişca în spatele meu. Mă întorc brusc şi văd că este ….

Dragoste Infinită

Capitolul 8

— Premiul – Mă întorc brusc şi văd că este chiar Sasuke. Nu sunt chiar de loc uimită, mă aşteptam să mă caute, dar cum de m-a găsit atât de uşor? Sper că nu m-a urmărit sau ceva de genul ăsta pentru că o să vadă el ce se va întâmpla.

Probabil că îşi asteapota premiul, acel premiu pe care nu-l am sau poate da? Cred că ştiu exact ceea ce îşi doreşte el, dar nu prea ştiu ce să fac. Off, de ce naiba nu am putut să-l ţin mult timp? De ce a trebuit să se prindă el de faptul că încercăm să-l fac să pierdem ca să nu-i mai dau niciun premiu? Firar să fie de premiu tampid. Ce a fost în capul meu de i-am zis că va primi un premiu.

De fapt, cred că tocmai mi-a venit o idee, cea mai tare idee posibilă. Oh, da, chiar o să funcţioneze. Ştiu ce vrea Sasuke ca premiu, dar va primi mai mult, mult mai mult decât poate suporta. Ştiu exact ce o să fac. Nu cred că o să-I placă atât de mult premiul, dar dacă asta a vrut asta va primi. Îi voi da un bonus.

Zâmbesc malefic şi totodată pervers la gândul meu, după care simt cum un fior îmi trece pe şina spinării. Cred că ar fi momentul perfect să-mi încep planul. Vai, ce n-aş da să vină şi Ino pe aici în curând, o să fie surprinsă de ceea ce va vedea. Hmm, cred că va trebui să găsesc un mod în care să o fac şi pe blondă să apară, dar cum? Oare Sasuke va fi atât de hipnotizat încât o va chema sau trebuie să fac totul de una singură? Cred că voi încerca tot ce-mi trece prin minte pentru a o aduce aici să moară de invidie. Vai, ce o să-mi mai placă să mă distrez pe seama ăstora doi, sunt atât de fraieri.

Chicotesc încet, în aşa fel încât să nu mă audă Sasuke, apoi îi fac semn cu degetul să vină. El pare un pic derutat, cred că ştiu şi de ce.

Am fugit ca disperată de el după ce a adus victoria echipei noastre, iar acum îl chem pentru o pauză plină de perversitate. Destul de culmea nu? Eh, ce să fac şi eu, am idei extreme.

Brunetul începe să facă paşi. Avea chef să meargă cu încetinitorul doar ca să mă enerveze pe mine sau ce? Cu greu, ajunge în vreo două minute la doar un metru de mine. Să mor eu, ia luat atâta doar ca să merga câţiva centimetri, cât mă stresează asta.

Fără să mă astau pe gânduri îl apuc cu degetul de tricou şi îl trag, destul de greu, aproape de mine. Ne privim fix în ochi. Iar simt cum mă pird în acel abis fără sfârşit, atât de plin de durere. Simt că ascunde ceva, dar ce? Ce n-aş da să pot vedea în interiorul sau numai privindu-l în ochi, să-i pot citi gândurile, să aflu cum este el de fapt.

El îşi lipeşte corpul de al meu, după care îşi pune mâna pe talia mea, mângâindu-mă lin, iar pe cealaltă şi-o plimba încetişor prin părul meu moale. Simt cum inima îmi bate din ce în ce mai tare, atât de nebuneşte, parcă ar fi o minte ce sare şi nu se mai poate oprii, este atât de interesant. Adrenalina îmi trece atât de mult prin sânge, încât simt cum buzele mă obliga să le ataing pe ale sale. Oare sunt dulci? Există un singur mod de a afla, dar nu se va întâmpla chiar acum.

Sasuke încearcă să-mi găsească buzele, dar eu nu-l las nici moartă. Îmi las privirea în jos, apoi încep să-l sărut pe gât, mergând uşor spre urechea sa dreaptă. Îmi dau seama că se gândeşte la cele mai perverse lucruri posibile, dar nu va fi de loc ceea ce îşi imaginează el. Îmi pun o mână pe piepul sau atât de bine lucrat, iar pe cealaltă în părut sau, trăgându-l uşor de păr. Un zâmbet micuţ îşi face apariţia pe chipul meu, dar eu îl înlătur repede continuând să-l sărut în jurul urechii. Simţeam nevoia de a mă urca pe el, de a face cele mai nebuneşti lucruri posibile, dar deocamdată mă abţineam. Încep să-i ling uşor urechea, apoi simt cum şi el are intenţia de a face acelaşi lucru, dar nu-l las.

În câteva cilpe deschid încet gura, cu intenţia de a spune ceva. Cuvintele nu vroiam să iasă, erau lipite de limba mea. Inchit repede în sec, după care îmi reiau faţă de dură. O frică mă cuprinde imediat. Oh, nu, nu asta. Dacă îşi va da seama că îmi este frică planul meu este ruinat şi nu pot permite asta, trebuie să-mi înving teama. Inima începe

să-mi bată din ce în ce mai tare, făcându-mă să-mi ies din minţi. Cum puteam ascunde asta faţă de el, mai ales acum, când suntem şi lipiţi unul de celălalt, mai mult ca sigur îşi va da seama, dacă nu a făcut-o deja. Ce să fac? Ce o să se întâmple dacă află? Off, nu ştiu, sunt total pierdută, desprinsă de realitate, mă aflu într-o lume a fricii, unde sunt numai temerile mele îngrozitoare. Aceasta este lumea în care păşesc atât de des încât am ajuns să nu o mai suport, să încerc să o urăsc şi să o uit, dar nu pot sau poate nu încerc îndeajuns de mult.

Încerc să-l mai sărut încă o dată pe ureche, dar de data asta nu o fac cum trebuie. Limba îmi tremură mai rău dăcât buzele, iar la contactul cu pielea sa un fior mi-a cuprins tot corpul, un fior ce m-a făcut să tresar şi să tremur atât de tare încât, mai mult ca sigur, brunetul şi-a dat seama de frică din inima mea. Simt cum hormonii mei o iau razna, neştiind ce să mai fac. Toate imaginile pasionale din oră de sport îmi trec prin minte. Oh, doamne, ce mă fac? Sasuke îşi dă imediat seama de starea mea şi îmi dă un sărut dulce pe obraz. A fost scurt, a fost ca un sărut pentru a mă face să-mi revin. Pe moment nu am simţit nimic, dar acum simt cum totul în interiorul meu revine la normal, mai puţin inima, care îmi bătea cu putere, din ce în ce mai tare. Bătăile ei sew accentuau cu fiecare secundă ce trecea, iar asta mă făcea să-mi ies din minţi cu totul.

Iau o gură mare de aer, ca să mă asigur că nu mă nai blochez încă o dată şi îmi reiau faţă de perversă. Fără să mai stau pe gânduri îi şoptesc uşor la ureche lui Sasuke:

— De data asta tu nu trebuie să faci nimic, mă laşi pe mine să fac totul. Totuşi, eu zic să mergem într-un loc mai retras, ce zici, ai vrea? Aşa aş putea să te fac să te simţi mult mai bine, îţi promit.

El zâmbeşte ciudat la auzul cuvintelor mele, după care se îndepărtează repede de mine. Acum îi puteam vedea zâmbetul mult mai bine. Pare un zâmbet atât de forţat, mă întreb de ce. El mă ia de mână şi începem să mergem.

Nu avem nici cea mai mică idee unde mă ducea, dar totul mi se părea atât de ciudat. În momentul în care mâna mea a făcut contac cu a sa ceva s-a întâmplat. Nu ştiu ce, dar s-a întâmplat. Mă întreb unde

mama naibii vrea să mă ducă,este atât de enervant. Sunt mult prea curioasă să văd ce are de gând, dar nu îndrăznesc să îl întreb nimic. Cred că la următoarea oră voi chiuli, dar aş vrea să o fac singură. Oare unde să mă duc să …

Gândurile îmi sunt întrerupt de vocea lui Sasuke, care mă întreabă pe un ton blând:

— Eşti pregătită?

Huh? Pregătită pentru ce? Acum obnserv să suntem în faţa unei uşi albe, destul de prăfuită, pe care scria 'Magazie'. Acum înţeleg. Dau afirmativ din cap, după care el deschide uşa şi mă împinge înăuntru. Îi spun să închidă uşa, iar el o încuie. Hmm, de unde are oare cheia? Mă rog, voi afla eu cumva, nu ştiu cum dar voi afla multe despre el.

Mă gândesc să fac ceva. Gata ştiu, sunt hotărâtă, îl voi sarutra, apoi va începe cu adevărat acţiunea. Mă intrep hotărâtă spre el, apoi îi sar în braţe. El nu face nimic, nici măcar nu mişca, apoi hotărâtă încerc să-l sărut, dar el ….

Dragoste Infinită

Capitolul 9

— Emoţiile Apar – El nu face nimic, nici mscar nu mişca, apoi hotărâtă încerc să-l sărut, dar el mă împinge în spate şi da negativ din cap. Ce-a fost cu reacţia asta? Nu-l mai înţeleg de loc, are un comportament atât de ciudat, adică acum câteva minute el încerca să mă sărute în disperare, iar acum mă respinge, de ce? Hmm, chiar nu înţeleg ce l-a apucat.

Simt o nelinişte sufletească. Inima îmi bate cu putere, iar palmele încep să-mi transpire. Oh, nu, cred că iar mă emoţionez. Asta nu o să se termine prea bine, sunt sigură. Vai, ce mă fac dacă îşi va da seama? Am un fel de slăbiciune faţă de el, dar nu-mi dau seama de ce, ce se întâmplă de mă comport aşa.

Încep să tremur îngrozitor de tare. Oh, vai, nu ştiu ce să mai fac, inebunesc. Cum să ascund acest sentiment de teamă? Dacă brunetul îşi va da seamă o să mor, nu ştiu cum o să reacţionez, nu o să fie de loc bine.

Sasuke se îndreaptă încet spre mine şi îmi spune să stau jos. Dau

negativ din cap şi îi zic că nu vreau, apoi zâmbesc pervers şi îi zic că am chef de ceva acţiune. El se uită la mine ciudat, ca şi cum nu ar înţelege ce vreau să spun. Nu ştiu ce să fac, ce să-I zic. Simt că mă pierd, mă desprind cu totul de realitate, asta se întâmplă din cauza lui, numai şi numai din vine lui, este atât de enervant, mă inebuneste.

Ne uităm unul în ochii celuilalt, încercând să ne cititm gândurile. Parcă ar fi prima dată când ne întâlnim, acest lucru îmi dă fiori. Nu ştiu de ce, dar el mă face să mă simt atât de ciudat, de apreciată, de … iubita, dar de ce? Această întrebare o să mă omoare, nu o mai suport, de când simt acest sentiment indescriptibil în interiorul inimii mă gândesc numai la el. Ce mi-a făcut de nu mi-l mai pot scoate din minte, eu îl urăsc, nu se poate să mă gândesc la el dacă nici măcar nu-l suport. Gândurile mele îmi dau fiori.

El se apropie de mine încet. Inimia mea iar o ia razna, începe să zburde ca nebună în interiorul meu, parcă vrând să aibă pe cineva lângă ea. Nu ştiu ce să fac, de ce mă simt aşa, cum să scap de acest sentiment îngrozitor. Mă uit uimită la Sasuke. Pe faţa lui nu se putea citi nimic, este atât de inexpresivă. De ce este atât de îngândurat, la ce se gândeşte, la ce? Trebuie neapărat să aflu, dacă nu o voi face o voi lua razna, sunt extra curioasă, dar îmi este atât de frică să-l întreb. Nu ar trebui să-mi fie frică, până la urmă ce se poate întâmpla? Bine, cred că mai binre nu-mi puneam această întrebare, acum sunt şi mai neliniştită, simt că ceva ce mă va surprinde mă va întâmpla, sunt sigură de asta, dar ce?

Atâtea întrebări fără răspuns se afla în capul meu, încât mă fac să vreau să nu mă mai aud, este deja enervant.

Sasuke se poziţionează în faţa mea, cu o privire plină de blândeţe şi înţelegere. Hmm, ce are de gând? Ce o fi în mintea sa? Chiar aş vrea să-l cunosc mai bine, nu ştiu de ce, dar simt asta. Eu mă aşez jos şi mă uit mirată la el. Zâmbeam copilăreşte. Privesc cu atenţie chipul său perfect. Mă simţeam atât de ciudat, nu mai simţisem niciodată acest sentiment, dar totuşi îmi plăcea. Sunt fermecată de chipul său ce pare perfect.

Lumina slabă a becului este aţintită asupra sa. Mă făcea să mă simt

din ce în ce mai ciudat, ca şi cum ar urma să mă întrebe ceva imposibil de răspuns sau ca şi cum ar trebui să-i spun cel mai mare secret al meu, este într-un fel incomfortabil.

Sasuke se aşează lângă mine. Acum nu ne mai priveam în ochi, ceea ce mă făcea să simt un sentiment de vinovăţie în interiorul sufletului. De ce mă simţeam vinovată, nu aveam motiv, nu făcusem nimic! Chiar îmi doresc să-I revăd ochii. Senzaţie pe care o simt în momentul în care privirele noastre se intersectează este atât de specială, de memorabilă, de fermecătoare. Pur şi simplu nu pot să stau să nu-l privesc în ochi.

Deodată îmi amintesc de respingerea de mai devreme. Ce îl apucase? Aş vrea să îl întreb dar îmi e mult prea ruşine. Nu cred că mai pot să stau aici mult, cu el. O să inebunesc dacă îl mai văd mult, el o să mă inebunească. Off, Sakura, haide, poţi să rezişti, până la urmă este doar un băiat, exact ca oricare altul … sau poate nu. Ce are el atât de special faţă de oricare alt băiat?

Chiar vreau să-l cunosc mai bine, să văd cum gândeşte, cum se comportă de obicei, cum este el. De ce vreau asta nu ştiu. Stai! Ce naiba m-a apucat azi? Nu mă mai recunosc, cum de m-am schimbat atât de brusc, de ieri până azi, în doar câteva ore? Cum de s-a întâmplat asta?

Atâtea întrebări îmi bântuie minte, încât nu ştiu dacă mai gândesc limpede. De cât timp vorbesc oare cu mine? Cred că ar trebui să mai vorbesc şi cu Sasuke, dar ce? În momentul de faţă îmi este mult prea greu să-I spun ceva, să mă uit la el sau orice altceva legat de el.

Deodată el se întoarce cu faţa spre mine. Îmi dau seama că mă analiza. Oare la ce se gândeşte? Ah, ce-aş vrea să-I pot citi gândurile, ar fi mult prea tare. Se apropia din ce în ce mai mult de mine. Îi puteam simţi respiraţia caldă aproape de mine. O dată cu acea răsuflare a să mai pot simţi şi mirosul sau divin. Nu există niciun colţişor al minţii mele care nu era invadat de mirosul sau special, era incredibil. El mă mângâie încet pe păr. La fiecare atingere simţeam cum îmi trece câte un fior prin tot corpul. Nu ştiam ce vrea să facă, ce să fac, deveneam din ce în ce mai confuză şi mai neliniştită. Inima începe să-mi bată cu putere, sărea în interiorul meu extrem de tare. Se pare că brunetul de lângă mine observă cum se zbate inima mea acolo şi zice hotărât:

— Sakura, ce se întâmplă? Nu nega nimic, pentru că îmi dau seama că se întâmplă ceva după felul în care inima ta o ia razna când ne apropiem. Prima dată când ne-am atins nu a fost aşa, atunci erai o perversă extremă, plină de curaj şi extra tupeu, ce s-a întâmplat între timp? De când am căzut în sala de sport bad că se tot repete, poţi să-mi zici ce ai? Îţi este frică, frică de mine, frică de ce? Ce ai păţit? Spune-mi!

— Sasuke, eu …

Dar nu am timp să răspund, deoarece în momentul în care m-am întors cu faţa spre el, acesta …..

Dragoste Infinită

Capitolul 10

— "Vrei să fim prieteni?" – Dar nu am timp să răspunde, deoarece în momentul în care m-am întors cu faţa spre el, acesta mă ia prietenește în braţe. Ce l-a apucat? Băiatul ăsta este întreg la minte sau nu, mie nu prea mi se pare, îşi schiba atât de repede felul de a fi încât nici nu ştiu ce să mai cred despre el. Îşi schimba comportamentul chiar mai repede ca mine. Şi eu care credeam că eu sunt aia ciudată, de el nu mai comentez.

Totuşi nu pot spune că nu-mi place acesta îmbrăţişare, este chiar plăcută, mă face să mă simt mai bine. Braţele sale puternice îmi înfăşoară corpul mic şi firav. El mă strânge destul de tare la piepul lui, ceea ce pe mine mă doare un pic. Mă simt ca un mic ghiocel plăpând care este acoperit de o piatră mare şi groasă. Sunt ca un ghiocel ce trebuie protejat toată ziua, deoarece dacă nu poate face numai prostii, să intre numai în belele, iar Sasuke este acea piatră ce mă face să na simt incomod, mă sufocă. Îi simt corpul atât de aproape de al meu. Respiraţia lui este acum pe fata mea. Aerul emanat de el este atât de cald, încât dacă face contac cu pielea mea mă face să mă simt protejată, îmi mângâie sufletul, încălzindu-l cu o simplă răsuflare a lui. Mă simt atât de comod în braţe sale puternice, îmi place extrem de mult. Acum mă simt cu adevărat eu.

M-a făcut să uit de toate temerile şi planurile mele. Nu mai aveam în minte nimic înafară de el. Îmi invadase mintea cu totul. Numai un lucru în interiorul meu nu reuşise să liniştească, inima mea, zburda ca

nebună în interiorul meu, parcă aşteptând ca ceva să se întâmple şi ea să se liniştească, dar ce mai aştepta? Simţeam cum inima mea săritoare mai avea puţin şi exploda de nerăbdare. Mă obliga să-l sărut, dar creierul meu era de altă părere şi nu mă lasa. Nu ştiam dacă acum ar trebui sau nu să-l sărut. Chiar mi-aş dori să-i gust un pic micile fructe roşii şi catifelate. Dacă mă uit atent la el pare perfect, ca şi cum nu ar putea vreodată să aibă vreun defect, dar oare chiar aşa să fie?

Îi simt parfumul atât de dulce, îmi invadează cu totul nările, făcându-mă să inebunesc, să-mi pierd minţile. Eram din ce în ce mai tentată să-I ating buzele, dar nu aveam cum, nu puteam să o fac, eram oprită de mine însămi.

Ne apropiam fetele din ce în ce mai mult una de cealaltă. Cu fiecare clipă ce trecea eram şi mai aproape. Între noi este o distanţă milimetrică, se mai afla doar un loc minuscul, cam cât gaura acului de mic, pe unde putea trece doar aerul.

Totul părea atât de romantic, de fapt chiar era. Arătam ca un cuplu fericit. Totuşi, tăcerea este întreruptă de către Sasuke, care îmi şopteşte pe un ton atât de dulce încât mă făcea să mă topesc toată:

— Sakura … te simţi mai bine? Nu mai tremura, te rog şi spune-mi ce s-a întâmplat. Linişteşte-te şi povesteşte-mi. Sunt aici ca să te ascult.

Am rămas cu gura căscată. A fost atât de drăguţ ce mi-a zis. Acum îmi dau seama că de fapt situaţia mea se agravează, am început să tremur din ce în ce mai tare, parcă îmi vizioam viitoarea moarte, asta simţeam în momentul când tremuram. În colţurile ochilor mei smaraldii au apărut mici perlute cristaline. Încercam să le opresc să csada dar îmi era imposibil. Simţeam cum încep să mă înţepe ochii încet-încet. În gât mi se pune un nod îngrozitor. Simţeam cum mă înec.

Spre marele meu noroc Sasuke mă strânge şi mai tare la pieptul său, reuşind să mă calmeze, dar nu în totalitate, picăturile ce erau în ochii mei cad lin pe obraji, făcându-mă să tresar. Sasuke văzând că nu mă simt bine îmi sărută încet fruntea. Era atât de drăguţ. La contactul buzelor sale cu pielea mea fină un zâmbet gingaş îmi apare pe buze, iar lacrimile îngheaţă pe fata mea.

Privirile noastre se întâlnesc. Priveam abisul interminabil din ochii

lui atât de blânzi. Nu puteam trece de acel negru ucigător. Încercam să trec mai departe, să privesc prin ochii lui direct în sufletul său, în inima sa, în mintea lui. Privirile ni se adânceau din ce în ce mai tare cu fiecare secundă care trecea, totul devenea mai romantic. Îmi plăcea atât de mult sezatia ce mi-o oferea simpla lui prezenta, chiar dacă câteodată mă omora pur şi simplu numai orice gând legat de el. Stăteam şi ne priveam liniştiţi în ochi, fiecare fermecat de privirea celui din faţa sa. Adâncesc şi mai mult cantactul vizual, făcând ca totul în jurul nostru să dispară. Mai rămăsesem doar eu, el şi o cameră care nu avea importanţă. Mă pierdeam în ochii lui atât de mult încât nu credeam că o să mai pot să îmi dezleg vreodată privirea de a sa. Este ceva magic, total ireal pentru mine ceea ce se întâmplă. Până acum câteva ore nici nu aveam idee cum e să atunci un băiat, iar acum simt cu totul altceva, simt că toată lumea mea s-a dus şi că reîncep una nou, una perfectă, în care nu vom rămâne decât eu cu el, doar noi doi, împreună, pentru totdeauna, oriunde, oricând.

Când îl privesc fix în ochi simt că mă aflu într-o prăpastie fără fund, o gaură neagră la care nu îi gasessti niciodată sfârşitul, un drum atât de lung, interminabil, etern. Un sentiment care simt că va rămâne în mine, în inima mea pentru totdeauna, un sentiment atât de pur, ce te face să te simţi perfect, un sentiment etern. Totuşi, o dată cu acest sentiment vin şi multe dezamăgiri, mii de râuri de lacrimi vărsate degeaba, dar totul are şi un final, iar când ajungi la el te simţi mai bine, mai fericit, mai iubit decât oricând altcândva, este un sentiment la care nu ştiu când voi ajune, dar presimt că o să o fac.

Deodată Sasuke se trezeşte din transă în care a fost adus de către îmbinarea perfectă a privirilor noastre. El îşi clătină un pic capul, la început făcându-mă să tresar, apoi îşi drege puţin glasul şi mă intraba hotărât:

— Saku-Sakura … aş vrea să-ţi pun o întrebare. Ai vrea să fim prieteni? Amici? Sau ceva?

Wow! Sunt total pe altă lume acum. Am auzit eu bine sau îmi trebuie apărat auditiv? Sasuke Uchiha, marele Uchiha tocmai mi-a propus să devenim amici, prieteni, adică ca fraţii? Am rămas cu gura căscată la

auzul cuvintelor sale. Nu simţeam nimic deosebit faţă mai devreme, poate doar fapytul că inima îmi bătea mai tare, în rest nimic nu era nou. Sigur nu visez? Nici nu ştiu ce să-i spun, m-a luat total prin surprindere.

Brunetul aştepta frustrat un răspuns, se vedea cu uşurinţă că era încordat, nu ştia ce aveam de gând să spun, sinceră să fiu, nici măcar eu nu ştiam, ce puteam face? Să aleh să fim prieteni sau nu? Ce s-ar schimba dacă am deveni prieteni şi ce s-ar întâmpla dacă nu? Există un singur mod de a afla. Nu, gata, ştiu, m-am hotărât ce aleg, sigur este alegerea corectă, cel puţin aşa sper.

Fac o fată foarte serioasă, după care îi spun, cu o anumită ezitare în glas:

— Sasuke, eu …..

Dragoste Infinită

Capitolul 11

— Un răspuns ce hotărăşte totul – – Sasuke, eu … nu ştiu. Cred că cel mai bine ar fi să nu. Nu-ţi pot spune de ce, dar noi doi nu putem fi prieteni. Îmi pare rău.

Simţeam cum inima mi se rupe în mii de bucăţele, nişte bucăţi atât de mici, minuscule, ce mă sfâşie, îmi tăie răsuflarea. Mă durea sufletul pentru ceea ce i-am spus, nici nu ştiu cum am putut să-I spun asta. Mai bine nu ziceam nimic. Acum îmi fac singură rău. Regret tot ceea ce am spus, dar ştiu că aşa este cel mai bine. Totuşi îmi pare atât de rău pentru durerea ce am provocat-o, nu numai în sufletul meu, dar şi în al său, cred.

Îmi las imediat capul în jos, neputând să-l mai privesc. Nu mai suportam să-i văd ochii aceia minunaţi, atât de abisali, în care mă pierd atât de uşor. Simţeam că făceam una dintre cele mai mari greşeli din viaţa mea, poate chiar cea mai mare, dar de ce, de ce simţeam asta? Nu mai înţeleg nimic, totul în mintea mea este amestecat, atât de confuz.

Simt ca inebunesc. Prea multe întrebări îmi invadează creierul, toate vin din toate părţile în acelaşi timp, mă omoară. Simt cum capul meu nu mai poate să mai suporte, mai are puţin şi explodează. Mult prea multe lucruri pentru că eu să mai pot înţelege ceva. Sunt pur şi

simplu bulversata de sentimente, unele atât de necunoscute mie, iar altele parcă nu mai sunt la fel ca altădată, sunt mult mai accentuate. Nu mai suport, trebuie să evadez cumva din această cursă a morţii provocată de sentimente.

Nu puteam să-l privesc încă o dată pe brunet, cred că dacă aş face-o aş muri pe loc, nu ştiu de ce, poate de ruşine, dar ştiu că n-aş putea rezista, nu prea mult. Cum pot să-l mai văd, să-l aud, să-l simt lângă mine când eu am refuzat să-i fiu prietena? Mă întreb oare ce o fi în minte lui acum, oare ce crede despre mine după răspunsul pe care I l-am dat?

Încerc să mă mişc puţin, în aşa fel încât să plec, să dispar pentru totdeauna, dar scopul meu nu poate fi atins deoarece Sasuke îmi ia fata în mâinile sale atât de calde, acele mâni în care eu mă simt protejată, fericită, iubita. Acesta vroia să mă privească în ochi, dar eu refuzat, nu puteam da ochii cu ai săi, nu pot lăsa ca privirile nostre să se intersecteze din nou, niciodată. Într-un fel mă simt vinovată pentru ceva, ceva legat de el, dar ce?

Brunetul îmi mângâie uşor obrazul. Această atingere îmi dădea fiori. Prin tot corpul îmi treceau fiorii provocaţi de acea atingere, mă făcea iar să mă simt ciudat. El vrea probabil să-I explic, dar cum când nici măcar eu nu ştiu de ce am ales acel răspuns, de ce i-am zis că nu preau să fim prieteni. Sasuke îmi şopteşte dulce la ureche:

— Sakura … poţi te rog să-mi explici şi mie ce se întâmplă? Îmi dau seama că tu nu eşti cea din sala de sport. Te-am analizat în clasă, la ore, acolo erai atât de dulce, de îngrijorată, de fricoasa, nu ştiai ce să spui sau să faci, iar apoi, vi să te dai la mine, aşa deodată, fără niciun motiv. Totuşi eu mi-am dat seama de ceva, în timp ce tu îmi făceai avansuri şi vroiai să pari puternică, sigură pe tine, tu nu erai. Simţeam cum îţi bate inima de tare, cum te mişcai totuşi atât de rigid, cum te cuprindea sentimentul de teamă şi tu încercai să-l ascunzi faţa de mine, dar nu a mers. Mi-am dat seama imediat că aia nu eşti tu cu adevărat. Bine, perversă eşti, dar nu aşa cred că te comporţi tu de obicei. Erai mult prea îngrijorată, chiar mai speriată decât în clasă, la ora de mate, la tablă, doar că acum era mult mai greu pentru tine să o ascunzi, să

nu-mi dau seama. Plus că ai încercat de atâtea ori să mă săruți, dar nu ai avut niciodată curajul, îți era mult prea teamă, chiar și atunci când tu credeai că poți, de fapt se vedea cu ușurință că nu. Ai pus acel premiu crezând că nu-l voi câștiga, ai încercat să mă faci să pierdem îndeajuns timp încât să nu mai putem câștiga, dar nu ai reușit. Am văzut imediat teamă pe teama ta, frică din interiorul tău, al sufletului tău, iar mai devreme, pe hol, simțeam că nu o poți face, de aceea te-am oprit, înainte ca să faci vreo prostie și să o regreți. Nu am înțeles ce vrei să faci și nici nu cred că voi înțelege, fiind îmi dau seama că tu nu îmi vei spune niciodată ce s-a întâmplat, dar măcar nu te mai comporta atât de ciudat. Trebuie să-ți spun și eu ceva, ceva destul de important. Sakura, eu ….

— Gata, Sasuke, ajunge! Taci din gură! Nu vreau să mai aud nimic, niciun cuvânt din partea ta, înțelegi? Până la urmă ce te interesează pe tine atât de mult viața mea, de ce am făcut tot ce am făcut, de ce am reacționat în unele mommente așa cum nu trebuia, de ce? Poate că am motivele mele. Până la urma fiecare are sentimentele lui, îi este teamă, se sperie, vrea să fugă, să se ascundă, îl doare ceva, la fel și eu, nu este treba ta de ce am simțit în fiecare moment. Poate că te plac, te iubesc sau te urăsc, din această cauză am făcut-o. Nu îmi mai reproșa tu atâta ce fac și ce nu fac, nu este treaba ta! Sasuke …

Gata! M-am oprit la timp. Poate mai ziceam naibii încă o prostie. Cum am putut scoate acele cuvinte pe gură, nu pot înțelege, de ce i-am zids toate alea. I-am zis cumva ceva că-l iubesc sau ce naiba? Eu cred că nu mai gândesc limpede.

Dar deodată gândurile îmi sunt întrerupte de gestul făcut de Sasuke. Acesta îmi întinde mâna, în care ține cheia de la ușă. Eu …

Dragoste Infinită

Capitolul 12

— All Alone – Eu iau imediat cheia, descui ușa și fug de acolo. După ce trec de pragul ușii încep să merg normal, poate chiar prea încet, mult prea încet. Mă îndreptam spre curtea școlii.

Simțeam nevoie de a vorbii cu cineva, dar cu cine? Cu printenele mele noi nu-mi vine să vorbesc, nu pot să le spun niciun cuvânt. Oare

cu Sasuke? Nu. Nu mai puteam sta acolo, cu el. Simţeam cum inima o să-mi cedeze la cât a sărit în interiorul meu. De ce îmi bătea totuşi inima atât de tare în interior? Cred că nu o să aflu niciofdata răspunsul la această întrebare.

Off, simt totuşi o durere extremă în interiorul sufletului meu. Am remuşcări. Credeam că nu voi regeta nimic din ceea ce am făcut, dar acum o fac, regret totul, regret amarnic. Simt cum în interiorul meu sentimentele faţă de Sasuke îşi dau o luptă, neştiind care dintre ele este mai puternic. Ce pot face ca să-mi dau seama ce simt faţa de nenorocitul ăla de Uchiha?

Eu îl urăsc, nu-l sufăr niciun pic, nu am putut să-l suport de când l-am văzut, nu o să încep acum. Asta nu o să se întâmple niciodată, nu o să ne înţelegem nici dacă ar fi să mor. Nu am vrut niciodată să-l cunosc. Ce mi-aş dori să pot da timpul înapoi şi să fac ca această zi să nu se fi întâmplat niciodată, sau măcar că eu să nu fiu în clasa cu el, să nu ne intersectam drumurile niciodată, să nu-l fi cunoscut. Fără să îmi dau seama şoptesc încet:

— Mai bine ar fi foat să nu te fi cunoscut ….

Sasuke:

Am rasmas singur, a fugit atât de repede, m-a părăsit într-un timp atât de scurt, pur şi simplu a renunţat. Nu-mi vine să cred. Sunt uimit de comportamentul Sakurei. Cât mi-aş dori să o cunosc mai bine şi acum să ştiu ce se întâmplă cu ea de fapt. Ce mult îmi doresc să fim prieteni, să vorbim despre absolut orice, să nu avem niciun secret unul faţă de celălalt, să fim mai mult decât fraţii dacă se poate. Vreau ca ea să fie a mea, doar a mea, să o pot avea doar pentru mine, să fiu totul pentru ea.

Ea este de acum viaţa mea, motivul pentru care trăiesc, înseamnă totul pentru mine. Dacă ea va păţi vreodată ceva nu mi-o voi ierta niciodată, voi face orice, absolut orice pentru a o apăra, pentru a-I fi bine şi pentru că ea să fie fericită. Chiar dacă ea nu mă vrea aproape, eu trebuie să fiu acolo, lângă ea, pentru a o proteja şi pentru a avea grijă de ea. Pare atât de fragilă, de firavă, de neajutorată. Este asemeni unui mic ghiocel plăpând ce iese la iveală la începutul fiecărei

primavera. Un ghiocel ce trebuie protejat şi apărat de orice pericol, cât de mic. Ea este floarea din sufetul meu, floarea ce înfloreşte doar o dată în viaţă, dar nu ofileşte niciodată, este floarea de cireş ce nu va muri vreodată, va fi o floarea ce creşte etern, cu fiecare secundă pasiunea faţă de ea crscand din ce în ce mai mult, până la infinit.

Inima mă doare extreme de tare, sufletul meu plânge, plânge după cel al rozaliei mele, după floarea mea roz. Inimia mă înţeapă cu putere, vrând parcă să se rupă în mii de bucăţele, nişte bucăţele mici şi tăioase, cele mai mici bucăţele posibile, cele mai dureroase şi însângerate. O durere simt cum vine printer crăpăturile inimii mele. Sufletul meu geme după dragoste, are nevoie de cineva special care să-l facă să se simtă din nou viu, să simtă iubirea cu adevărat. Totul în interiorul meu cerceste cu disperare iubire, acea senzaţie de dragoste, de afecţiune ce nu ţi-o poate da decât o singură persoană, unma specială, unică, regina florilor ce se afla în inima mea, în sufletul meu, în mintea mea, în mine, în orice fac, gândesc sau mişc.

Ochii mă înţeapă îngrozitor. Simt cum o picătură de tristeţe căzută din Iad, îmi străpunge inima, tot corpul, ajungând la ochii mei, vrând să cadă cu disperare. Ceva în interiorul meu îmi spune că ar trebui să o las liberă, să cadă şi să arate tot ceea ce simt, durerea din interiorul meu, cum îmi arde inima de durere, cum toată suferinţa se avânta înspre mine, cuprinzându-mă încet-încet cu totul, accentund durere cu fiecare secundă ce trecea.

Mă simt atât de singur, de părăsite, abandonat. Parcă toată lumea mea s-a dus, a murit, mai având loc doar tristeţea absolută. Nu am puterea necesară pentru a o învinge, este mult prea greu, parcă imposibil. Deşi ştiu că nu voi avea vreodată şansa ca Sakura să mă accepte, nu voi renunţa niciodată. Chiar dacă este ceva inutil să încerc, este aproape imposibil, dar aproape nu înseamnă că trebuie să renunţ. Da, voi face orice este posibil pe lumea asta pentru Sakura, rozalia mea dragă, mult iubita, viaţa mea.

Totuşi simt că ceva îmi scapă, mă întreb ce o fi cu acest sentiment în interiorul meu. Mă face să mă simt ciudat, slabil, trist. Vreau să aflu ce se întâmplă, de ce simt această nesiguranţă, aceasta nelinişte

sufletească. De ce? Nu-mi pot explica sub nicio formă. Ce o fi cu mine azi? Totul în jurul meu se schimbă, mai ales eu, parcă devin altă persoană, sau mai bine zis, parcă îl descopăr pe adevăratul eu, adevăratul Sasuke. Se pare că am şi eu o parte sentibila, profundă, plină de emotivitate. Asta mă face să mă simt într-un anumit fel mândru, satisfăcut pentru că nu sunt doar un băiat rece, retras, aşa cum probabil mă vede toată lumea. Mai mult ca sigur asta crede şi rozalia mea. Asta este! Trebuie să îi arăt că nu sunt aşa, să o ajut să-l cunoască pe adevăratul Sasuke. Partea complicate acum vine, cum să o fac să-şi dea seama cum sunt eu cu adevărat? Hmm, nu prea ştiu, dar voi găsi eu ceva cât de curând, am nevoie urgentă de un plan.

Fără să mai stau pe gânduri, mă duc după Sakura, trebuie să îi spun ceva extrem de important!

Ies repede din magazia veche şi încep să alerg. În câteva secunde dau peste floarea vieţii mele, stăpâna inimii mele. Este chiat în fata scărilor. Mă apropii încet de ea, fără să mă audă. Într-un minut ajung în spatele ei. Se pare că ea nu şi-a dat încă seama. Eram la doar un metro de ea. Deodată o aud cum şopteşte ceva. Mă apropii un picot mai mult să aud ce zice. Când constat ce tocmai a spus rămân şocat. Sakura a zis:

— Mai bine ar fi foat să nu te fi cunoscut …

Dragoste Infinită

Capitolul 13

— Ameninţări (part. 1) – Nu ştiu ce să fac, cum ar trebui să reacţionez. Mi se rupe inima să aud acele cuvinte. Îmi taie fiecare părticică din corp. Nu-mi pot crede ce a spus. Chiar atât rău îi fac? Până la urmă ea a început totul. Cred că are totală dreptate, era mult mai bine dacă nu ne-am fi cunoscut niciodată, aşa totul ar fi foat ca înainte, ca ieri, totul era perfect.

Nu mai pot să stau să o privesc cum suferă, asta îmi provoacă o durere şi mai mare. Nu am nici cea mai vagă idee dacă să mă duc la ea sau să plec nepăsător. Ce ar fi mai bine? Hmm, cred că o să mă duc urgent la ea. Da, asta ttebuie făcut.

Fără să mai pierd vreo secundă, îmi mişc picioarele în repaus în aşa fel încât în două secunde sunt fix în spatele Sakurei. Îi simt parfumul,

este atât de dulce, exact ca ea. Oh, gata Sasuke, revino-ţi!

Stau în spatele ei şi o privesc atent. Sunt atât de fermecat de ea încât totul în jurul meu dispare, rămânând doi noi doi. Nu mai pot vedea nimic, decât pe ea, Sakura, iubirea mea. Deodată ea îşi mişcă mâna dreaptă, indreptandu-si-o spre ochi. Oh, nu suport gândul că floricica mea dulce de cireş plânge, că e tristă. Acest gând mă face pe mine să sufăr.

Rozalia se întoarce alarmată cu faţa la mine. Pare atât de surprinsă, de speriată. Eu mă uit fix în ochii ei. Sunt acoperiţi de nişte mici pacaturi de tristeţe. Mi se rupe sufletul când o văd aşa, când văd acei ochi senini de un vede atât de dulce şi pătrunzător, nu pot suporta să văd acele mici smaralde verzi acoperile de cristalele minuscule şi ude. Mă face să plâng şi eu.

Ea nu mai stă mult în faţa mea, deoarece în câteva secunde o ia la fugă prin şcoală. Eu mă duc imediat după ea. Ah, firar, s-a dus în baia fetelor. Totuşi nu pot intra acolo în mijlocul pauzei. Cred că o voi aştepta aici până iese, până la urmă va trebui să iasă o dată şi o dată.

Sakura:

După ce am spus cu voce tare acele cuvinte simt cum un cuţit ascuţit îmi trece prin inima, făcând că durerea din sufletul meu să se accentueze din ce în ce mai mult. Nu mai pot suporta această suferinţă ce o simt prin tot corpul.

Simt cum o lacrimă cristalină îşi face loc în colţurile ochilor mei. Nu vreau să o las să cadă, dar îmi este imposibil, mă înţeapă mult prea tare. Fără să vreau îi fac loc să alunece lin pe obrazul meu. După aceasta îşi mai fac apariţia încă mii alte picături pe fata mea. Îmi şterg o parte dintreele cu mâna după care în mintea mea îşi face locx un gând.

Exact asta trebuie să fac, să merg înapoi la Sasuke. Trebuie să-I spun ceva important, foarte important. Mă întorc şi rămân uimită.

Aici este Sasuke, în spatele meu. Adică el a fost aici de la început? Vai, nu, sper că nu. Dacă m-a auzit mai devreme cred că o să mor. Faţă îmi este din nou asaltată de lacrimi, mii de picături pline de durere, tristeţe şi suferinţă.

Fără să mai stau pe gânduri fug la baie. Se pare că brunetul nu vrea să mă lasa în pace şi vine după mine. Alergam ca nebună plângând prin svoala. Toată lumea se holba la noi. În câteva secunde am ajuns în baie şi m-am rezemat de perete. Cred că nu o să vină şi în baie.

Deodată pe uşă intra ….

Dragoste Infinită

Capitolul 13

— Ameninţări (part. 2) – Deodată pe uşă intra Ino, urmată de cele două mimoze care cică îi sunt prietene. Blondă pare foarte nervoasă, cred că ştiu şi motivul. Off, chiar nu am acum chef să mă cert cu ea, pur şi simplu nu mă simt în stare să mai fac nimic, absolut nimic, mai ales să mă cert cu cineva,n special cu Ino. Cele trei sclifosite gemene se reped repede la mine, Ino poziţionându-se în faţa lor, bineînţeles, pe post de şefa. Îşi drege glasul, apoi începe să urle brutal la mine, amentinandu-mă că, vai dragă, îmi va face cine ştie ce dacă mă mai apropii un milimetru de Sasuke, cum îi spune ea: Sasukito. Chiar nu putea găsi ceva mai normal? De fapt este logic că nu, doar este vorba despre Ino, blondă căreia îi cam lipsesc ceva neuroni.

Eu nu sunt atanta la absolut niciun cuvânt pe care îl scoate pe gură, deja îmi imaginez că ar fi o pirdere de timp să-mi bat capul cu ea, nu are niciun rost, este mult prea proastă şi nu are pic de minte în acea minge acoperită cu păr blond de pe umeri, mult prea gol, pe care ea îl numeşte cap. Să vorbească singură că mie nu-mi pasă câtuşi de puţin.

Deodată clonele din spatele ei se îndreaptă spre mine, prinzându-mă de încheieturile mâinilor şi trântindu-mă de perete cu brutalitate. Auch, asta a durut! M-au izbit cu putere de gresia rece şi albastră a băii, făcându-mă să simt o durere îngrozitoare în tot corpul, şi pentru ca să fie totul şi mai nasol, la impactul cu bucăţile de faianţă bleo m-am dat şi cu capul de peretele ghinionist. O durere infernală de cap pune stăpânire pe craniul meu, făcându-mă să-l simt ca şi cum mi-ar putea exploda din secunda în secunda. Tot capul îmi era acaparat de această durere imposibil de suportat.

Cele două mimoze îmi dau drumul la mâini, lăsându-mă să alunec lin pe podeaua umedă a toaletei. Am făcut un contact scurt cu gresia

după care simţeam cum aveam să mor, să-mi pierd viaţa, să ajung la capăt de drum. Este prea devreme să mor, să termin deja acest drum ce părea nesfârşit acum ceva timp. Nu vreau să mor acum, nu aşa! Nu am avut ocazia nici măcar să am primul sărut, de fapt am avut-o dar am amânat-o şi acum este mult prea tarzit. Plus că nu vreau să mor virgină! Nu, nu voi muri, o să lupt în continuare, panaa la cap. Mai am mult prea multe de făcut în această viaţă şi am de gând să fac multe dintre lucrurile pe care mi le-am promis mie că o să le îndeplinesc. Aşa Sakura, haide, haide că poţi, poţi să lupţi în continuare, să ajungi mai departe, trebuie!

În colţurile ochilor mei au apărut încet câteva perlute transparente, făcute din apă, numite lacrimile. Aceste lacrimi căde au lin pe obrajii mei fini şi albi, înroşindu-i. Printre toate aceste lacrimi amare se putea simţi durerea, tristeţea, amărăciunea şi trauma, lăsate de moartea mamei mele. Aerul pe care îl respir mi se pare un drog, un lucru care mă omoară. Corpul simt cum îmi arde, nu numai pe dinafară, dar şi interiorul, simt cum mă pierd, cum vine sfârşitul şi cum mor. Dar chiar înainte de a închide ochii, pentru totdeauna, ceva, sau cineva, îmi întrerupe sfârşitul, vrând să mă facă şi mai nefericită, mai tristă şi mai îndurerată. O aud pe Ino cum mă indreaba, urlând, dacă mi-a ajuns şi dacă m-am învăţat minte. Doar o nesuferită după părerea mă, chiar dacă, poate, în interiorul ei este o persoană bună, cu un suflet mare, care ar vrea să ajute lumea. Stai, ce? Nu cred că ar putea să existe un astfel de om în interiorul niciuneia dintre cele trei sclifosite.

Aud cum încă se zbate, cum urlă şi cum începe să facă scandal degeaba. Nu am niciun chef să-i răspund, mai bine zis nu mă simt în stare. Acum chiar nu am puterea, şi nici dispoziţia, necesară pentru a mai avea încă o ceartă cu ea, sau cu oricine altcineva. Ofetz iritată de faptul că nu încetează o dată cu hărmălaia asta şi îi spun, aproape fără glas, să înceteze pentru că nu mă interesează şi nu mă va interesa vreodată ce vrea ea să mai zică. Acum cred că o să facă vreo criză de isterie, ca de ce, cum se poate şi alte tâmpenii de ale ei. Vai Doamne, de asta nu mai pot eu, s-o creadă ea. Off, sunt aţa de deprimată în cât nici măcar nu am cum să mă enervez, sunt de o mie de ori mai rău decât de

obicei când sunt supărată.

Încerc să mă ridic încetişor de pe jos, dar alunec şi cam din nou pe jos, pe gresia albăstruie şi rece. Un fior îmi trece prin tot corpul la contactul pielii mele cu solul. M ai încerc încă o dată să mă ridic şi de data aceasta reuşesc. Sunt mult prea distrusă ca să pot sta până şi pe propiile picioare, dar nu înţeleg, nu înţeleg cum am ajuns în starea asta în numai câteva minute. Dimineaţa eram atât de bine, eram fără griji, iar acum simt ca cerul mi-a căzut în cap, că totul este contra mea şi că nu mai pot scăpa de aceste resentimente. Acum în mintea mea se afla o grămadă de întrebări, dar numai una nu îmi dă intradevar pace: cum ar fi fost totul dacă nu i-aş fi cunoscut pe Sasuke şi pe Ino? Cred că acum este mult prea târziu să mai pot afla vreodată răspunsul la această întrebare, nu am cum să dau timpul înapoi.

Ino se apropie din ce în ce mai mult de mine. Avea o fată serioasă, dură, plină de plictiseală şi dispreţ. Mă uit la ea, întrebând-o din priviri ce mai vrea de la mine. Se îndreaptă din ce în ce mai încet spre mine, probabil vrând să mă facă curioasă, ei bine asta nu prea îi mergea, tot nu-mi pasă absolut de loc ce vrea de la viaţa mea. Acum se afla la doar câţiva centimetrii de mine, cred că sunt vreo zece sau cincisprezece, dar nu mai mult. Îţi apropie buzele de urechea mea dreaptă, şoptindu-mi pe un ton ameninţător:

— Deci, frunte lată, ţi-a ajuns lovitură sau mai vrei? Când o să te înveţi minte că nu ai ce cauta lângă Sasukito al meu, ca el este doar al meu şi că nu îi pasă niciun pic de tine, numai eu îl interesez. Când o să înţelegi toate astea? Îţi spun doar un singur lucru, ai grijă ce faci şi cât de mult te apropii de el, tu nu mă cunoşti absolut de loc şi nu ştii de ce sunt în stare, nimeni nu ştii. Dacă vreau pot să te bat până ajungi în spital, am mai băgat pe cineva care îmi stătea în cale în spital, acum câţiva ani, pot să o fac lejer şi cu tine, pot chiar să te omor, cu mânuţa mea, fără nicio remuşcare după, o pot face foarte uşor, fără să-mi pese niciun pic, absolut de loc. Aminteşte-ţi doar ce îţi pot face, apoi gândeşte-te de două ori înainte să te mai prind prin preajma lui Sasuke al meu, acum îţi este clar, ai înţeles în sfârşit? Mai repet o singură dată, ai foarte mare grijă ce faci pentru că nu o să ai o soartă prea bună cât

timp eu voi exista, ci din contră, vei avea una grea, foarte sângeroasă şi imposibil de suportat. Îţi vei dori să nu te fi născut niciodată, să nu fi venit în oraş asta, în şcoala asta, în clasa asta niciodată, să nu mă fi cunoscut niciodată, o să îţi doreşti să nu fi existat!!!

După ce îşi ţine marele discurs inspiră şi expiră adânc. Frate, dar fata asta chiar nu gândeşte de loc, chiar nu-şi dă seama că eu nu o voi crede niciodată? I-auzi, a băgat pe cineva în spital, da poate la enervat prea tare şi l-a adus la disperare, şi acum o să mă omoare, da, vezi să nu, nu mai are ce inventa. Nu cred niciun cuvânt din ceea ce a zis. Ce poate să-mi facă?

Deodată gândurile îmi sunt întrerupte de către blondă, bineînţeles, era de aşteptat, care mă ia de păr brutal şi mă târăşte până la ghiuveta. Deschide încetişor apă şi o lasa să curgă. Acum ce, vrea să mă înece sau ce? După câteva secunde de aşteptat degeaba, ea mă prinde şi mai tare de păr, mă trage cu toată puterea ei, reuşind să-mi rupă câteva fire de păr, mai multe de fapt. Fără să mai stea pe gânduri îmi baga violent capul în apă rece, ţinându-mă cu fată acolo vreo două minute. Chiar vrea să mă înece? Nu, fata asta trebuie dusă la spitalul de nebuni, chiar are capul ăla gol, nici măcar un neuron nu are, e tâmpită ce naiba?

Simt cum încet-încet rămân fără aer, fiind obligată să mă opresc din a-mi mai ţine respiraţia. Începeam să inchit apa la greu, pe nas, pe gură, peste tot îmi intră apa în corp, ducându-se spre plămâni. Într-o fracţiune de secundă plămânii mei erau inundaţi de apă înghiţită, eu rămânând fără aer. Inima mea îşi accelerează bătăile cu fiecare secundă ce trecea, aproape ieşindu-mi din piept. Corpul îmi este din ce în ce mai rece, sângele trecând mai încet prin corpul meu. Peste câteva secunde simt cum inima mi se opreşte, vrând să mă oblige să mor. Am buzele vineţi, iar căldura corpului meu dispare încet. Cred că asta a fost, am ajuns la capătul drumului, totul se sfârşeşte, timpul trece, amintirile rămân, eu mă duc, dispar.

Deodată simt cum apa se opreşte din a-mi invada plamaniii, corpul, din a mă sufoca. Aud încet o voce ce îmi spune ceva, dar nu pot integele ce mi-a spus. Ochiii mei se închid de tot, parcă găsindu-mi sfârşitul. Simt cum sunt aruncată pe gresia rece şi umedă, fiind lăsată acolo,

singură, în întuneric şi linişte. Este o linişte asurzitoare în jurul meu, ceea ce mă face să urlu, să simt durerea ce-mi trece prin tot corpul, este de-a dreptul insuportanbil.

Simt ca asta a fost, atât a durat viaţa mea, nici măcar cincisprezece ani. Asta este sfârşitul, capătul drumului, călătoria se sfârşeşte aici. Am murit.

Dragoste Infinită

Capitolul 14

— Detenţie – *Sasuke*:

O văd pe afurisita de Ino cum se îndreaptă spre toaletă. Oh, sper că nu m-a văzut, dacă m-a observat cred că o să mor. Nu am niciun chef de ea, cred că dacă aş prinde-o cum începe iar să-mi zică Sasukito sau mai ştiu eu cum, o să o iau de claia aia de păr auriu şi o să o dau cu capul de toţi pereţii posibili, o să şterg podeaua cu ea, o să o omor.

Mă asund repede după colţ ca să nu mă vadă, apoi mă uit atent la ea să văd ce face şi îi observ fata. Are o privire foarte dură, plină de ură şi dispreţ, în ochii săi se poate citi dorinţa de a ucide pe cineva. Chiar cred că este în stare să omoare o persoană, la cât de nebună este, o cred în stare de orice, de absolut orice prostie.

Ino este tare nervoasă, din câte îmi dau eu seama, de fapt nu îmi pasă de loc. O văd pe blondă cum intră în baia fetelor nervoasă, trântind uşa, fiind urmată de încă două piţipoance enervante. Cât mă seacă fetele astea, mă rog, mai mult Ino, dar nu contează.

Peste vreo patru-cinci minute o zăresc pe Ino cum iese din baie, din nou fiind urmărită de gemenele insuportabile. Wow, credeam că acele piţipoance stau mai mult la baie, dar nu contează, nu-mi pasă absolut deloc.

Mă întreb ce s-a întâmplat cu Sakura, oare este bine? Totuşi, nu pricep de ce a fugit atât de repede, ce s-a întâmplat cu ea aşa, dintr-o dată. Ceva necurat este la mijloc, mai mult ca sigur, iar eu trebuie să aflu ce.

Am de gând să o aştept pe rozalie aici, în fata băii până vă ieşii, oricât de mult va dura asta. Cred totuşi că nu va vrea să întârzie la ora de fizică, deci vă trebuia să iasă curând din încăpere.

Auch, era să uit, profa de sport ne-a dat detenţie după şcoală, să mai rămânem încă două ore. Firar să fie, am uitat să îi zic Sakurei. Cât mă poate enerva Anko, este mult prea rea şi autoritară, de ce nu poate fi şi ea ca profa de romană? Mi-a făcut nişte nervi, de-mi vine s-o iau la şuturi, dat mă rog.

Sakura:

Mă întreb dacă am murit sau nu. Oare unde sunt? În jurul meu nu văd mai nimic, decât un negru dureros, întunecat, mortal, imposibil de suportat. Sper că nu am murit, mai am atâtea de trăit, sau mă rog, mai aveam, nu ştiu ce s-a întâmplat, dacă să zic că mai trăiesc sau nu. Ah, ba da, ştiu foarte bine ce s-a întâmplat. Nenorocita aia de Ino a încercat să mă omoare, dar nu cred că i-a reuşit totuşi, încă mai simt durere, dacă eram moartă nu trebuia să mă mai doară nimic. Eh, lasa că am să mă răzbun eu pe ea, cred că n-o să-I placă, dar va vedea ea ce vă păţii, plus că va fi ceva de o mie de ori mai dureros decât ceea ce mi-a făcut ea. Nenorocita naibii, nu ştie cu cinde se pune, dacă ea zice că eu nu o cunosc, atunci o să vadă ea, pentru că nici ea nu mă cunoaşte, iar eu pot fi şi mai rea, cel puţin aşa sper şi cred, nu am mai încercat până acum. Oricum ea a făcut o mare greşeală, arătându-mi deja de ceea ce este ea în stare. Hmm, am nevoie de un plan să o distrug, dar nu am acum timp de asta.

Încerc să deschid încetişor ochii, încercând să-mi revin. Auch, simt o durere îngrozit oare de cap. Este atât de enervant duerea asta încât îmi vino să urlu cât mă ţin plămânii.

Cu greu reuşesc să mă ridic de pe gresia umedă. Îmi simt oasele atât de grele, parcă ar fi cărămizi. Fiecare părticică a corpului mă doare. Este o durere imposibilă. Totuşi nu am timp să mă vait, o să întârzii la ora de fizică şi nu am chef să primesc vreo detenţie. Mai bine m-aş grăbi să ajung în clasă.

Fără să mai stau pe gânduri ies din baie vrând să mă îndrept spre clasa, dar când deschid uşa am marea mirare de a-l găsi pe imbecilul de Uchiha aici. Ce naiba, asta a stat să mă aştepte? Ah, ce-mi vine să-l iau şi pe el la bătaie, o merită, cred. L-aş lua şi l-aş da cap în cap cu Ino, ăştia doi îmi fac zile fripte şi nu îi cunosc decât de câteva ore.

Eu nu îl bag în seamă pe Sasuke şi plec indiferenţa pe lângă el, totuşi uitându-mă cu coada ochiului la el. Are o privire plină de uimire şi îngrijorare, mă întreb de ce. Se holbează ciudat la mine. Frate, dar ce naiba am de se uită aşa la mine? Oh, stai, cred că acum îmi dau seama ce am, probabil că arăt ca scoasă din toaleta din cauza lui Ino. Eh, lasa că nu mai contează, nu am acum timp să-mi fac griji de cum arăt, în pauză viitoare o să mă aranjez.

Sasuke vine repede în spatele meu, strigându-mă ca disperatul să mă oprec, dar eu nu-l bag în seamă şi merg repede spre clasa. Ajung în dreptul uşii. Deschid repede uşa şi sper că profesoara să nu fie în clasă. Din fericire pentru mine nu este aici. Intru repede şi mă duc la locul meu, fiind urmată de Sasuke care anunţa toată clasă ca profa este pe hol.

Ne aşezăm în bancă şi aşteptam să vină profa. Sasuke vrând să mă enerveze mai tare tot încerca să-mi zică ceva, dar eu îl opream de fiecare dată, până în momentul când el a spus că este ceva important şi l-am lăsat să continue. Acesta face o mică pauză după care reia:

— Sakura, mai ştii în ora de sport când a venit Anko la noi şi ne tot zicea că putem începe concursul? Păi, din cauză că noi nu făceam ce trebuie ne-a dat detenţie după şcoală trei ore. Mi-a spus mie după ce ai fugit tu repede.

Firar să fie! Detenţie din prima mea zi la şcoala asta? Este clar, totul merge din ce în ce mai prost. Cred că o să o iau razna în ritmul ăsta.

Deodată gândurile îmi sunt întrerupte de către profa de fizică. Ora asta a fost atât de plictisitoare, aproape că am adormit pe masă. În pauză m-am dus să mă aranjez la baie, apoi a urmat o oră îngrozitoare de franceză. Cart urăsc franceza, nu-mi place absolut de loc, dar mă bucur doar ca profa este de treabă. După franceză a mai urmat o oră de fizică, apoi detenţia.

Mă îndrept încet spre sala de detenţie împreună cu Sasuke. Nimeni nu spune nimic. Între noi este o linişte asurzitoare, care pe mine mă enervează din ce în ce mai tare cu fiecare secundă ce trece. Deodată Sasuke se opreşte din mers şi sparge gheaţa spunând:

— Sakura .....

Dragoste Infnita

Capitolul 15

— Oare fugă e răspunsul? — – Sakura, spune-mi te rog ce s-a întâmplat în baie. Când ai ieşit de acolo nu arătai prea bine şi păreai speriată. Ţi s-a întâmplat ceva rău? Are cumva legătura cu Ino, am vazuyt-o iesid din toaletă şi m-am gândit că poate ţi-a făcut ea ceva …

Imediat ce aud numele lui Ino simt cum un nod mi se pune în gât şi nu mai pot să respir. Toate amintirile de acum câteva ore din baie. Toată acea duere, acea suferinţă pe care o simţeam atunci îmi trece prin corp, prin vene, parcă obligându-mă să-mi amintesc totul din nou, să retrăiesc totul de la capăt încă o dată, să simt din nou acea duere, să-mi văd încă o dată sfârşitul în faţa ochilor.

Nu îi pot spune ce s-a întâmplat între mine şi nenorocita aia de Ino, chiar dacă ştiu că nici el nu o suportă şi vrea să scape de ea. Dacă i-aş spune probabil că m-ar crede o incapabilă, o lasa, o fetiţă amărâtă ce nu se poate apăra singură şi îi este frică de oricine, o persoană care are nevoie tot timpul de cineva lângă ea care o ferească de oricine şi orice, chiar dacă asta sunt eu cu adevărat, probabil, cred, nu ştiu, nu îl pot lăsa pe el să îşi dea seama de asta. Sunt aşa o lasa când mă gândesc ce am lăsat-o pe Ino să-mi facă, dar ce puteam face? Nu sunt în stare nici măcar să mă apăr, dar barem să o înfrunt pe vrăjitoarea cea rea?

Rămân blocată şi nu mai pot face nimic, simt cum totul se învârte în jurul meu şi cum eu ameţesc. Cred că mă dezechilibrez, deoarece îi simt mâna lui Sasuke peste a mea, ţinându-mă strâns, parcă nevrând să-mi mai dea drumul vreodată. La contactul pielii mele cu mâna să moale şi fină simt cum un fior îmi trece prin tot corpul, făcându-mi inima să bată din nou cu putere, să-mi sară iar din piept. Contactul ce se creează între noi mă face să inebunesc, să o iau razna. Simt cum uit să respir şi cum inima îmi bate din ce în ce mai tare. Fiecare părticică din mine simte cum un val de căldură şi bucurie mă cuprinde, facand-mă să-mi pierd controlul şi să fac o prostie.

— Îmi pare rău! Îi şoptesc cu cea mai mare blândeţe şi părere de rău în glas, în timp ce îl îmbrăţişez dulce şi drăgăstos.

În momentul în care braţele mele mici şi firave îi înconjoară corpul

bine făcut, simt cum parfumul lui misterios şi dulceag îmi invadează nările, făcându-mă să-mi pierd şi mai mult minţile. Nu există niciun locuşor, cât de mic, în interiorul meu care să nu fie invadat de mirosul sau aparte. Simt cum tot corpul meu reacţionează total invers faţă de ceea ce vreau eu să facă. Eu nu am vrut să-l îmbrăţişez şi nici să-I cer scuze. De ce i-am cerut scuze? Doamne, îmi pierd de fiecare dată minţile când sunt în preajma lui şi fac sau spun cele mai tâmpite lucruri posibile.

Deodată în minte îmi apare un mic plan, care nu este prea bun, să scap de el. Mă gândesc să fug departe, spre cel mai îndepărtat loc posibil, unde Sasuke să nu mă mai găsească niciodată, iar eu să pot trăi în continuare fericită, exact ca înainte de a veni aici.

În câteva secunde mă desprind din îmbrăţişare şi fără să mai stau pe gânduri încep să fug sper ieşirea din şcoală. Sasuke nu are de gând să mă lase în pace şi începe şi el să alerge după mine. Off, ce mă enervează, de ce naiba nu poate să mă lase în pace să-mi văd în continuare de viaţa mea? Copitul ăsta este chiar stresant!

Ce bine ca holul este gol, aşa nimeni nu se va mai miră cât de anormală sunt şi cum fug de la detenţie. Nu ştiam unde o să ajung dupsa ce voi ieşi din şcoală, ştiu doar un singur lucru: că nu mă voi oprii din alergat nici măcar dacă ar fi să mor dacă Sasuke va rămâne pe urmele mele, o să alerg până nu mai pot de loc, absolut de loc şi până când picioarele mele nu vor mai putea să mă ţină şi o să cad pe jos de oboseală, nu îl voi lăsa pe Sasuke să mă prindă, chiar nu mai suport interogatoriul ăsta din partea lui, până la urma ce-l interesează pe el ce s-a întâmplat în baie, nu are niciun motiv pentru care să îi pese, nu este vorba despre el.

Prinsă prin gândurile mele, nu îmi dau seama că doar ce am ieşit din curtea şcolii şi mă împiedic de o piatră şi cad. Ah, nu, acum Sasuke o să vină şi iar o să înceapă interogatoriul, este din ce în ce mai incomfortabila prezenta brunetului.

Dragoste Infinită

Capitolul 16

— "- … întoarce-te, te rog! Nu pleca, te implor!" – Îmi întorc repede

privirea spre brunetul ce alerga obosit în spatele meu. Pe faţa lui nu se putea citi nimic, oricât de mult m-aş fi străduit să-mi dau seama ce simte, ce gândeşte, ce vrea, nu pot reuşi, deoarece el are o fată simplă, sumbră, rece, fără sentimente. Nu pot să înţeleg, de ce nu pot să îmi dau seama de nimic legat de el, nu ar trebui să fie atât de greu. Are aproape tot timpul aceasi privire, acea privire care este atât de rece, îngheţată, indiferent.

Mă întreb de ce nu zâmbeşte mai des, are un zâmbet incredibil. Acel zamet care mă face să uit de orice este în jurul meu, îmi încurca toate gândurile, mă inebuneste. Doamne, ce naiba tot zic aici? Eh, dar pe cine păcălesc, este total adevărat.

Prinsă prin gândurile mele nu observ că Sasuke este lângă mine, uitându-se îngrijorat la mine, cerându-mi din priviri să-I dau o explicaţie. Nici măcar eu nu ştiu de ce am reacţionat aşa, habar nu am ce aş puteai lui să îi spun, dacă îi spun adevărul nu ştiu dacă mă va crede. Oare am fugit de el, am vrut să scap de acea privire hipnotizatoare a sa? Nici măcar eu nu ştiu. Câteodată sunt atât de complicată încât nici eu nu mă mai înţeleg, cred că acum este unul dintre acele momente.

Brunetul fermecător din faţa mea îmi întinde mâna, ajutându-mă să mă ridic de pe asfaltul călduţ. Mă ridic repede, după care îmi îndrept privirea spre cer. Căpătase o nuanţă mirifica de albastru, atât de deschisă, de fermecătoare, de pură. Soarele stătea mândru pe albastrul acela, ieşind în evidenţă. Tocmai acum constat că este noiembrie, iar afară este atât de cald, parcă fiind încă vara, este superb.

În scurt timp îmi întorc privire spre Sasuke care încă aştepta o explicaţie de la mine. Eu mă uit îngrijorată la el, neştiind ce să-I răspund. Brunetul pare dezamăgit de mine. Îmi las privirea în jos, ne mai rezistând să-l privesc. Oftez neştiind ce să spun, după care îmi închid ochii, încercând să-mi stăpânesc lacrimile ce vroiau să-mi iasă cu putere.

Deodată îmi deschid ochii larg şi îmi şterg micile picături de tristeţe. Mă uitam fix în faţa mea şi rămân uimită. Sasuke nu mai este aici. Sunt şocată. Off, Doamne, ce-o fi în mintea lui acum? Nu am vrut să-l fac să

plece. Simt cum sufletul îmi explodează de durere, iar o lacrimă nevinovată se prelinge încetişor pe obrazul meu fin.

Fără să mai stau pe gânduri fac stânga împrejur şi încep să alerg inceyisor. Sasuke nu era la o distanţă prea mare de mine, ceea ce îmi dădea mie un avans de a-l ajunge. Fără să gândesc ceea ce avea să scot pe gură, încep să urlu după Sasuke, crezând că aşa îi voi atrage atenţia şi îl voi face să se întoarcă:

— Sasuke stai, întoarce-te, te rog! Nu pleca, te implor! Rămâi lângă mine, este tot ceea ce vreau, ce am nevoie cu disperare. Te implor, nu mă părăsi …

Dar nu am avut timp să termin ceea ce aveam de zis, deoarece …

Dragoste Infinită

Capitolul 17

— Să ne cunoaştem mai bine – Dar nu am avut timp să termin ceea ce aveam de zis, deoarece Sasuke vine la mine şi îmi spune că nu placă nicăieri. Eu îi zâmbesc dulce, după care mă uit adânc în ochii lui.

Iar simt cum mă pierd în acel abis nesfârşit, acel abis unde nu pot citi niciodată nimic. Simt cum totul în jurul meu dispare. Nu mai există nimic pe lângă mine, doar eu şi el. Inima mea zburda ca o nebună în interiorul meu. Încerc să îi spun ceva, să mişc, dar nu pot. Corpul meu nu reacţionează în niciun fel. Trag adânc aer în piept, vrând totuşi să spun ceva, dar Sasuke mi-o ia înainte şi zice:

— Hai să mergem în parc. Putem să mai vorbim, să ne cunoaştem mai bine şi poate … să devenim totuşi prieteni. Ce zici? Ai curaj să încerci sau o să fugi şi de data asta de mine?

— Sigur că o să vin! Nu vreau să mai fug de acum înainte, deci o să vin cu tine şi o să înfrunt realitatea. Şi despre oferta ta cu prietenii … cred că am de gând să o accept. Ce crezi? Acum mai sunt o fricoasă? zic eu cu un zâmbet şmecher pe buze.

Când aude că accept să fim prieteni faţa i se luminează, iar un zâmbet mare îi apare pe buze, făcându-l să pară încântat de răspunsul meu. Fără să mai stea mult pe gânduri îmi spune să mergem.

Pornim încet spre parc. Pe drum am vorbit despre diverse chestiute neimportante: despre şcoală, teme, hobby-urile noastre şi multe altele.

Am aflat despre Sasuke o grămadă de lucruri, cum ar fi faptul că este pasionat de muzică, ştie să cânte la chitara şi vrea să îşi facă o trupă împreună cu prietenii lui. Eu, de curiozitate, îl pun să îmi cânte ceva. La început nu a acceptat, dar într-un final a zis că o să îmi cânte câteva versuri când o să ajungem în parc. Cum eu eram extrem de curioasă, am grăbit pasul, pentru a ajunge mai repede în parc. Brunetul era amuzat de curiozitatea mea.

Într-un final ajungem şi în parc. Drumul a fost destul de lung, dar nu mai contează. Ceea ce este important este faptul că Sasuke o să-mi arate cât de bine se pricepe la cântat. Sunt extrem de curioasă să aflu cum sună vocea lui.

De la intrarea în parc, rămân uimită. În faţa mea se afla un parc extraordinar, plin de flori multicolore, o grămadă de copaci; dintre care câţiva sunt nişte cireşi. Cireşul cel mai mare se afla lângă o fântână din mijlocul parcului. Eu îi propun brunetului să ne aşezăm acolo, iar este de acord.

Odată aşezaţi pe marginea fântânii, eu îi reamintesc lui Sasuke că a zis că o să îmi cânte ceva când ajungem în parc şi îl întreb dacă este pregătit. El da aprobator din cap, îşi drege glasul, apoi începe să mă încânte cu talentul său:

— You are şo beautiful, you are the kind of girl

That hâş the chemicals that makes me fall în love

Beautiful, you are the kind of girl,

That hâş the chemicals that makes me fall în love.

Recunosc imediat melodia; este una dintre melodiile mele preferate de la Escape The Fâţe, You are şo beautiful. Vai, cât pot iubi melodia asta, este pur şi simplu genială. Nu ştiu, pur şi simplu mă face să mă simt mai specială. Simt cum versurile îmi vorbesc mie, nimănui altcuiva. Iar cântată de Sasuke suna parcă mai bine decât originalul; din gura lui mă face să mă simt chiar mai bine decât când ascult melodia originală.

Brunetul ăsta chiar are talent, unul minunat. Mă bucur pentru el; aş vrea să am şi eu un astfel de talent, dar nu cred că eu cânt prea bine.

Sasuke se opreşte din cântat şi se uită atent la mine, cu acei ochi

extrem de pătrunzători ai săi şi cu acel zâmbet mirific; absolut superb. Privirea să mă face să zâmbesc gingaş. Deodată brunetul rupe această tăcere apăsătoare şi mă întreabă cum mi s-a părut. Eu îi spun cât de mult mi-a plăcut, apoi îi fac o mie de complimente şi îi spun cât de talentat e. El se amuză pe această temă şi zice că nu este nevoie să-mi zică toate astea.

După vreo jumătate de oră în care am tot vorbit şi ne-am amuzat unui pe seama celuilalt, eu îmi amintesc că noi trebuia ca în tot acest timp să fim la detenţie. Încep să râd singură, făcându-l pe Sasuke curios. Îi spun motivul pentru care râd, acum râzând şi el.

Când mă gândesc la săracul Naruto, sta acolo în clasa singur, încă vreo patru ore. Mi-e milă de el, dar şi-a făcut-o cu mâna lui.

Sasuke îşi lăsase sticlă de apă în spatele meu, iar când a vrut să o ia, a reuşit să mă dezechilibreze şi să mă facă să cad în fântână, el fiind după peste mine. Am început amândoi să râdem de mica noastră boacăna, apoi am început să ne privim în ochi, extrem de intens.

Eram încremenită. Totul în jurul meu dispăruse, eram numai eu şi el. Stăteam nemişcaţi şi ne uităm unul la altul. Mă privea adânc în ochi, făcându-mă să-mi pierd minţile. Ochii lui de un negru atât de intens erau plini de blândeţe şi bunătate, mă inebuneau. Mi-am adâncit şi mai mult privirea în a lui, pentru a putea trece de acel abis îmbietor şi a putea vedea în interiorul lui, a sufletului său. Negrul parcă nu se mai termină, cu cât ne adânceam mai mult privirile, cu atât mai apăsător şi mai intens, era infinit. Oricât de mult m-aş fi străduit să trec de infinitul abis nu aş putea, era imposibil.

Nimeni nu făcea nimic. Doar stăteam pierduţi fiecare în ochii celuilalt. Parcă amândoi aşteptam ca celălalt să facă sau să zică ceva, dar niciunul dintre noi nu avea curajul să facă asta. Cred că am stat aşa ceva. Nici nu mai simţeam cum trece timpul, parcă era oprit în loc pentru a simţi momentul. Secundele treceau, minutele la fel, poate că şi orele, dar mie nu-mi pasă, nu mă mai interesa. Fără să-mi dau seama, pe fata mea şi-a făcut loc un mic, mai mare, zâmbet. Este atât de bine să zâmbeşti.

Deodată tot peisajul devine şi mai divin. El îşi mişcă în repaus

braţul, punându-şi încetişor palma caldă, care emana atâta blândeţe şi căldură, pe obrazul meu fin. Uitasem de tot. Simţeam numai fericire şi bucurie., iar asta se putea observa foarte uşor.

Eu încă nu dedeam niciun fel de semn de viaţă, eram atât de fermecată, de vrăjita de el, de orice lucru mic şi însemnat care era legat de el. Totul în jurul meu, de fapt al nostru, era magic, parcă eram într-un basm, cel mai frumos şi magic basm care ar putea exista vreodată. Cerul era vessel, bucuros şi foarte fericit, exact ca mine. Soarele ne zâmbea cu cel mai mare şi plin de puritate şi iubire zambert pe care îl avea. Razele lui străluceau orbitor de frumos şi ferecator, încălzind Pământul şi o dată cu el şi inimile nostre îngheţate. Copacii din jurul nostrum erau roz, semănând cu vată de zahăr, răspândind peste tot în jurul lor un miros dulceag şi divin, îmbătător de dulce, minunat.

Noi ne apropiam din ce în ce mai mult unul de altul, niciunul din noi neştiind ce avea să se întâmple. Privirile noastre erau încă nedespărţite. Din momentul în care ne-am privit pentru prima oară în ochi nu ne-am mai putut despărţii, am rămas îngheţaţi, îngheţaţi de prea multă fericire şi blândeţe. Ochii lui aveau ceva special, ceva ce mă făcea să mor să-I văd, să-iexplorez şi să-i iubesc. Inima începea să-mi bată din ce în ce mai tare cu fiecare secundă care trecea, iar eu mă simţeam din ce în ce mai bine. Totul era perfect, poate cam prea perfect. Oricum ar fi mie îmi place extreme de mult, mă făcea să mă simt împlinită, vie, reală, eu cu adevărat. Simţeam ca în preajma lui pot să fiu eu cu adevărat, că nu trebuie să-mi măsor cuvintele şi că pot spune absolut orice; deoarece el nu va mai zice nimic. Simţeam ca el îmi poate fi cu adevărat prieten; că pot în sfârşit să îmi fac un prieten adevărat. Totul este minunat.

Pur şi simplu nu mă pot oprii din zâmbit când mă uit la el. Mă simt apreciată, în siguranţă, iubita. El mă face să mă simt mai bine decât se poate. Mă face să zâmbesc, să uit de probleme şi tristeţe, să vreau să-mi trăiesc cu adevărat viaţa,.

Într-o fracţiune de secundă totul devine şi mai perfect decât este, deoarece el se apropie de mine din ce în ce mai mult. Chiar dacă o face

cu o viteză mai mică decât a melcului, tot este perfect. Acum se afla la doar câţiva centimetrii de mine, mai exact de faţă mea. Îi pot simţi parfumul. Mirosul emanat de el este divin. Nu există niciun colţişor al minţii mele care să nu fie invadat de el, care să mai poată gândii logic, care să nu fie afectat de fericire. Este cu adevărat cel mai frumos moment din viaţa mea, pe care cu siguranţă nu-l voi putea uita vreodată, nici dacă aş vrea. Rămân şocată de ceea ce face.

Sasuke îmi atinge încet buzele cu cele două petale catifelate ale lui. Era o senzaţie extrem de plăcută, care te făcea să te simţi mai bine ca în al nouălea cer; cea mai frumoasă senzaţie posibilă. Inima mea a luat-o razna, bătând cu o viteză omenește imposibilă. Nu-mi vine să cred! Este minunat, am avut în sfârşit primul sărut. După atâtea încercări eşuate de-al sărută pe brunet, într-un sfârşit a făcut-o el. Dar stai! Asta nu este bine, absolut deloc bine; este chiar foarte rău. Noi trebuia să fim prieteni, nu să ajungem să ne sărutăm.

Chiar dacă este ceva care nu ar fi trebuit să se întâmple niciodată eu sunt cea mai fericită persoană de pe Pământ. Simt o grămadă de fluturaşi în interiorul meu; fluturi care zburda peste tot, nelinistindu-mi inima, făcând-o agitată, inbebunind-o şi forţând-o să bată cu o asemenea viteză.

Deodată, Sasuke rupe sărutul aproape perfect şi zice:

—... .

Dragoste Infinită

Capitolul 18

— Prieteni Buni – – Sakura... Scuză-mă, nu am vrut să se întâmple aşa ceva. Îmi pare rău.

După ce îmi scuse aceste cuvinte, vru să plece, dar eu îl opresc spunându-i:

— Hey, n-ai pentru ce să-ţi ceri scuze. S-a întâmplat dintr-o mică neatenţie. Acum tu eşti cel care fuge sau mi se pare mie? Doar nu crezi că sunt supărată pe tine doar pentru atât? S-a întâmplat. Asta este. Ce zici dacă amândoi uităm de acest mic incident şi ne continuăm viaţa ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat? Desigur... dacă vrei asta... dacă mai vrei nsa rămânem prieteni...

Ultima propoziţie am spus-o cu un pic de regret în voce. Nu vroiam să încheiem atât de repede această prietenie. Oftez lung, după care îmi îndrept privirea spre brunet, cerându-i din priviri să-mi dea mai repede un răspuns. Mă sufocă această linişte dintre noi, iar Sasuke făcea că totul să fie din ce în ce m-ai tensionant, ţinându-mă în suspans.

Deodată Sasuke începe să râdă, pe mine făcându-mă să fac o fată ciudată rău de tot. Nu înţelegeam. Pur şi simplu nu înţelegeam ce are de râde. Ce l-a apucat? Doamne, băiatul ăsta este de-a dreptul imposibil, îşi schimbă stările de la o secundă la alta. Ba este pervers şi nebun, ba este rece şi distant, ba drăguţ, romantic şi extrem de dulce, apoi trist şi dezamăgit de el însuşi. Apoi, deodată, începe să râdă aşa, singur, făcându-mă din ce în ce mai confuză. Nu, pe bună ca eu una nu îl mai înţeleg.

Dar stai! Eu sunt exact la fel... şi eu am făcut exact acelaşi lucru faţă de Sasuke. Cred că şi el crede acelaşi lucru despre mine. Hmm... se pare că semănăm mult mai mult decât mi-aş fi închipuit eu. Ne place acelaşi gen de muzică, avem foarte multe pasiuni comune, amândoi suntem inebuniti după muzică şi amândoi adoram orice tine de scris. Bine, mă rog, ce-i drept, Sasuke este mult mai bun decât mine... el este un adevărat scriitor, de cântăreţ nici nu mai zic. Eu nu mă pot compara cu brunetul.

Sasuke se opreşte din râs şi îmi spune pe un ton ironic, dar totodată amuzant:

— Tu chiar credeai că vreau să plec? Stai liniştită că nu plec nicăieri... eu nu sunt atât de laşi ca şi tine. Şi apropo, sunt toal de acord cu tine, hai să uităm tot ce s-a întâmplat mai devcreme. Şi ca să-ţi răspund la marea ta enigma... sigur că mai suntem prieteni.

Îi zâmbesc dulce, după care radem amândoi fără motiv. Sasuke îmi spune să ne aşezăm din nou pe marginea fântânii, iar eu îl dezaprob. Mă uit un pic gânditoare la cer, apoi din nou la brunet şi îi dau de înţeles că va ploua... cel puţin aşa cred eu. Sasuke îmi zâmbeşte şi el cu acel zâmbet divin pe care îl are, după care îşi îndreaptă şi el privirea spre cer.`

O mică picătură de apa cade din cerul trist, înnorat şi posomorât. Acea lacrimă a cerului era ca un cub de gheaţă ce îmi atinge pielea cu încetinitorul, inghetandu-mi tot corpul încet, încet, încet de tot. Sasuke observând că mi se face frig, îmi spune să mergem acasă la el, deoarece e la două străzi distanţă. Încuviinţez din cap, apoi îmi iau repede lucrurile şi încep să alerg, cu Sasuke în ujrma mea.

În câteva secunde am ajuns la la intrarea în parc. În partea stângă a aleii se aflau mulţi copaci dezgoliţi de frigul lunii noiembrie. Sasuke îmi spune să îl urmez, iar eu fac întocmai.

În cinci minute ajungem în faţa casei brunetului. Este o vilă imensă, extraordinar de frumoasă. Nu am mai văzut în viaţa mea o casă atât de frumoasă.

Ne grăbim să intrăm în casă. El descuie repede uşa, iar acolo...

Dragoste Infinită

Capitolul 19

— "- Ce se întâmplă aici?" – El descuie repede uşa, iar acolo... nu-mi vine să-mi cred ochilor ce văd. E-este chiar Myra? Nu pot să cred! Pe canapeaua portocalie din sufragerie se afla chiar sora mea, Myra, împreună cu un tip pe care nu ştiu cum îl cheamă, cine este sau... Stai! Stop cadru! Ce naiba? Tipul ăla necunoscut sta cumva peste Myra? Ce fac ăştia doi aici? Oare este iubitul ei? Sau el a adus-o aici ca să o violeze? Dacă i-a făcut ceva... jur că... ah, nu ştiu... sper doar că nu a vrut să-i facă nimic rău. Dar cine este el de fapt? Şi ce căuta la Sasuke acasă... oare este fratele lui?

Mă uit cu fata mea extrem de uimită şi îngrijorată la brunet, întrebându-l din priviri dacă ştie ce se petrece aici, dar el părea la fel de confuz. Deodată eu, nemaiputând rezista să aflu ce se întâmplă aici, întreb, pe un ton cam nervos şi plin de îngrijorare... mă rog, mai mult urlând:

— Ce se întâmplă aici? Ce faceţi voi doi?... Myra? Ce faci cu tipul ăsta peste tine? Cine este el şi ce face peste tine? Cred că ai de dat nişte explicaţii... amândoi aveţi!

Ultimele două cuvinte le spun mai apăsat, accentuând "amândoi" şi uitându-mă cu o privire ucigătoare, plină de ură şi de dorinţa de a-l

bate, la băiatul ce semăna perfect cu Sasuke. Doamne, erau identici... u puteam observa nicio deferentă între ei, dar oare chiar aşa să fie? Bine, deci acum îmi dau seama că el este fratele brunetului, dar în rest? Ce mai ştiu eu despre el? Nimic. Cum ştiu eu că nu a vrut să-i facă rău scumpei mele surioare, care, mă rog, este mai mare ca mine dar nu mai contează. Ideea este că vreau nişte explicaţii rapid.

Mira se uită uimită la mine, neştiind ce să mai facă, ce să mai zică. Era speriată parcă de ceva, dar ce ce? De mine? De ce am să aflu şi ce voi spune? Sau ce? Ochii ei verzi că iarbă proaspătă, erau acum plini de uimire şi tristeţe, parcă regretând ceva, dar ce?

Deodată, Sasuke întrerupe liniştea apăsătoare ce puse stăpânire peste noi şi zice:

— Sakura, stai, linistete-te, te rog şi hai să o luăm mai încet. Nu te ambala atât de tare. Cred că fratele meu, Itachi şi, dacă nu mă înşel, sora ta, au un motiv foarte bun şi logic pentru care se aflau în ipostazele în care i-am găsit, nu-i aşa dragilor?

Wow! Sasuke mă uimeşte din ce în ce mai mult cu fiecare minut ce trece, adică cum poate fi atât de calm, de linisttit de fiecare dată? Nici nu mi se pare că se oboseşte să rămâne cu picioarele pe Pământ, este atât de grijuliu, dulce, romantic, simpatic şi blând în acelaşi timp ce este şi un pervers extrem, nebun de legat şi un băiat cu un simţ al umorului extem de unic. Nu am mai văzut în viaţa mea un aşa băiat, este ideal făcut şi adus pe lumea asta pentru mine, pentru a fii prietenul meu, pentru a mă ajuta să rezist în lumea asta crudă şi imposibil de învins, pentru a mă ajuta să trăiesc. Îi mulţumesc Domnului că mai există şi asemenea persoane pe lume, nu numai oameni răi şi nesimţiţi, care se folosesc de tine cât pot de mult, până te lăsa fără putere şi devi din ce în ce mai vulnerabil.

În fine, revenind din nou cu picioarele pe Pământ. Myra se ridică de pe canapeaua fină şi catifelată şi se îndreaptă spre mine. Când ajunge la aproximativ un metru de mine, începe să-mi explice toată situaţia:

— Saku, ştiu că nu prea înţelegi ce s-a întâmplat în momentul ăsta între mine şi Itachi, dar stai uşurel că îţi explic. Nu făceam nimic nebunesc şi perveers, ceea ce se putea înţelege din felul cum stătea

peste mine, dar crede-mă că nu s-a întâmplat nimic aici. Eu şi Itachi... ei bine... nu ştiu cum să-ţi explic, adică ca să nu te superi sau ceva... cum aş putea să-ţi zic... ei bine... eu... el... adică noi... păi noi nu suntem... ceea ce pare... adică nu ştiu ce pare... adică... a-adica noi...

— Sunteţi un cuplu. Continui eu, nemaisuportând să aud cum se bâlbâie.

Rozalia de lângă mine respirară uşurată şi mă întrebă uimită dacă nu m-am supărat. Eu izbucnesc ca nebună în râs, făcându-i pe ceilalţi curioşi sia afle ce am păţit, apoi îmi reiau fată serioasă şi îi spun că nu am de ce să am supăr şi că sunt chiar fericită pentru ea.

Peste vreo jumătate de oră în care am mai stat la băieţi acasă, se aude un zgomot ciudat şi …

Dragoste Infinită

Capitolul 20

— Totul se apropie de sfârşit... sau nu? — Peste vreo jumătate de oră în care am mai stat la băieţi acasă, se aude un zgomot ciudat şi uşa se deschide uşor, iar pe ea intră doi oameni înalţi, mult mai în varsa descat noi. Probabil erau soţii Uchiha, părinţii lui Sasuke şi a lui Itachi.

Doamna Uchiha era o femeie destul de înaltă, cu un păr lung şi strălucitor, de culoare închisă, exact ca a fiilor ei. Ea avea însă nişte ochi verzi, precum iarbă proaspătă de primăvară, în care se putea citi cu uşurinţă bunătatea din ea. Domnul Uchiha părea, însă, opusul soţiei sale. Era mult mai înalt decât ea, probabil avea vreo doi metri, avea un corp foarte bine făcut, acoperit cu muşchi, iar părul său era şaten deschis. Avea o fată foarte serioasă şi sumbră, acoperită de nişte trăsături ce păreau perfecte. Ochii lui erau de un cenuşiu malefic, plin de durere şi răutate, în care se putea citi contrariul doamnei Uchiha; se putea citi nervozitatea, supărarea şi ură. Era înspăimântător, cel puţin aşa părea la prima vedere.

Noi i-am salutat politicos pe amândoi, apoi eu m-am uitat la Myra, cu o expresie de genul: “Hai să plecăm de aici.”Ea a încuviinţat din cap, apoi le-am spus şi băieţilor. Ei ne-au rugat să mai stăm un pic, dar noi am refuzat, spunând că avem multe de făcut şi că eu am de despachetat. Myra şi Itachi erau un pic mai departe decât mine şi

Sasuke, iar el o tot ruga să vină cu el în parc, deoarece avea o surpriză pentru ea. Myra a acceptat bucuroasă într-un sfârşit, apoi s-a uitat la mine şi mi-a zâmbit, ziandu-mi că ne vedem acasă peste câteva ore.

Am oftat iritată de faptul că trebuia să merg singură spre noua mea casă, apoi i-am zâmbit şi eu forţat. Mă rog, nu era chiar aşa o problemă faptul că trebuia să merg singură, ci faptul că habar nu aveam pe unde se află casa şi cum se ajunge acalo. Ieri seară când am găsit-o mi-a luat o oră şi era şi extrem de întuneric. Acum nu mai am nici cea mai vagă idee cum să ajung acolo.

Văzând că mie nu-mi convine că trebuie să merg singură, Itachi îl pune pe Sasuke să mă conducă, apoi îi face şmecher cu ochiul. Fratele său zâmbeşte timid, apoi îşi îndreaptă privirea spre mine, arcuindu-şi buzele într-un zâmbet mult mai mare şi mai sincer.

Eu m-am îndreptat spre uşă, trăgând-o şi pe Myra după mine, apoi i-am spus repede, fără să audă băieţii, care se duseseră să se îmbrace:

— Ce crezi că faci? Când ai de gând să vi acasă şi de ce vrei să mă laşi să merg singură cu Sasuke pe drum? Tu ai măcar idee ce.... Dar m-am oprit la timp, înainte de a-i spune ceva din ceea ce s-a întâmplat azi la şcoală. Mă rog, nu mai contea, vroiam de fapt să te întreb cum ajung acasă, pentru că dacă îţi aminteşti tu bine eu nu stau în oraşul ăsta de mai mult de douzeci şi patru de ore.

Myra avea o expresie întrebătoare pe faţă şi părea curioasă de propoziţia pe care nu am terminat-o. Sigur bănuia ceva şi asta nu era bine. Lacum o ştiu eu pe ea, sau mai bine zis, cum o ştiam, îi vin numai idei perverse şi nebune. Nici nu vreau să aflu ce ce se gândea.

În scurt timp apar şi băieţii şi ne zic că putem merge. Ne luăm la revedere de la părinţii fraţilor şi ieşim pe uşă, Sasuke trântind-o în urma lui. Cuplul fericit o ia în direcţia opusă nouă şi se duc spre parcul de unde venisem eu şi Sasuke cu o oră în urmă. Erau atât de drăguţi împreună, păreau cuplul perfect. Iar când se sărutat şi buzele lor se uneau, capetele lor formau o inimă conturată foarte bine; arătau ca două picături de rouă reunite şi te făceau să zâmbeşti, gândindu-te că sunt făcuţi unul pentru celălalt.

Mă uitam la ei pierdută printre gânduri, când simt mână caldă a lui

Sasuke pe umărul meu. Am tresărit la început, deoarece uitasem că era şi el lângă mine şi credeam că o fi un nenoricit care vrea să-mi facă ceva. Dar m-am liniştit repede, simţindu-i respiraţia lângă a mea şi auzindu-i vocea melodioasă spunând:

— Eh, se pare că tot nu ai scăpat de mine; m-ai avem de stat un pic împreună. Cred că asta este mâna destinului.

Am chicotit încet, gândindu-mă în acelaşi timp la ziua de azi şi la câte s-au întâmplat... şi că încă nu s-a terminat. Poate că brunetul chiar avea dreptate şi poate chiar era destinul.

— Soarta, viaţa şi destinul. spun eu parcă continuând ceea ce ar fi vrut el să zică, apoi îi zpun să mergem penru că îmi e cam frig.

Şi avea şi de ce să îmi fie frig, adică eram în luna noiembrie, iar eu eram îmbrăcată în pantaloni scurţi şi maieu. Scăzuse cu mult temperatura faţă de cum era dimineaţă, când te simţeai ca în plină vară şi aveai impresia că sunt treizeci de grade.Acum cerul era înnorat şi mohorât, care devin din ce în ce mai închişi la culoare. Vântul bătea fără milă, făcându-mi oasele să tremure, iar părul să zboare în toate părţile.

Sasuke era deja pe partea cealaltă a străzii şi mă strigă ca disperatul, astfel încât toată stradă se uită la mine şi credeam că sunt surdă sau ceva de genul ăsta. Eu nu eram prea prezenta la ceea ce era în jurul meu, chiar uitasem şi că nu îmi mai simţeam corpul de la cât de frig îmi era. Dar m-am trezit la realitate şi am alergat robotic spre brunet. Cum nu aveam ideea cum se ajunge acasă, l-am lăsat pe el să merga un pic în faţa mea şi am încercat să memorez drumul.

Spre marea mea surprindere casa era mult mai aproape decât părea. Se afla la mai puţin de două străzi de cea a lui Sasuke şi era chiar simplu de ajuns. Pe drum am făcut numai două minute, deci încă îmi mai puteam mişca buzele astfel încât să îi pot mulţumi băiatului că m-a adus aici, deşi eram sigură că nu avea chef.

Ca să nu fiu o nesimţită, totuşi, l-am invitat de brunet la un suc şi să se încălzească, dar a refuzat. Aş fi răsuflat uşurată, dar m-ar fi auzit şi nu am mai făcut-o. O să fac asta când intru la căldurica.

Ne-am spus unul altuia câte un “Pa.” simplu şi fără chef, apoi eu am

intrat în casă, lăsându-l pe brunet singur în frig. Am răsuflat în sfârşit uşurată şi am început să zbier prin casă ca o nebună scăpată de la zoo:

— Da, da, da!!! Am reuşit să scap! Am supravieţuit acestei zice nenorocite şi încă mai trăiesc! Inima mea încă mai poate să bată şi şi-a recăpătat ritmul normal! Yey, yey, yey!!!

Dar fericirea mea a fost întreruptă de soneria de la uşă. Oh, nu, probabil că Sasuke m-a auzit, sau s-a răzgândit. Totul merge din nou prost se pare şi nu cred că mai rezist mult lângă el. Mă intrept cu paşi mici spre clanţa şi apas cu o oarecare ezitare. Constrat ca la uşă se afla....

Dragoste Infinită

Capitolul 21

— Veste tragică – Constat că la uşă se afla Itachi?! Dar ce cauta el aici şi de ce este atât de îngrijorat? De ce nu este cu Myra, ea unde este? Prea multe întrebări zburda nebuneşte prin capul meu, în în inima mea tocmai a încolţit un nou sentiment; un sentiment de nelinişte de de îngrijorare, deoarece nu o vedeam pe surioara mea scumpă şi dragă, nu am nici cea mai vagă idee unde este şi de ce nu se afla lângă brunetul de la uşă.

Cât mi-am pus eu toate aceste întrebări la care nu găsesc niciun răspuns, nu a trecut mai mult de o secundă, iar Itachi tocmai acum spune pe un ton foarte alarmat şi îngrijorat:

— Sakura, Sakura!!! Sora ta este aici nu? Trebuie să fie aici! Spune-mi te rog că este aici şi că ai vorbit cu ea, te rooog spune-mi că este bine.

Stai! Stai! Stai! Ce tot zice el aici? De ce ar fi Myra aici? Adică, ei au plecat împreună şi s-au dus în parc, de ce ar fi ea fix în direcţia opusă a parcului? Nu înţeleg ce se întâmplă. Ceva este putred aici, iar eu o să aflu ce; trebuie să aflu, doar este vorba de sora mea.

Fără să mai stau pe gânduri, îl întreb direct pe Itachi:

— Ce? Despre ce tot vorbeşti tu de fapt? Nu este cu tine? De ce nu este cu tine? Ce s-a întâmplat de fapt? Itachi explică-mi imediat ce s-a întâmplat şi ce este cu Myra!

— Sakura... eu... eu.... este numai şi numai vina mea! Ştiu că sunt un

nenorocit şi că am făcut cea mai mare greşeală din viaţa mea, nu ar fi trebuit niciodată să fac asta! Te implor lasă-mă să-ţi explic înainte să mă dai afară, te rog frumos.

Vocea lui era atât de îndurerată şi chiar se putea deduce că ceea ce spune este adevărat, că nu minte; chiar spunea adevărul, despre orice ar fi fost vorba... cel puţin aşa cred. Doar dacă nu este el un actor extrem de bun, dar nu cred. Eu oricum nu sunt Myra, ea se pricepe la oameni, îşi dă imediat seama dacă cineva minte sau nu, dar eu nu ştiu încă ce s-a întâmplat între ei. Încă fiind cuvântul de bază, pentru că sunt pe cale să aflu imediat.

I-am spus să nu mai palavragească atâta şi să treacă direct la subiect pentru că sunt foarte interesată să aflu despre ce este vorba. A luat o gură mare de aer, apoi a rostit încet, pe un ton plin de regret şi durere:

— Eram amândoi: o ţinem de mână, iar ea îmi spunea cât de mult ţine la mine, până când, dintr-odată... dintr-odată... a venit la mine fosta mea prietenă, care mă rog... încă era prietena mea. Ţinea în mâna cadoul pe care vroiam să îl dau surorii tale şi spunea că ea are cel mai frumos iubit din întreaga lume. Ne-a văzut pe mine şi pe Myra ţinându-ne de mână, apoi a început să zbiere ca o nenorocită mă ţine de mână, de ce şi alte întrebări de genul ăsta. Apoi Myra mi-a pus aceleaşi întrebări şi le-am zis amândurora că pot să le explic şi să se liniştească, dar niciuna nu a vrut să asculte. Myra a plecat plângând şi spunându-mi că nu vrea să msa mai vadă în viaţa ei, iar cealaltă a rămas acolo aşteptând o explicaţie. Iar eu....

M-am încruntat în timp ce auzeam cuvintele ce ieşeau cu regret. Pur şi simplu nu îmi venea să cred ce tocmai făcuse. Săraca Myra! Cum a putut să-i facă aşa ceva? El chiar nu s-a gândit cât o va face asta să sufere? Nu am nici cea mai vagă idee unde a fugit, dar îmi pot imagina ce a fost în sufletul ei. Parcă simt şi eu acelaşi lucru; parcă mi s-ar fi întâmplat mie, nu ei. Simt cu inima mă doare şi chum ochii mă înţeapă puternic. Dar în acelaşi timp, l-am întrerupt şi i-am spus, pe un ton trist şi cu o voce mai tare, accentuând ultimele două întrebări:

— Stai! Stop! Opreşte-te! Nu vreau să mai aud nici măcar un cuvânt. Cum ai putut să faci aşa ceva? Poţi să-mi dai şi mie o exlicatie? Una

bună?

— Eu... Pfff... Nu. Nu pot. Sunt un nenorocit ca nu mai poate face nimic acum. Cred că este prea târziu. Nu o să mă ierte niciodată nu?

Nu ştiam ce aş putea să îi spun. Nu ştiu cum mai este Myra, dacă o să îl ierte sau nu, dacă mai este la fel de orgolioasa că acum mulţi ani sau dacă s-a schimbat şi a devenit mai iertătoare... Nu aveam de gând să îl las nici pe el aşa... singur, rătăcind prin viaţă fără vreun scop doar pentru că s-a despărţit de ea. Mă rog asta s-ar întâmpla numai dacă chiar ţinea la ea, dar din câte mi-am dat eu seama chiar părea că se iubesc. Şi bineînţeles că şi Myra ar fi într-o stare îngrozitoare, s-ar simţi tot timpul singură şi ar fi tristă. Chiar nu vreau să o văd în starea asta.

Ce pot face? Răspunsul este.... Off, habar n-am. Ba nu, gata. Ştiu! Fără să mai stau să-mi mai socotesc încă o datĂ toate gândurile, îl trag pe brunet înăuntru şi îi spun pe un ton plin de speranţă şi optimism:

— Stai aici! Aşteaptă-mă! Mă duc să mă schimb şi mă întorc în câteva minute. Vom merge să o căutăm pe Myra. Amândoi ţinem la ea şi vrem să îi fie bine, deci o vom căuta. Sună-l pe Sasuke şi spune-i că ne întâlnim în parc. Până atunci zi: Unde crezi că s-ar fi dus? Înafară de locul ăsta? Ai vreo idee? Stai, gândeşte-te până mă duc eu să mă îmbrac. Stai liniştit ca o vom găsi! Sunt sigură de asta; trebuie!

Apoi am luat-o la goană pe scări spre dormitorul meu. Când intru în cameră sunt şocată! Peste tot erau haine şi alte minunăţii. Se pare că mi-au fost aduse restul hainelor care le mai aveam la părinţi, şi toate celelalte lucruri. Nu am mai stat să admir munţii de lucruri şi m-am dezbrăcat repede. Am luat nişte blugi negri mulati care erau aruncaţi pe pat, un tricou verse simplu şi o pereche de tenesi verzi cu negru şi cu alb. Mi-am mai cotrobăit un pic prin cameră, în speranţa de a-mi găsi un hanorac sau o geacă mai groasă, dar nu extrem de groasă. În câteva secunde am găsit un hanoracmai grosuţ negru, cu glugă care avea blănita verde. Gata, acum eram gata. Mi-am luat telefonul din pantalonii scurţi şi am tulot-o jos la Itachi. Am luat cheile din bucătărie şi am deschis uşa, Itachi fiind în spatele meu.

Dar, mare ne-a fost mirarea când am văzut că la uşă este....

Dragoste Infinită

Capitolul 22

— We're gonna find her – Dar mare ne-a fost mirarea când am văzut că la uşă este un câine; dar nu orice câine de pe stradă. În faţa noastră se afla chiar Sparky, câinele primit cadou de la părinţii mei înainte de a mă muta în Konoha. Mi-au promis că mi-l vor trimite repede aici şi chiar s-au ţinut de promisiune. Mă bucur enorm ca el este aici; pur şi simplu mi-a înveselit ziua, mi-a luminat sufletul îngrijorat şi m-a făcut să mă simt instantaneu mai bine.

L-am recunoscut imediat pe micuţul animal. Sparky este imposibil de confundat cu vreun alt câine, este mult prea special şi diferit faţă de toţi ceilalţi. El este unul dintre cei doi căţei care rămân veşnic mici şi au puteri magice. El arată ca un pui de Husky, dar de fapt, adevărata lui rasă este una numită "Magie Japoneză". Toată lumea care l-a văzut până acum crede că este un neobişnuit Husky japonez; nici măcar părinţii mei nu ştiu adevărata sa rasă. Este mult prea preţios pentru a spune cuiva despre el, cred că nici Myrei nu îi voi spune; asta voi mai vedea după ce o vom găsi. Pur şi simplu nu pot să las pe nimeni să-i afle adevărata identitate, deoarece ar vrea să mi-l ia şi să îl examineze sau ceva asemănător. Eu am aflat într-un mod de care şi eu sunt uimită; nu vreau să se gandesca cineva că este vreun câine vorbitor sau ceva de genul ăsta, nu este nici măcar pe aproape faţă de ceea ce este el cu adevărat. Dar asta este o poveste mult mai lungă, de care eu acum nu am timp; sunt într-o mică criză de timp, adică am de făcut prea multe în prea puţin timp: să îmi aranjez toate hainele şi restul lucrurilor, care sincer, au venit în cel mai nepotrivit moment posibil; să îi aranjez lucrurile lui Sparky, dar eu mă gândesc să-l fec pe el să şi le aranjeze; şi să o găsesc pe Myra. Plus temele pentru mâine, care sunt o groază. Nici măcar nu ştiu cât mai esate ceasul, dar ideea este că deja a început să se întunece. Nu e bine. Dacă se întunecă ne va fi mult mai greu să o căutăm pe Myra şi aproape imposibil să o găsim.

Gata! Mi-a venit o idee; îl iau pe Sparky cu mine şi i-l dau lui Itachi, aşa vor avea mult mai multe şanse. Animăluţul meu scump şi drag se pricepe la găsit oameni, mai ales dacă ne memorează mirosul de sânge.

Şi, cum eu şi Myra aveam acelaşi sânge, va fi o nimica toată. Da, este o idee foarte bună.

Fără să mai stau pe gânduri îl iau pe catelu în braţe şi îl saltu ca pe un prieten pe care nu l-am mai văzut de mult, apoi îl trag pe brunet afară din casă, încui uşa şi plecăm spre parc în pas alergător. Pe drum îi explic lui Itachi cine este Sparky, deoarece era cam buimac când m-a văzut luându-l în braţe. Acum că totul era limpede puteam începe căutările avansate. Alergam cât de repede puteam, în timp ce Itachi îmi spune:

— Sakura, ştiu cum facem. Am nişte idei despre locurile unde ar putea fi Myra, darnu sunt sigur. Tu îl iei pe Sasuke şi o căutaţi pe la şcoală, prin restul parcului şi pe oriunde altundeva prin oraş. Cred că o vom găsi mai uşor dacă mergem în direcţii diferite.

— Sunt total de acord cu ceea ce ai spus, dar mai am ceva de adăugat. Sparky va merge cu tine. Vei avea un mare aventaj dacă i vei avea pe el cu tine, crede-mă. O să reuşim, ai dreptate.

După încă cinci minute de alergat, ajungem în parc. Acum era mai lung drumul, deoarece era întuneric, iar ceata se lasă peste ţinutul îngheţat. Îl zărim pe fratele brunetului lângă aceeaşi fântână lângă care am stat noi, unde el mi-a cântat şi unde a căzut peste mine şi.... Of, mai bine las la oparte amintirile primului meu sărut şi mă concentrez pe lucruri cu adevărat importante, adică Myra.

Acum respirăm mult mai greu şi aveam impresia că plămânii îmi iau foc. Aerul ce îl inhalam mă ardea şi îmi făcea totr corpul mai greoi. Mâinile îmi îngheţaseră, iar capul de asemenea. Chiar dacă mă îmbrăcasem, tot îmi era frig, iar acum devenea din ce în ce mai răcoare şi vântul bătea cu o putere mai mare, vrând să dărâme tot ce îi stătea în cale.

Ne intreptam cu paşi repezi spre cel de-al doilea brunet şi îl salutăm, apoi el se uită la mine cu o faţă de genul: “Tot nu ai scăpat de mine!”, şi începem să râdem amândoi fără un motiv anume. Itachi se uită la noi confuz şi nu înţelegea ce avem de radem în halul ăsta. Dar în scurt timp ne-am calmat şi am lăsat glumă deoparte. Itachi i-a explicat fratelui său care este planul, apoi am luat-o în diferite direcţii, în

speranţa de a o găsi pe sora mea.

Eu şi Sasuke ne-am dus spre şcoală repejor şi am rămas şocaţi când ne-am întâlnit cu...

Dragoste Infinită

Capitolul 23

— "- Nu este ceea ce crezi!!!" – Eu şi Sasuke ne-am dus spre şcoală repejor şi am rămas şocaţi când ne-am întâlnit cu Naruto. Şi el era uimit să ne vadă, având în vedere faptul că noi doi fuginsem împreună de la detenţie. Avea o fată confuză ce îţi dădea totuşi impresia că capusoru sau chiar încearcă să găsească o explicaţie. Noi stăteam şi nu ziceam nimic. Sasuke era aproape de mine, foarte aproape de mine; astfel încât, dacă nu erai îndeajuns de aproape, chiar puteai crede că ne ţinem de mână. Naruto ne tot analiza din cap până în picioare, până când îşi fixează privirea asupra feţei lui Sasuke.

Niciunul nu spunea nimic. Între noi se simţea o tensiune extremă, iar inima mea bătea cu putere. Liniştea apăsătoare ce se lăsase peste noi era iritantă şi o simţeam ca şi cum ceva asurzitor mi-ar fi răsunat puternic în urechi. Devenea imposibil de suportat.

Aveam de gând să fac ceva, să sparg aceasta gheaţă de linişte formată în jurul nostru şi să spun eu ceva. Bine, păi dacă nimeni nu făcea nimic, trebuia să fac eu, nu?

Dar chiar când eu aveam de gând să-l salut pe Naruto, blondul îi spune brunetului:

— Sasuke... M-ai dezamăgit. Credeam că o să te ţi de promisiune şi că nu se va întâmpla atât de repede. Şi ai zis că nu te-ai îndrăgostit şi că nu-ţi place nici măcar un pic de ea. Deci ne-ai păcălit pe toţi, nu? Şi noi te-am crezut, ca nişte fraieri. Ţi-ai bătut joc de tot ceea ce ţi-am zis, fără să-ţi pese vreun pic. Cum ai putut să faci aşa ceva? Eşti un nenorocit, plin de atitudine şi te crezi cel mai tare. Te urăsc! Nu mai eşti prietenul meu, şi de data asta vorbesc foarte serios!

Sasuke începuse să râdă isteric de melodios, sunetul auzindu-se lin peste tot prin jur. Eu nu înţeleg ce se întâmplă şi habar n-am despre ce tot vorbeşte blondul. Ce i-a spus, sau mai bine spus ce i-am spus băieţii lui Sasuke? De ce şi-a bătut Sasuke joc de sentimentele lui Naruto sau

de ce zicea el? Şi ce naiba zicea blondul de Sasuke îndrăgostit? În fine nu mai conteza, ideea e ca Naruto a tras o concluzie complet greşită şi trebuie să-i schimb complet părerea despre mine şi Sasuke.

Minunat, încă ceva de făcut; de parcă nu ar fi fost destule. Se pare că se tot adăugă pe lista de făcut azi. Hey, nu sunt robot deci vă implor gata, îmi ajunge!

Într-un final brunetul din dreapta mea încetează cu râsul şi începe să îl facă pe blondul hiperactiv să înţeleagă că nu este nimic între mine şi el. Dar de unde să înţeleagă Naruto? El o ţine pe a lui şi numai pe a lui. Cred că nu are de gând să cedeze prea uşor, iar eu chiar nu vreau să rămână cu impresia asta total greşită. Numai asta îmi mai lipsea, nu?

Nemaisuportând să îi mai aud cum se cearcă ca doi derbedei, intervin şi eu în discutei, ridicând puţin vocea la Naruto:

— Naruto, gata, încetează! Ce naimba nu înţelegi din "nu se întâmplă nimic între noi"? Ştiam că nu ai creier dar chiar trebuie să faci un asemenea circ şi să nu renunţi la presupunerea asta nenorocită a ta, când omul îţi spune de o mie de ori că nu E adevărat? Deci, gata, termină, eşti pur şi simplu insuportabil!

Ultimul cuvânt l-am urlat şi accentuat în acelaşi timp atât de tare încât s-a auzit până pe strada cealaltă şi cu ecou. Scuzaţi-mi mică ieşire, dar deja devin alarmată şi nimeni nu face nimic pentru a-mi găsi sora. Până la urmă din cauza asta ne aflăm în încurcătura asta.

Mai stau câteva secunde pe gânduri, aşteptând ca Naruto să reacţioneze în vreun fel, dar nimic. Apoi, fasra să mai stau pe gânduri îl trag pe Sasuke de mână şi începem să alergăm, lăsându-l pe blond cu gura căscată. Şi ca să fiu eu o drăguţă, mai adaug cu un glas dulce, ce putea topi şi cea mai îngheţată inima:

— Scuză-mi te rog mică ieşire, dar este o urgenţă. Nu este nimic din ce crezi tu, te asigur. Sunt singura singurica, iar Sasuke este liber ca pasărea cerului să-şi aleagă orice fată, înafară de mine. Oricum o să-ţi explice el mâine la şcoala ce s-a întâmplat de fapt, îţi promit... nu-i aşa Sasuke?

Brunetul nu reacţiona în niciun fel, dar Naruto se înroşi un pic când am spus că sunt singură şi probabil, mai mult ca sigur, ştiu ce îi trecea

prin cap în acel moment. Sper doar ca sasuke nu îi va spune şi de cele petrecută la şcoală între noi doi... sau de acel minunat sărut care a avut loc în cel mai accidental mod. Dar să fie clar, foarte clar, că acel sărut mic şi nesemnificativ nu conteza, este ca şi cum nu s-ar fi întâmplat niciodată... doar o palmă nemiloasă şi totodată magnific de superbă a destinului.

Ca să mai destind un pic atmosfera dintre mine şi brunet, apun pe un ton jucăuş:

— Şi încă nu putem fi despărţiţi nu? Cred că cineva îşi bate joc de noi, sau cel puţin de mine de nu mă mai lasa să scap odată de tine, aşa-i?

Dar Sasuke nu reacţiona în niciun mod. Alerga pur şi simplu şi era cumva pierdut printre gânduri, vise şi dorinţe. Sunt atât de curioasă... mă întreb oare la ce se gândeşte, ce este oare în mintea lui genială în momentul ăsta şi de ce este atât de absent... Cred că va rămâne un mister pentru totdeauna...

Deodată, îmi amintesc că mâna mea se alfa încă peste a sa şi că se simţea o legătură specială între noi, între mâinile noastre, ceva ce părea că ne leagă mai mult sufletele. Îi dau încet drumul la mână, nevrând să rup acea frânghie strâns legată între noi.... iar, spre marea mea surprindere brunetul, parcă revine imediat cu picioarele pe pământ, cu minte la locul ei şi devine din nou atent la mine, extrem de atent; analizându-mă cât de mult poate şi făcând ca fiecare respiraţie, fiecare clipire, fiecare mişcare cât de mică să pare specială şi importantă.

— Ai dreptate, nu poţi scăpa de mine. Probabil că de acum în colo nu vei mai putea niciodată să scapi, vei fi prizoniera mea, numai a mea... sau poate că nu. Cine ştie? Cum ai mai spus şi tu: “soarta, viaţa şi destinul”... de ele depindem.

Asta a fost o reacţie întârziată la întrebarea mea retorică, dar eu nu am avut timp să mai zic nimic, deoarece telefonul meu întrerupse legătura magică. Mă întreb cine putea fi. Mă opresc brust şi îl scot din buzunarul blugilor mei, apoi îl duc la ureche şi întreb cine este. La început nu am recunoscut vocea, dar apoi am constatat că este....

Dragoste Infinită

Capitolul 24

— Everything îs ok, again – La început nu am recunoscut vocea, dar apoi, am constatat că este Myra. Nu înţelegeam prea bine ce îmi spunea pentru că urlă destul de tare. Chiar trebuia să ţin telefonul mai departe de urechea mea sensibilă. Totuşi, din vocea ei am înţeles că era speriată şi disperată. I-am spus să se liniştească şi să vorbească mai încet şi mai clar ca să pot înţelege ce zice şi să ştiu cum pot să o ajut. Am întrebat-o unde este şi mi-a spus plângând, că este în parc, apoi eu i-am promis că voi ajunge în câteva minute. Fără să mai stau pe gânduri, am închis repede telefonul şi mi-am îndreptat privirea spre Sasuke.

Brunetul se uită confuz la mine, neînţelegând ce se întâmplă. Eu aveam o privire serioasă şi hotărâtă. Simţeam cum inima îmi bate din ce în ce mai tare, circulaţia sângelui accelerându-se în vene. Îngrijorarea din sufletul meu creştea cu fiecare clipă ce trecea, iar tensiunea din jur se insensifica treptat.

Sasuke nu spunea nimic. Stătea pur şi simplu şi se uită la mine; era nedumerit şi totodată curios, dar încercă să nu o arate; încercă din răsputeri să-şi menţină chipul inexpresiv. Pur şi simplu mă înnebuneşte felul ăsta ciudat şi extraordinar de a fi; adică, pe bune, cum poate fi atât de calm? Mă rog, ştiu că nu este şi că îngrijorarea l-a acaparat şi pe el de mult timp, dar măcar, el nu o arăta.... aşa cum fac eu. Ar trebui să îmi dea şi mie nişte lecţii de menţine a calmului, dar mai târziu... acum aveam lucruri mult mai importante de făcut.

Apoi, viaţă îşi reia din nou cursul agitat, tensionat şi rapid. Eu îl chem pe Sasuke şi îi spun că Myra era în parc, apoi începem să alergăm înapoi spre locul din care am plecat.

Pe drum ne întâlnim din nou cu Naruto, care era în acelaşi loc, rămăsese în aciasi poziţie, total nemişcat. De data asta nici nu s-a uitat la noi, nu a spus nimic şi nu ne-a dat niciun fel de atenţie. Avea aceiaşi fată confuză şi supărată. Nu înţelegea ce se întâmplă între mine şi Sasuke; era total derutat şi pierdut printr-o lume a lui, împreună cu toate gândurile şi sentimentele sale.

Nu am mai pierdut timp vcu el şi am continuat să alergăm. De fapt, nici nu ne oprisem, eram doar în trecere pe lângă corpul împietrit al blondului.În câteva secunde am ajuns înapoi în parc. Myra se afla chiar lângă un copac de la intrarea în parc.

Era totat derutată şi nu ştia ce să mai facă. Se tot zbătea, urlă şi se agita cât de tare putea lângă Itachi. Nu vroia să îl lase să spună sau să facă nimic. Mă sperie un pic felul în care se comportă şi nu prea ştiu cum să o calmez, dar o să reuşesc cumva; trebuie să o ajut.

Fără să mai stau să mă gândesc cum să o potolesc, mă duc la ea şi o îmbrăţişez călduros, spunându-i că totul va fi bine. Nici măcar eu nu prea credeam asta, dar trebuie să par că sunt sigură pe mine, altfel cum aş putea pe ea să o fac să creda? O mângâi pe părul masatos şi roz şi îi spun să se potolească şi să incercerce să îşi revină, dar era în zadar.

Mă uit întrebătoare la Sasuke, cerându-i din priviri să mă ajute cumva. El părea că are un plan sau ceva de genul ăsta outeam citi de pe chipul său. El îi aruncă o privire fratelui dsau, apoi Itachi dispare, lăsând capul în jos şi începând să lăcrimeze. Sasuke se apropie apoi de mine şi îmi spune că vrea să vorbească el cu Myra, şi să mă duc lângă Itachi. La început nu mi-a convenit, dar apoi am văzut că Myrei îi surâdea ideea şi am acceptat.

M-am îndepărtat repede de cei doi şi am început să alerg spre cel de-al doilea brunet. El se dusese să se aşeze pe o bancă din apropiere, deci nu a fost o problemă să-l ajung din urmă. Ne-am aşezat amândoi pe bancă şi am început aşteptatul. Era o tensiune extravaganta în aer ce se putea simţi de la un kilometru depărtare. Toate gândurile îmi erau amestecate şi circulau de nebune peste tot prin capul meu; nu era niciun loc în creierul meu care să nu fie anesteziat de tensiunea din jur. Mă mişcăm cu o rigiditate extremă, de parcă aş fi fost un robot ruginit.

Pentru câteva secunde, poate minute, sau poate ore, cât am stat pe banca aceea îngheţată, am fost total desprinsă de lumea reală din jur; fiind pur şi simplu prea plictisită şi mult prea obosită să mai suport realitatea. Dar deodată, îi văd pe Sasuke şi pe sora mea venind în spre noi, Myra având acum zâmbetul pe buze. Sasuke făcea un semn spre

fratele său din care se înţelegea că trebuie să plece. Eu m-am ridicat de pe scaun şi m-am îndreptat direct spre brunetul de lângă sora mea, dar el a făcut un semn negativ din cap, apoi a spus că mă sună mai târziu. Mi-a dat numărul său de telefon, după aceea am placat împreună cu Myra spre casă.

Pe drumul se casa totul a fost liniştit, am vorbit, am râs şi am povestit câte ceva din ziua de azi cu Myra. Ea nu a adus în discuţie nimic despre Itachi, aşa că nu m-am mai gândit la asta şi am zis că ar fi mai bine să spunem bancuri. În scurt timp am ajuns acasă, am mâncat, apoi i-am spus Myrei să ne uităm la un film. Ea a fost de acord şi a propus să avem o partidă de râs, uitându-ne la Stan şi Bran. Eu am fost încântată de idee, apoi m-am dus să caut DVD-ul. Myra a făcut popcorn şi a adus dulcirile în sufragerie, apoi i-am dat drumul.

A fost o seară cu adevărat distractivă şi una de care am avut mare nevoie după această zi lungă; pur şi simplu am crezut că ziua asta nu se mai termină. Dar gata, mai sunt doar câteva ore, iar eu o să le petrec dormind.

I-am spus Myrei că mă duc să mă spăl, apoi să mă culc. Ea mi-a zis că va face la fel, apoi a urmat un scurt moment de linişte şi ea a adăugat că vrea să-mi mai zică ceva înainte să mă culc. I-am spus că o să trec pe la ea, apoi am zbughit-o spre baia mea verde. Acum puteam avea parte de o adevărat evadare din realitate, putream în sfârşit să stau şi să mă relaxez, uitând de tot, de absolut orice.

Am lăsat picăturile de apă să îmi mângâie corpul timp de câteva minute îndelungate, apoi m-am îmbrăcat în nişte pijamale verzi cu innimioare roz. Apoi, după cum am promis, am mers la Myra în camera să aud ceea ce vroia să-mi spună. A spus-o atât de repede încât nici nu ştiu ce ar trebui să soun, cum să reacţionez. Myra a spus:

—...

Dragoste Infinită

Capitolul 25

— Listen to your heart – – Sakura, ai grijă... ai grijă de Sasuke. Nu îl lăsă la plece, o să ai nevoie de el. Ceea ce este între voi deja este oricum mult prea puternic pentru a fi distrus; legătura asta dintre voi este

indestructibila şi cred că nimeni nu ar putea să taie frânghia aceasta ce va ţine amândurora sufletele vii. Dragostea ce deja s-a creat între voi este mult prea specială, este infinită şi probabil eternă. Nu cred că această flacără a voastră se va stinge vreodată. Aveţi ceva mult prea preţios pentru a da cu piciorul aşa, fără nicio nepăsare. Şi, nu, nu vorbesc despre prietenia voastră; şi aceasta este importantă desigur, deoarece se leagă atât de strâns de lucrul acela pe care voi încă nu vi-l imsaginati, încă nu vă daţi seama de el... dar este acolo, ştiu că se afla. Ei bine, ca să înţelegi mai bine ceea ce vreau să spun, lasă-mă să-ţi explic ceva...

Dar eu nu o las să continue şi îi spun cu un ton iritat:

— Pentru asta m-ai chemat tu acum, aici? Myra, între mine şi Sasuke nu este absolut nimic, iar tu nu îmi mai ţine mie predici stupide ca de exemplu ce să fac şi ce să nu fac în legătură cu Sasuke. Doar pentru că tu te-ai despărţit de Itachi nu înseamnă că trebuie să îmi spui mie ce să fac cu Sasuke. Suntem prieteni, ceea ce oricum este mult prea mult spus; sunt amici şi exact aşa vom rămâne; pentru tot deauna. Clar? Ai înţeles?

Firar să fie. Nu trebuia să spun asta. Nu trebuia să aduc vorba despre Itachi. Trebuia să nu vin de loc, mai bine. Sunt o proastă, sunt o proastă, sunt o proastă. Şi sunt şi cea mai rea sora din lume. Off.

Pentru un moment rozalia din faţa mea a rămas şocată. Cred şi eu, la prostia pe care am spus-o. Avea ochii înlăcrimaţi şi îi venea să plângă. A oftat totuşi încet, şi-a şters lacrimile de la ochi, apoi a continuat:

— Deci, după cum spuneam, lasă-mă să-ţi explic ceva; apoi... apoi... apoi poţi adăuga orice vrei tu, inlegatura cu orice, cu... oricine. De multe ori considerăm că prietenia şi iubirea sunt două lucruri complet diferite, fără nicio punte de legătură între ele. E un lucru fals, deoarece o prietenie adevărată implica şi iubire, preţuire şi respect. Din păcate, o astfel de prietenie este foarte greu de găsit; dar tu îl ai acum pe Sasuke, iar el este un prieten adevărat. E uşor să fii o persoană sociabilă, să te înţelegi bine cu toată lumea, dar e un lucru dificil să le fi prieten acelor persoane. A-ţi face un prieten nu înseamnă doar a găsi pe cineva care are aceleaşi gusturi ca tine, care gândeşte în acelaşi

mod. A-ţi face un prieten presupune mult mai multe. O prietenie adevărată te obliga să îţi deschizi inima în faţa celuilalt, să acorzi încredere, să ştii să asculţi. Prietenia dintre două persoane poate fi privită ca o legătură între sufletele lor. Uneori nu mai este nevoie de cuvinte între doi prieteni, deoarece aceştia se cunosc atât de bine încât se înţeleg doar din gesturi. Eşti un prieten adevărat atunci când ştii nu numai să primeşti, dar şi să dăruieşti încredere, secrete, preţuire, respect, sprijin şi multe alte lucruri ce ar putea părea lipsite de importantă în alt context. Dintr-o relaţie de prietenie curată, pură aceste lucruri mărunte sunt indispensabile. Ele aduc fericire; iar tu chiar le-ai găsit. Învaţă să daruieati şi să primeşti lucrurile care te fac fericit, şi învaţă de deosebeşti o prietenie adevărată de o relaţie strict bazată pe interese, da? Hmmm, nu sunt sigură că ai înţeles tot ce am vrut să zic. Nu vreau să te fac să crezi că trebuie să îţi dai seama dacă Sasuke este sau nu un prieten adevărat, pentru ştiu deja asta, ştiii deja asta, toată lumea ştie asta. Ideea este că vreau să te fac să înţelegi că prietenia voastră nu este numai o simplă prietenie; este mult mai mult de atât. Chiar dacă tu nu îţi dai seama ce dragoste imensă vă purtaţi unul altuia, vreau să înţelegi că trebuie să îţi dai seama cumva, trebuie să-ţi dai seama că voi sunteţi deja mai mult decât prieteni. Vreau să te fac să vezi prin prisma asta de iubire ce îţi acoperă inima şi... şi să-i ceri lui Sasuke cheia, sau mai bine zis să îl laşi să ţi-o dăruiască... cheia sfletului tău, şi să i-o dai şi tu pe a sufletului său; şi să le uniţi, deoarece sunt două jumătăţi perfecte, ce aşteaptă să se reunească, să îşi infinitizeze dragostea reciproc. M-ai ştii acel colier pe care l-ai găsit pe jos când ai făcut primul pas; motivul pentru care ai făcut tu primii paşi, când ai învăţat să mergi? Mai ştii acea jumătate de colier albastru? Cred că încă îl mai ai, nu? Păi... eu nu ştiu ce crezi.... dar cred că ştii la ce mă refer. Sakura... ştiu că ţi se pare absurd şi stupid sau cam aşa ceva... dar aşa este, chiar este absurd şi stupid; dar este totodată adevărat. Cred că tocmai ţi-am spus acel secret pe care ţi-am promis că ţi-l voi spune la momentul potrivit; acea promisiune pe care ţi-am făcut-o când ai găsit jumătatea albastră de medalion. Cred că e un pic cam târziu, deoarece cealaltă jumătate ştie deja de ceva timp, dar acum

totul depinde de tine, de el... de voi, de voi şi numai de voi. Fă ceea ce trebuie Sakura, fă ceea ce simţi că trebuie să faci. Ascultă-ţi inima. Ascultă-ţi inima pentru că te cheamă, iar numai ea te poate ghida corect acum. Sakura, ascultă-ţi inima.

După discursul ăsta am rămas pur şi simplu blocată, nu mai ştiu ce să mai zic sau să mai fac. Totul în jurul meu era confuz, iar cuvintele Myrei îmi tot răsunau prin cap: "Ascultă-ţi inima."Nu puteam să îmi las inima să facă ce vrea; adică pot, dar nu vreau. Eu nu vreau ceea ce inima mea tânjeşte după. Off.

Nu am mai putut face nimic, aşa că am făcut un simplu semn din cap în semn că "Da", apoi am mers precum un zombie spre camera mea. M-am trântit în pat siu am ajuns în lumea viselor. Cele mai cidate vise cu putinţă îmi zburau prin subconştient. Dar asta nu a durat mult, deoarece alarma stridentă de la telefonul meu răsună în toată camera.

Îmi deschid ochii obosiţi, mă ridic din pat şi mă îndrept spre baie unde îmi fac siesta obişnuită. Mă îmbrac cu hainele cu care am fost ieri îmbrăcată când am fost în căutarea Myrei, apoi îmi iau ghiozdanul şi cobor să iau micul dejun.

Pereţii mei roz ieşeau de obicei în evidenţă la lumină, dar de data asta, fiind foarte înnorat afară, totul era pe placul meu. Fiecare detaliude toamna de afară iese în sfârşit în lumina sa proprie, iar orice aspect al toamnei era acum în prin plan; toamna capăta în sfrasit contur, iar totul era minunat. Îmi încălzea sufletul de fericire scea privelişte, pur şi simplu mi-l îndulcea, făcând un mic exces cu dulcegăria, cu fericirea, cu tot.

La micul de jun am mancatdoar nişte cereale cu lapte, am băut un suc de portocale, apoi am plecat spre şcoală fără să-i spun ceva surorii mele. De la discuţia pe care am avut-o aseară nici nu mai aveam ce să-i zic, nu mai ştiam ce; eram de-a dreptul captiva a acelor cuvinte: 'asculta-ţi inima.".

Dar aceasta melancolie este distrusă de gândurile ce vin odată cu apropierea de poarta şcolii: nu mi-am făcut absolutr nicio temă pentru azi, nu am învăţat nimic... plus, ieri am chiulit de la detenţie şi habar n-am ce se va întâmpla acum.

Când intru pe poartă mare, de un negru ce îmi trezea amintiri, privirea îmi este acaparată de acea persoană despre care a vorbit ieri Myra. Toate cuvintele ei îmi răsunau în minte, corpul nu mai era de data asta controlat de crier, ci de inimă – deci da, am făcut ce mi-a zis sora mea, \mi-am ascultat inima. Acea persoană se întoarce, iar eu rămân pur şi simplu, de-a dreptul şocată, mult prea uimită. Sasuke... Sasuke...

Dragoste Infinită

Capitolul 26

— Adevăratul Sasuke – Sasuke... Sasuke... Sasuke purta ochelari?! Pur şi simplu nu îmi vine să cred ce văd. Sasuke îmbrăcat într-un costum, cu ochelari de vedere şi cu părul perfect aranjat? Nu este posibil aşa ceva! Asta nu are cum să fie brunetul pe care îl ştiu eu, cel pe care l-am cunoscut. Sunt pur şi simplu şocată; nu-mi vine să cred că băiatul pe care l-am cunoscut ieri şi cu care m-am împrietenit, este chiar cel din faţa mea.

Am rămas încremenită din momentul în care l-am văzut. Acum nu ştiu ce să-i zic, adică este o schimbare mult prea mare şi s-a petrecut mult prea rapid. Totuşi trebuie să mă duc la el ca să aflu mai multe, şi să încerc să mă comport normal; nu de parcă aş fi fost pe cale să fac un infarct. Dar tot nu-mi vine să-mi cred ochilor că Sasuke, adică mare Sasuke Uchiha, arata în halul ăsta, se îmbraca în halul ăsta şi poartă ochelari. Nu înţeleg ce l-a apucat de a venit astăzi aşa la şcoală; poate vrea doar să-şi bată joc de mine, sau poate vrea doar să ne păcălească pe toţi sau... nu ştiu, orice altceva.

Trag o gură mare de aer în piept – ca să-mi revin – apoi mă îndrept încetişor spre Sasuke. El îmi zâmbeşte gingaş când mă vede apropiingu-mă de el şi îmi face cu mâna în semn de “Bună”. Eu îi zâmbesc la rândul meu, apoi îl salut.

Ne uităm unul la altul cu zâmbetele pe buze, dar niciunul nu spune ceva. Ne privim intens în ochi. Privirea lui îmi face sufletul să radieze de fericire, îmi face inima să bată din ce în ce mai rapid; el este omul care îmi obliga buzele să se alungesca intrOun zâmbet mare şi sincer, el este cel care mă face cu adevărat fericită. Mă simt atât de bine în

preajma lui, încât nu aş vrea niciodată să mai stau departe de el. În interiorul sufletului simt ceva neobişnuit, un sentiment necunoscut mie. Încerc să-l descifrez, dar pur şi simplu este imposibil; este ceva total necunoscut mie. Va trebui să aflu cumva ce este... poate mă va ajuta chiar Sasuke.

La gândul ăsta zâmbesc ştrengăreşte, apoi, încercând să mai destind atmosfera dintre noi, îl întreb pe brunet ce mai face. El nu îmi răspunde la întrebarea pe care i-o pusesem, ci la una care aş fi vrut să i-o pun. Asta a fost ciudat; ca şi cum mi-are fi citit gândurile, ca şi cum m-ar cunoaşte atât de bine încât ar ştii cum gândesc şi ce vreau să soun în momentul următor. Totuşi, nu pot spune că nu-mi place asta, chiar ador acest detaliu mic şi neînsemnat.

Sasuke îmi răspunse:

— Da, port ochelari. Şi, da, ştiu, arăt foarte ciudat... dar nu poţi spune că nu arăt încă bine şi că ţie nu-ţi place cum îmi stă. M-am gândit că ar fi cel mai bine să îţi arăt cine sunt cu adevărat, să te las să-mi cunoşti persoana până în cela mai mice şi neînsemnate datali. De ce? Nu prea ştiu? Adică ştiu, este din cauza unui sentiment foarte ciudat pe care îl simt în interiorul meu; este ceva în mine, ceva ce nu am mai întâlnit până acum. Ştiu doar că este incontrolabil acest sentiment, şi devine din ce în ce mai intenst, mai profund, mai viu şi mai... real, când sunt în preajma ta. Ca şi cum tu ai fi acel drog fără de care nu pot trăi. Nu pot spune că-mi displace să mă simt aşa, dar nu ştiu încă cum să controlez asta, dacă se poate controla. Mă întreb, oare sunt singurul care simte asta sau... şi tu eşti acaparată de astfel de sentimente, de confuzie şi de excese de fericire fără motiv? În fine, ştiu motivul pentru care sunt fericit, atât de fericit... acel eşti tu. Dar nu-mi prea mai pasă de nimic. Singurul lucru pe care mi-l doresc în moment de faţă este ca să ne cunoaştem; eu te las să mă cunoşti cât de bine se poate, dar tu mă laşi pe mine să descopăr orice mister despre tine? Sakura, eu...

Dar, nu îl mai las să termine ce are de spus deoarece îl întrerup pronunţându-i suav numele. Acesta amuţeşte în faţa mea; devine atatent perfect la mine, la orice fac. Mai întâi îmi analizează în detaliu privirea, se uită intesns în ochii mei încercând să mai dezlege secrete

despre mine. Probabil era curios, vroia să afle ce vreau să spun, ce părere am sau ceva de genul ăsta.

Păi, eu nu am nici cea mai mică idee ce să-i spun. Adevăratul motiv pentru care i-am întrerupt discursul este pentru că... pentru că după ce a vorbit atâta să-l fac un pic atent şi la mine, să mai spun şi eu ceva, să nu maiu fiu ca o păpuşă moară care îl urmăreşte pe el în orice detaliu.

Cred că ar fi o idee bună să ne cunoaştem aşa cum îşi doreşte el. Ar putea fi de ajutor. Nu în a fi prieteni, ci în a-mi continua planul. Încă nu m-am potolit în legătură cu acea formă de răzbunare pe el şi pe Ino în acelaşi timp. Ideea mea de a-mi bate joc de ei în acelaşi timp este foarte bună şi încă mai funcţionează. Doar pentru simplu fapt să că am devenit prieteni şi pentru că ieri am petrecut o zi de neutiat imreuna, nu înseamnă că s-a terminat cu intenţia mea nebunească. Nu!

Chiar când vreau şi eu să spun ceva, un zgomot ciudat îmi invadează urechile, iar în secunda următoare....

Dragoste Infinită

Capitolul 27

— I was born to love you – Chiar când vreau şi eu să spun ceva, un zgomot ciudat îmi invadează urechile, iar în secunda următoare totul din jurul meu devine ceţos. Peisajul este acoperit de multe pete negre care se leagă între ele din ce în ce mai repede. Sasuke se pirede printre abisalele forme de negru infinit.

Mâna lui o atinge instinctiv pe a mea. Mă strânge tare de mână şi mă trage mai aproape de el, îmi duce mâna lângă faţa lui şi se opreşte. Totul este îngheţat în jurul nostru. Nimic nu se mai mişca, totul stătea pe loc numai pentru că noi să savurăm acel moment. Chiar şi acele pete negre şi inundau locul dispăreau încet, încet. Transparenţa momentului se transformă într-un scut de protecţie; ne proteja împotriva realităţii, prelungea momentul şi îl făcea din ce în ce mai magic.

Eu îi mângâi obrazul brunetului cu încetinitor, iar odată cu mişcarea mea totul îşi reia din nou cursul. Realitatea prinde din nou teren în vieţile noastre, făcând ca conturul magiei să se rupă încet. Sau poate că nu.

Cu fiecare atingere totul deveanea şi mai fermecat, lumea reală nu mai conta. Îl aveam pe el aici, lângă mine şi totul era perfect. Atingerea mâinii mele cu obrazul lui făcea totul să pară că se mişca cu o viteză mai mică ca a melcului.

Nu mai simţeam cum timpul trece, cum momentul se avânta încetişor spre trecut. Simţeam doar că este cea mai frumoasă clipă din viaţa mea; simt cum un val de iubire şi fericire se aruncă spre mine, învăluindu-mă miraculos. Un zâmbet imens îşi face loc pe chipul meu, iar ochii lui Sasuke se atinsesc în ai mei. Totul se opreşte din nou, iar momentul nou devine din nou infinit. Pe buzele brunetului se dezvăluie un zâmbet timid şi sincer.

Noi ne uităm unul în ochii celuilalt, zâmbeam şi eram fericiţi. Nu am nicio idee ce se întâmplă de fapt; ştiu un singur lucru: Sasuke. El este singurul lucru care mai contează în momentul de faţă. Ar putea să se întâmple orice şi tot nu mi-ar păsa. Dar nici nu are ce să se inintaple rău, doar îl am pe brunetul meu aici şi totul este perfect. Da, al meu; este brunetul m,eu, al meu şi numai al meu. Nu-mi pasă că îl mai vrea cineva – în special dacă acea persoană este Ino – o să mă lupt pentru el cu oricine, orice s-ar intanpla el va rămâne al meu pe vecie.

Deodată, totul începe să se mişte într-o reluare fermecată. Sasuke era precum un zeu perfect ce strălucea pentru mine, acea lumină feerica ajungând fix în inima mea; îi dădea un rost să mai bată, o făcea mai puternică şi mă dornică de... el. Zeul meu iubit se apropie de mine în repaus, într-un final amuţindu-mă cu totul, unuindu-şi buzele cu ale mele într-un sărut conturat perfect.

Totul era pefect, pur şi simplu incredibil. Sasuke mă săruta – şi de data asta nu este doar un accident, este real. Buzele lui sunt precum două petale trandafiri, la fel de fine ca mătasea. Au un gust duceag, ce te duc pe tărâmuri nemaintalnite; nişte peisaje excepţionale îţi învăluie imaginaţia la cea mai mică atingere. Subconştientul meu era în extaz, iar inima mea zburda în piept, vrând să îmi iasă.

Dar deodată brunetul rupe încet sărutul şi îmi şopteşte luându-mă în braţe:

— Sakura... te iubesc.

Apoi îmi dă un pupic dulce pe creştetul capului şi mă strânge mai tare la pieptul său.

Nici nu ştiu cum ar trebui să reacţionez. Ce ar trebui să-i spun? Ar fi bine dacă i-aş spune acelaşi lucru? Nu, nu ştiu. Am prea multe inbtrebari fără răspuns în cap, iar totul este confuz.

Nu mai am timp să fac nimic, deoarece aud vocea Myrei spunându-mi, în timp ce totul se evaporă din nou:

— Sakura....

Dragoste Infinită

Capitolul 28

— Înapoi la realitate – – Sakura, trezeşte-te! O să intarzi la şcoală dacă mai petreci mult timp în lumea viselor, aşa că hai, sus! Haide, chiar vrei să întârzii=? Nu cred, deci ridică-te mai repede, îmbrăcate şi hai la liceu. Hmm... Vezi că Sasuke te aşteaptă jos de vreo jumătate de oră ca să mergeţi imreuna, dar dacă tu ai de gând să stai aici, mă duc să îi spun să nu îşi mai piardă timpul cu tine.

Când am auzit acel numa, numele lui, am sărit pur şi simplu din pat. Am observat că mă aflu în camera mea total dezordonată, pe o suprafaţă extrem de moale şi pufoasă; nu-mi vine să cred. Deci asta înseamnă că nimic nu sz-a întâmplat?

Mă uit un pivc buimaca prin cameră şi o zăresc pe sora mea. Fata cu părul roz sta şi se uită la mine ciudat. Probabil am o faţă de om nebun căzut din cer care nu înţelege nimic.

Fără să-mi dau seama, spun cu voce tare – cu o voce ezitanda, în care se afla o urmă de tristeţe şi segret – făcând=o pe Myra să creadă că trebuie să mă ducă de urgenţă la spitalul de nebuni, deoarece mi-am pierdut minţile în timp ce dormeam:

— Ce? Ce s-a întâmplat? Nu înţeleg? Ce caut în camera mea? Nu ar fi trebuit să mă aflu la el în braţe, învăluită de acea căldură sufletească ce îmi făcea sufletul să tresară aşa de tare? De ce nu mă mai aflu acolo? Sau... Totul a fost doar în imaginaţia mea, doar un simplu şi amărât vis? A – a – adică... adică nimic din toate alcele lucruri minunate nu s-au întâmplat? El nu m-a sărutat? Şi... şi nu mi-a spus că... că mă... iubeşte? La naiba!

Ultimul cuvand l-am pronunţat cu un glas stins, parcă mâncat de dorinţă ca totul să fi fost real. Simt o urmă de regret ce îmi umbla prin tot corpul, iar inima îmi plânge; chiar mi-aş fi dorit ca totul să fi fost real, să nu fie doar ceva neînsemnat care bnu se va întâmpla decât în mintea mea. Dar cred că... că este pur şi simplu imposibil; eu visez oricum la mult prea mult, deci ar trebui să-mi iau ganfdul de la astfel de chestii.

Myra se uită întrebătoare la mine şi nu înţelegea despre ce tot palavrageam eu. Este confuză şi dezorientată – pot citi asta pe faţa sa. Totuşi, nu mai pierde timp uitându-se degeaba la mine şi îmi spune că trebuire să mă grăbesc şi că voi fi aşteptată jos cât; deci a spus adevărul – Sasuke se află aici, şi asta doar ca să mă aştepte pe mine, doar ca să meargă cu mine la şcoală, este aici doar şi doar pentru mine. Pur şi simplu simt cum un val de bucurie mă acapareaja, iar un zâmbet uriaş îşi face apariţia pe chipul meu.

Myra coboară jos şi mă lăsa singură. Imediat mă reped spre mormanele de haine de prin cameră şi încep să caut ceva cu care să mă îmbrac. Nu prea dau importanţă hainelor cu care mă îmbrac – nu sunt genul ăla de faţă – deci puteam să-mi aleg orice. Fără să stau mult să mă gândesc, îmi aleg nişte blugi verzi, un tricou negru cu inscripţii verzi şi albe, iar peste îmi pun un hanorac verde cu dungi albe şi negre. Mă încalţ cu tenesii mei verzi cu steluţe albe şi mă duc la noptieră să-mi iau IPhone-ul şi să văd cât este ceasul.

Mai să-mi cadă fata când văd că este opt fără douăzeci de minute. Acum chiar că trebuie să mă grăbesc. Dar mai întâi de toate, să dau o raită pe la baie pentru a-mi face siesta zilnică, şi să-mi fac ghiozanul pentru azi – mda, nici măcar atât nu am făcut, de teme nici nu mai zic; ce fata silitoare sunt.

În csteva minute sunt gata de a pleca, chiar dacă nu am mâncat nimic, deşi sunt lihnită. Mă descurc eu cumva cu mâncatul ăsta – nu poate fi atât de greu.

Cobor repede jos şi întreb unde-i Sasuke, dar, spre surpinderea mea, Myra începe să râdă isteric. Habar n-am ce are, ce a apucat-o, de ce râdă singură. Îi spun că nu am timp de glume şi să-mi zică mai repede

unde se afla brunetul, iar de data asta se abţine din a râde şi îmi spune că nu-i vine să creadă că eu chiar am crezut că el este aici. Mda, mă rog, eu oricum sunt aia proastă, fraieră şi bleagă, deci nu este aşa o mare minune.

Neavând chef să mai stau cu nebună de surioară, îi spun că mă grăbesc, îmi iau geaca pe mine, îmi pun ghiozdanul în spate şi plec. Încep să alerg, deoarece mai erau numai zece minute până la începerea orelor, iar eu cred că m-am rătăcit prin cartierul ăsta complicat cu mii şi mii de străzi încurcate. Nu m-am orientat bine şi am ajuns într-un loc total necunoscut mie. Off, chiar nu am timp de stefl de lucruri acum.

Totuşi, spre surprinderea mea, în drumul meu intortochiat, mă întâlnesc cu...

Dragoste Infinită

Capitolul 29

— Un drum cu diavolul – Totuşi, spre surprinderea mea, în drumul meu intortochiat, mă întâlnesc cu Ino! Doamne, asta este un coşmar; defapt este mult mai rău decât un coşmar, aş putea spune chiar că un coşmar ar fi o binecuvântare în locul întâlnirii mele cu Ino – este de un milion de ori mai rău. De ce? De ce trebuie să mi se întâmple chiar mie nenorocirea asta? Doamne, de ce mă pedepseşti chiar în halul ăsta? De ce?

Când mă zăreşte, ochii blondei sunt acaparaţi de o anumită sclipire plină de răutate şi maleficitate; are nişte ochi atât de duri şi reci în care se poate citi cu uşurinţă că ar face rău oricui, oriunde fără niciun pic de milă şi fără nicio urmă de reproşuri. Privirea sa este macabra, cu multă hainitate, aş putea spune. Un zâmbet malefic îşi face loc pe faţa ei îngheţată.

Ai vrea să fug şi să mă ascund, să fug cât mai departe de locul ăsta, de ea. Nu aş mai vrea să stau nici măcar o singură secundă aici, ai vrea să mă duc într-un loc unde nu există pericolul de a muri în mâinile lui Ino. Dar unde aş putea eu să mă duc? Nicăieri. Nici măcar nu ştiu unde mă aflu, deci nici nu mă mai gândesc cum să fug. Sunt total neajutorată.

Deodată, în minte îmi apar cele mai îngrozitoare amintiri de ieri – când Ino şi maimuţele ce o urmează peste tot m-au torturat în baie,

când blonda m-a amentintat, când a vrut să mă înece numai ca să mor şi să scape de mine pentru a-l avea pe Sasuke. Cum a putut face toate astea? Cum a putut fi atât de haină? Ea chiar nu are deloc inima, este de piatră? Nu, nici măcar de piatră nu pot spune că este, şi piatra poate iubi. Este mai diabolică şi mai necruţătoare decât diavolul – este un diavol în devenire. Inima ei nu mai este controlată de iubire, ci de ură.

Ură nu este un parazit al sufletului nostru ci mai degrabă un simbiot. Relaţia dintre om şi sentimentul de ură, dacă este speculata într-un mod constructiv, poate fi secretul unei vieţi pline de trăiri intense. Dar să trăieşti cu ura este la fel cum ai lucra cu magie neagră, întotdeauna poţi cădea într-un univers demonic din care nu există scăpare. Ura este aceea care stă pe tronul impunător şi rece şi te priveşte cu răutate. La picioarele ei sunt cadavrele sentimentelor neînsemnate pe care ea le devorează cu plăcere. Ura este, nu se sătura niciodată, sta cu ghearele înfipte în spatele tău şi se înfrupta din fiinţa ta. Îţi mănâncă cu lăcomie păcatele şi soarbe cu poftă din pocalul plin cu sângele tău negru şi păcătos. Îţi violează cu cruzime visele de iubire şi le transformă într-o gelozie demonică.

De ce când suntem cei mai trişti şi-nfrigurati şi-avem nevoie cel mai mult de-mbratisarea fierbinte a iubirii aceasta pare că fuge cel mai tare de noi? Şi mă gândeam aşa ce ar fi lumea asta fără iubire... Şi nu am putut răspunde...

Şi consider că fără iubire... probabil că nu se poate discuta de aşa ceva. Iubirea face parte din concepţia noastră. Cu iubire am fost zidiţi de la Dumnezeu. E un dar. Fără ea... e ca şi cum n-am avea o mână sau un picior, dar e de un milion mai rău. Asta vorbind la absurd. Pentru că nimic fără iubire nu există. Fie că ea este într-un mod sau altul.

Toată lumea fuge de moarte pentru că vrea să trăiască, dar oare câţi nu fug şi de viaţă fără a înţelege că viaţa doare uneori... ca şi durerea ăsta joacă un rol în farmecul ei...

Trăim într-o lume plină de zombii ce preferă griul unei inimi reci dar "în siguranţă", o lume de egoişti ce preferă să îmbogăţească un cimitir în loc să îmbogăţească lumea ducând cu ei în mormânt cântecul pe care au fost trimişi să-l cânte, culoarea pe care au fost trimişi să o

aducă în lume, toată iubirea pe care erau capabili să o ofere.

Oare suntem vii fără iubie? Suntem la fel de vii ca o piatră, sau poate chiar mai puţin, pentru că şi piatra aia iubeşte locul în care stă, soarele care o încălzeşte şi ploaia... Şi sunt atât de mulţi care refuză să trăiască, să accepte iubirea când le bate la poarta sufletului... resping de dragul de a scăpa de complicaţii şi de dragul de a se complace în viaţa aia gri fără nicio bucurie, fără cântec, fără emoţii.

Dar gata, deja aberez; iar mă apuca profunzimea de mă îndepărtez de subiect. Era vorba de Ino, iar eu trec la momente de profunzime în care filosofez despre ură şi iubire. Gata, revin pe pământ.

Grupul celor trei piţipoance ajunge în dreptul meu şi Ino, bineînţeles, începe să se ia de mine. Mă întreabă cu un ton arogant şi iritant ce caut aici şi după începe cu întrebările despre Sasuke, ceea ce îmi creşte tensiunea. Eu nu îi răspund la întrebările ei stupide şi îi spun că trebuie să ajungem mai repede la şcoală că mai sunt cinci minute şi încep orele.

Blondă nu mai comentează nimic, doar striga tare, cât să poată auzi toată lumea “Haide-ţi după mine!”, apoi cele trei mimoze încep să alerge pe tocurile lor eşuate. Eu, neştiind cu trebuie să ajung la şcoală singură, mă duc după ele, şi enervând-o bineînţeles pe Ino. Sper doar ca să nu-şi dea seama că mă iau după ele.

Pe drum Ino mi-a provocat o mică durere de cap; a vorbit continuu despre modă, haine, macheaje, balul bobocilor şi ale chestii de genul ăsta. Era enervantă numai când o vedeai, nici nu mai zic cât de insuportabilă era când mai şi vorbea cu vocea aia a ei plină de pitiponcism. Ce bine că am ajuns repede la şcoală. Sper doar că nu a ajuns şi profesorul la oră.

Alergam repede spre clasa, iar când deschid uşa şi mă uit la banca mea rămân uimită. Pe bancă...

Dragoste Infinită

Capitolul 30

— Life îs a song, sing it – Alergam repede spre clasa, iar când deschid uşa şi mă uit la banca mea rămân uimită; pe ea se afla un pachet frumos împachetat. Instinctiv, îmi îndrept privirea spre Sasuke,

care avea un zâmbet ştrengar, apoi mi-o aţintesc din nou pe pachet. Cum eu sunt extrem de curioasă din fire, mă duc repede la locul meu, unde îl salut pe brunet şi îi zâmbesc, apoi iau obiectul aflat pe masă şi îl investighez. Îl cercetez cu privirea atentă la fiecare detaliu. Era ceva îmbrăcat într-o hârtie colorată în diferite culori. Fără să mai stau pe gânduri, încep să ciopârtesc ambalajul şi dau peste o cutie de bomboane, o cutiuţă mai mică în care nu ştiu ce se afla şi un plic. Plicul este de culoare roz bombon cu modele de flori de cireş peste tot; arata pur şi simplu superb, magnific. Deschid delicat obiectul şi găsesc o scrisoare care arata genial de fermecător. Pe coperta este o petală de floare de cireş care ieşea în evidenţă. fiind îngrădită de modele cu frunze în margini. Trec de coperta şi încep să citesc ce scrie:

"*Nu mă uita se scrie-n scrisoare*,

Nu mă uita este o floare,

Nu mă uita se spune mereu,

Nu mă uita îţi soun şi eu...

Mi-au venit aceste versuri nesemnificative în minte şi m-am gândit să ţi se scriu ţie. *Ştiu că nu spun cine ştie ce*, *dar sunt din suflet*.

Dacă ţi-ai dat seama cine sunt, *îndreaptă-ţi privirea spre mine şi zâmbeşte*, *dacă nu aşteaptă până la sfârşitul orelor când ne vom întâlni în cutea şcolii*.

Ca să-ţi dai seama mai uşor, *o să te strig eu şi o să mă apropii de tine*.
"

Chiar când citeam ultimul rând, îl aud pe Naruto cum mă strigă şi cum vine alergând spre mine. Rămân pur şi simplu cu gura căscată. Asta înseamnă că el este cel care mi-a trimis cadoul? Nu, nu se poate. Doar el este Naruto. Naruto. Nu poate fi el cel care mi-a trimis pachetul. Nu cred că i-au trecut lui prin cap versurile alea atât de frumoase, mult prea frumoase. Şi dacă totuşi chiar el le-a scris? Dacă Naruto este mai mul decât ceea ce pare? Ar putea fi un mister destul de interesant şi frumos de descoperit; dar până să trag concluzii pripite, mai bine aştept până după ore când îl voi întâlni pe cel ce mi-a scris. Ah, nu mai pot de nerăbdare, mor să văd cine e.

Deodată, se face linişte în clasă, iar toţi elevii se aşează în băncile

lor; în încăpere îşi face apariţia Kakashi, dirigintele nostru, şi totodată profesorul de biologie. Îl salutăm politicos, apoi toată lumea îşi scoate cărţile şi caietele pe bănci. În clasa se face un zgomot infernal; ghizdane deschizându-se, caiete răsfoindu-se, pixuri şi creioane agitându-se prin penare; o agitaţie mult prea mare. În scurt timp însă, se face linişte, iar Kakashi spune că are o idee pentru a ne distra în weekend.

Toţi încetează a face orice făceau şi devin atenţi la scumpul nostru diriginte, care nu mai spunea nimic; ne ţine pe toţi în suspans, vrând să ne distrugă nervii cu aşteptarea asta tensionanta. După încă câteva secunde de linişte asurzitoare, el spune pe un ton vesel:

— Ce ziceţi dacă am face o mică excusie timp de două zile la Yokohama? Nu este foarte departe de Konoha, iar la întoarcere am putea trece şi prin capitala puţin. Mă gândeam că v-ar prinde bine nişte aer diferit de cel de aici, să vă eliberaţi de toate şi să nu auziţi de teme un weekend...

Dar Kakashi nu avu timp să termine fraza, deoarece Naruto sare ca şi ars de pe scaun, sărind şi urlând de fericire:

— Da, da, da!!! Eu vin sigur! Puneţi-mă primul pe listă! Un weekend fără teme sună grozav! Hai să mergem de mâine, sau mai bine de azi; stăm mai mult şi nu avem teme toată săptămâna! Sunt sigur că tuturor ne convine. Nu ne mai povestiţi atâta şi să mergem!!! Yeeey! Fără şcoală, fără teme, fără griji, fără nimic! Cea mai tare săptămâna posibilă! Sakura, cred că tu ne poţi noroc de când ai venit la noi; eşti cea mai tare! Apropo, vrei să viiii nu-i aşa; nu ar fi mişto fără tine – haide, te rog, te rog, te rog vin-ooo!

Eu mă uitam ruşinată la blond, neştiind ce să-i zic, dar din fericire dirigintele nu mă lasa să răspund şi continuă:

— Naruto, dacă nu te superi, poţi să iei loc şi să nu mai urli ca disperatul? Mulţumesc. Acum să revenim la mini-tabara de care vă spuneam. Nu putem pleca de azi în niciun caz, iar de mâine nu ne lasă doamna directoare. Nu îşi permite să vă lase să lipsiţi de la ore atâta timp, plus că nu cred că vreţi să staţi după câteva weekend-uri să recuperaţi toată materia pierdută într-o saptamnana, nu-i aşa? Deci,

vom pleca de vineri, mai exact la ora opt dimineaţa; deci tot veţi scăpa de o zi de şcoală, pe care o veţi recupera sâmbăta viitoare. Trebuie să aduceţi mâine 50 de lei pentru transport şi 200 de lei pentru cazare şi intrările la câteva obiective pe care le vom vizita. Am vorbit deja cu părinţii voştri – de aceea am întârziat – şi mi-au spus că sunt de acord cu totul. Veţi sta câte trei în cameră, dar având în vedere că sunteţi mai mulţi băieţi decât fete, v-am aranjat eu de aseară. Trebuie să vă zic că unul dintre băieţi, adică Sasuke – deoarece el este cel mai agreabil şi înţelegător dintre voi toţi – va sta în camera cu două fete, Ino şi Sakura. Ştiu că nu vă convine niciunuia dintre voi trei, dar trebuie să faceţi nişte sacrificii. Voi ceilalţi veţi afla cine sunt colegii voştri de cameră când vom fi acolo. Nu vreau să vă luaţi haine subţiri la voi, deoarece acolo este mult mai frig ca aici şi ninge deja; şi chiar nu vreau să văd că răceşte cineva. Sper că m-am făcut înţeles; dacă mai aveţi întrebări puteţi să veniţi la mine în pauză să vorbim. acum haideţi să vedem ce facem cu biologia asta. Naruto, hai la tablă şi spne-ne lecţia de data trecută, sunt sigur că Sakura este foarte curioasă să vadă cât de bine o ştii.

Toţi se uitau la el cu nişte fete destul de confuze; dar eu cu Sasuke ne uităm unul la celălalt – el zâmbeşte cu acel zambetmai frumos şi mai dulce dăcât al unui înger căzut din cer; ochii lui se pierd încet printre gândurile mele, iar eu îmi arcuiesc buzele într-un zâmbet timid. Iubesc să stau şi să-l privesc; să-l văd cum zâmbeşte cu cum îşi lăsă ochii să se scurgă încet într-ai mei precum nişte picături stinghere de ploaie ce alunecă lin pe un geam. Aş putea sta o viaţă întreagă să-l privesc; asta ar fi de ajuns pentru mine. Dar nu cred că mi-ar ajunge o viaţă, nu mi-ar ajunge tot timpul existent şi inexistent ca să îl privesc, să-l simt lângă mine, să-l ating, să fiu pur şi simplu lângă el, în preajma lui; timpul nu îmi este de ajuns pentru asta, nu va fi niciodată destul.

Numai simţisem niciodată aşa ceva pentru alt băiat. Cred că m-am îndrăgostit de el, chiar cred că simt ceva mult prea profund faţă de acest băiat; ceea ce simt eu pentru el întrece orice limită. Atunci când sunt alături de el, simt că nimeni şi nimic nu mai există în jur. De fiecare dată când sunt în faţa lui, mă pierd. Nu reuşesc să îşi gaseasc

cuvintele potrivite, nu reuşesc să-mi controlez bătăile inimii, nu reuşesc să mai respir regulat. Mă tem să nu fac o gafă şi să o dau în bară. Simt în stomac mii şi mii de fluturaşi, şi-i simt din ce în ce mai intensificat cu fiecare secundă ce trece alături de el. Tremur atunci când îi simt atingerile călduroase. Printr-un singur cuvânt reuşeşte să-mi facă ziuă mai bună. Problemele parcă nu existau când el este prin preajmă, iar totul pare mirific de perfect.

El este persoana mea, ce-l ce mă completează. Este singura fiinţă de pe pământ care mă face să mă simt cu adevărat eu, mă face să mă simt specială. Parfumul sau a devenit aerul pe care îl respir, respiraţia lui a devenit sursa mea de oxigent. Cu fiecare clipă alături de el simt ca fiinţa sa este elixirul meu. El este acel antidot care pe mine mă face să mă simt instantaneu mai bine. Nu pot să mă abţin să nu fiu aproape de el, să nu fiu cu el; nu pot supravieţui fără el, el este cel care mă ţine în viaţă: îmi face inima să bată, îmi dă aer şi mă ajută să respir, mă ajută să exist. Îl iubesc; îl iubesc cu toată fiinţa mea şi aş face absolut orice pentru el. Îl iubesc mai mult decât pe oricine în lume; el este viaţa mea, motivul pentru care trăiesc – pentru brunetul ăsta care mi-a furat inima eu mă trezesc dimineaţa şi supravieţuiesc toată ziua. Îl iubesc!!! Aş putea repeta asta oriunde, oricând şi la orice oră fără nicio problemă. De mii şi mii de ori aş spune-o. Îl iubesc, îl iubesc, îl iubesc!!!

***

Ziua de azi a trecut repede, iar acum a venit momentul mult aşteptat, în sfârşit o să văd de la cine era pachetul ăla de dimineaţă. Dar stai, tocmai mi-am dat seama că nu am verificat tot cadoul, mai era o cutiuţă drăguţă verde în care nu ştiu ce este. Mă uit în ghiozdan şi dau peste cutiuţă; arata exact ca o cutie simplă de bijuterii, dar nu am idee ce poate fi acolo. Nu mai pot de nerăbdare deci o deschid acum. Îmi pun ghiozdanul în spate şi deschid încetişor obiectul suspect. Spre marea mea surpriză, în cutie nu era nimic. Am făcut o faţă de mata plouată, apoi m-am îndreptat spre curtea şcolii, nu înainte de a mă uita pe geam să văd dacă este cineva. Hmm, nimeni, absolut nimeni, ciudat dar totuşi interesant. În drum spre curte mă uitam disperată pe coridor să văd dacă o fi cineva pe aici. Off, am aşteptat aţâţat şi încă nu

am aflat nimic, decât că s-ar putea să fie... Naruto, deşi eu sper să nu fie el.

Defapt ziua asta nu a trecut deloc uşor, a fost extrem de lungă, dacă nu-l aveam pe Sasuke cu mine în bancă, cred că orele nu s-ar mai fi terminat, iar acum descopăr că s-ar putea să nu fie defapt nimeni? Ah, vreau să văd cine este mai repede, nu mai suport să aştept, este imposibil.

Încep să alerg spre ieşirea din şcoală, iar în câteva secunde sunt afară. Rămân uimită când mă uit în jur: peste tot erau agăţate decoraţiuni roşii şi verzi, inimi roşii care se auzeau cum băteau, baloane în formă de inimi, iar pe jos erau numai petale de flori de cireş. Acele flori de cireş duceau către iusirea din curte, iar la poartă era un indicator în formă de inimă pe care scria mare cu litere negre “Ia-o pe drumul ăsta dacă vrei să scapi de mine pentru totdeauna!!!”; iar pe lângă acele petale de o culoare splendidă de roz bombon, erau multe alte mii de petale de trandafir roşii ca sângele. Pe unul dintre copacii de lângă banca pe care m-am aşezat ieri, era alt indicator, de culoare roz, tot în formă de inimă, pe care scria cu aceleaşi litere de culoare neagră “Vino în spre acest copac pentru a vedea ce trebuia să se afle în cutia verde.”.

Mă uitam fermecată în jur, negândindu-mă la indicatoare. Erau nişte mese pline de mâncare delicioasă aranjate ca de nuntă, erau lumânări parfumate la fiecare metru, iar petalele dansau în aer, duse de vânt dintr-o parte în alta. Era aproape întuneric, ceea ce făcea ca toată atmosfera să fie mult prea romantică. Deodată, pe copacii din inprejurimi, apar pancarte mari, negre, iar pe fiecare scria câte o literă a prenumelui meu; apoi cade nişte lumini se aţintesc asupra şcolii, făcând alte litere imense, de culoare roşie să strălucească peste petale. La început mi-a fost un pic greu să citesc, dar imediat mi-am dat seama ce scrie; scria “Te iubesc.”, iar în armonie cu literele de pe copaci se înţelegea “Te iubesc, Sakura.”. Este mult prea frumos ca să fie adevărat! Dar cum a făcut asta în câteva secunde, pentru că atunci când m-am uitat eu pe geam totul are normal. Ce ciudat, şi totodată atât de dulce şi de romantic. Îmi place la nebunie!

Deodată o sfoară se prelungeşte dintre ramurile copacului cu indicator, iar de sfoară este agăţat cadoul din acea cutiuţă verde. Stai, doar nu este... Dar nu am timp să văd bine ce este, deoarece simt cum două braţe îmi înconjoară talia. Mă întorc imediat şi acolo dau de doi ochi de care mă îndrăgostesc pe loc. Nişte degete reci îmi cuprind mana şi mă leagă de o persoană ce imediat îmi trage trupul lângă al său uitându-se profund în ochii mei, însă pare că aşteaptă ceva din partea mea. Dar ce?

Eu mă apropii din ce în ce mai mult de cele două bucăţi de cireşe ce par atât de dulci şi apetisante, iar el face acelas lucru. Într-o fracţiune de secundă totul se schimbă, în timp ce buzele noastre se unesc într-un sărut pefect conturat.

Oare putea fi adevărat? Poată să prindă ţolul viaţa aşa, dintr-odată? Putem oare noi să distrugem cursul normal, simplu şi monoton al timpului; şi să schimbăm ceva, să ne schimbăm vieţile, destinele, făcându-le cu adevărat să se oprească din acest joc contra cronometru numit viaţă? Putem noi oare să ne începem cu adevărat poveştile... să facem ca infinitul şi eternitatea să fie... reale?

Legătura dintre noi este atât de puternică, de profundă; încât putem vedea unul în sufletul celuilat, ne putem simţi unul altuia sentimentele. Simt cum ne iubim unul pe altul, cum dragostea mea pentru el devine infinită; cum ne-am privit în ochi ne-am indragosit reciproc. Este ceva fermecat, plin de magie ceea ce se întâmplă între noi.

Nu-mi vină să cred că băiatul din faţa mea, cel cu care mă ţin de mână şi mă ţine strâns în braţe, este chiar...

Dragoste Infinită

Capitolul 31

— Cei mai buni prieteni – Nu-mi vină să cred că băiatul din faţa mea, cel cu care mă ţin de mână şi mă ţine strâns în braţe, este chiar...

— Sakura!!! Hey, ce tot faci aici? Mai visezi mult cu ochii deschişi? La ce te gândeşti de eşti atât de desprinsă de orice se afla în jurul tău, de orice fir de realitate? Off, haide Saku, nu mai vrei să-ţi întâlneşti admiratorul secret?

Stop! Staţi pe loc! Wow, wow, wow!!! Asta nu e posibil! Cineva să

rederuleze tot ce cică s-a întâmplat în ulmimele minute, sau secunde sau cât timp o fi trecut. Înseamnă că eu mi-am imaginat toată acea scenă atât de romantică, de dulce şi de, de dulce? Adică totul a fost doar în mintea mea şi nu a fost absolut nimic adevărat? Acel sărut nu s-a întâmplat defapt niciodată, iar el nu era defapt el? Off, câteodată îmi vine să mă dau cu capul de toţi pereţii la cât de visătoare sunt. Eh, dar acum am revenit cu picioarele pe pământ. Gata, aici sunt! Înapoi la realitate. Oh, Doamne, sunt jalnică; total şi super mega extra J-A-L-N-I-C-A: jalnică.

— Sasuke! N-Naruto? Wow, aaa, ce mai faci, adică ce mai faceţi acici? Voi doi? Ce mai căutaţi încă la şcoală? Mă spionaţi? Oh, sper că nu făceaţi asta pentru că nu o să vă placă de Sakura cea supărată pentru că a fost spionată; pregati-vă pentru a face cunoştinţă cu o altă eu. Da, exact, o total altă persoană, mult mai diferită, de care nu o să vă placă; nu o să vă placă de ea pentru că este rea şi nervoasă şi supărată şi total, aaa, total... mm, off... jalnică. Mda, care încearcă să ascundă faptul că visa la un tip pe care-l iubeşte şi cu care nu are nici măcar cea mai mică şansă, visa la acel băiat care credea că a făcut cel mai dulce lucru posibil, atât de romantic şi atât de... pff, nici nu am cuvinte. Da, de parcă el chiar ar simţi ceva pentru mine, iar eu chiar mi-aş dori ca să fie ceva reciproc şi că şi cum toată încurcătura asta prostească chiar ar funcţiona, adică chiar ar merge. Ha ha! Şi de parcă eu chiar aş fi îndrăgostită de el şi aş vrea să avem mai mult decât o simplă conexiune sufletească, ca şi cum aş vrea să am o relaţie cu acel el; cum să nu, eu să vreau să am un prieten, da sigur. Asta sună exact ca... că nu ştiu, ca şi cum el nu aş vrea să fim doar cei mai buni prieteni, ceea ce deja suntem; sună total ridicol şi total stupid şi total... jalnic. Da, gata, clar trebuie să mă opresc din vorbit şi să nu va mai las să credeţi că sunt chiar atât de nebună la cap. Da, da, da, ar trebui să-mi închid gura pentruca sunt jalnică şi patetică şi jalnică şi din nou jalnică. Cred că voi doi ar trebui să plecaţi, oricum o să ziceţi că sunt nebună şi nu veţi mai vrea să fim prieteni. Off, pentru numele Lui Dumnezeu, faceţi-mă odată să tac!

Băieţii se uitam la mine cu nişte fete de zică că văzuseră stafii sau

inimi vorbitoare care zboară şi aruncă flăcări pe nasul care nu-l au. Stai, despre ce vorbeam? Bine, clar încep să delirez. Ah, da, băieţii, care au început să râdă de prostiile pe care le-am spus şi pe care eu nu mi le mai amintesc. Mda, clar trebuie să îmi organizez viaţa şi modul de gândire cât mai curând; totul e numai vina lui, el m-a făcut să zic numai prostii. Off, pe cine păcălesc eu? El n-a făcut nimic, sunt doar eu; adică eu sunt cea care vorbeşte cu ea însăşi sau doar în mintea ei şi habar nu are despre ce.

Cei doi prieteni încă râd de replicile mele fără sens, iar eu încep să mă amuz împreună cu ei. Peste încă câteva minute pline de râs, Naruto începe să îmi povestească cum el şi Sasuke au plănuit toată porcăria cu admiratorul secret; şi deodată vine o întrebare retorică: "Tu chiar ai crezut totul?", iar eu ar trebui să mă prefac că defapt nu m-am gândit nici măcar o secundă că poate fi adevărat.

Nu mai vreau să fac parte din povestea asta, pur şi simplu mi-au ajuns toate stările nasoale prin care am întrecut în ultimele patruzeci şi opt de ore şi nu mai vreau să continue totul în felul ăsta. Nu vreau să mai pretind că nu îmi pasă de el, sau de Naruto; nu vreau să mă mai mint singură pentru faptul că defapt eu m-am îndrăgostit de Naruto şi că vreau să fiu doar prietena cu Sasuke.

Deodată Sasuke zice cu un ton de băiat rău:

— Bine, gata, am prins ideea rozali-o! Şi stai liniştită că nu plecăm nicăieri, nu scapi atât de repede de prietenia asta. Continuăm să te torturăm oricât de nebună ai fi tu, nebunia ta nu-i nicio problemă!

Zâmbesc strengăreşte, apoi alerg spre cei doi băieţi şi le sar în braţe, spunându-le că putem să plecăm cât mai repede de aici. Fără să mai zică nimeni nimic, pornim la drum. Nu prea am idee spre ce loc ne îndreptăm, dar cred că o să fie distractiv.

***

Au trecut deja două ore şi ceva de când am plecat cu cei doi prieteni de la şcoală. Acum suntem în parc şi ne distrăm de minune. Naruto tocmai mi-a povestit de planul lor cu admiratorul secret; ei doi au pus la cale totul. Totuşi a fost amuzantă povestea; asta doar a făcut ziua să fie mai interesantă şi mai amuzantă.

Şi cu toată agitaţia de azi m-am împrietenit cu Naruto, ba mai mult: m-am îndrăgostit de el. În ciuda a tot ceea ce crede lumea despre el şi exceptând comportamentul lui hiperactiv, este chiar un băiat de treabă. Are multe în comun cu Sasuke, deci şi cu mine; defapt el cu Sasuke se poartă aproximativ la fel când sunt împreună; cel puţin asta am remarcat eu până acum.

Acum îmi mai doresc doar ca şi Naruto să simtă acelaşi lucru pentru mine. Nu cred totuşi că se va întâmpla vreodată, cred că el o place pe Hinata...

Începem să discutăm despre excursia din weekend-ul acesta şi ne facem tot felul de planuri, cum ar fi: să mergem la patinuar, o bulgareala zdravănă, plimbări prin oraş, petreceri noaptea şi multe alte nebunii. Apoi, începem să discutăm despre prieteni, iar eu le spun că mi-am făcut deja o grămadă de prieteni minunaţi la noul liceu. Naruto ne sugerează:

— Hey, ce-aţi spune dacă noi trei am fi cei mai buni prieteni? Doar noi? Orice s-ar întâmpla rămânem nedespărţiţi şi nu va interveni niciodată nimeni şi nimic între noi? Huh?

— Eu sunt total de acord cu propunerea asta! zic eu intuziasmata.

— Şi eu. zice Sasuke. Dar ce-ar fi dacă am face un jurământ al prieteniei noastre, ca să facem să fie mai solidă?

Toţi ne punem de acord, apoi eu rup o foaie dintr-un caiet de romană pe care încep să scriu jurământul nostru de prietenie:

"*Prietenia noastră va fi ceva extrem de special*. *Vom fi un fel de muzică*: *trei coarde care vibrează la unison*, *chiar dacă atingi una singură*. *Prietenia noastră înseamnă a fi fraţi şi sora*, *trei suflete ce se ating fără să se confunde*, *trei degete ale aceleiaşi mâini*. *Prietenia noastră indseamna a fi alături de prieteni nu când au dreptate*, *ci când greşesc*. *Vom fi prieteni pentru totdeauna orice ar fi*; *nimeni şi nimic nu va interveni vreodată între noi*."

După ce am mai vorbit puţin, băieţii m-au condus acasă şi mi-au spus că ne vedem mâine la şcoală. Apoi, Sasuke îmi zâmbeşte cu zâmbetul lui miracolos, iar Naruto stătea în faţa uşii mele şi se uită lung la mine, gândindu-se la ceva. Eu îl sărut dulce pe obraz, după care

îmi iau la revedere de la ei şi intru în casă.

Dragoste Infinită

Capitolul 32

— Every breath îs a bomb – ~*Trei zile mai târziu* ~

Este dimineaţa vinerii în care plecăm în excuria de un weekend cu clasa la Yokohama. Sunt foarte nerăbdătoare şi agitată.

Mă tot plimb prin bucătărie în speranţa de a mă hotărî ce să mănânc. Mai am de aşteptat aproximativ încă jumătate de oră înainte de a pleca spre şcoală, unde se afla autobuzul cu care plecăm şi colegii mei. Nu mai am deloc răbdare până plec, vreau să ajung cât mai repede la şcoală şi să mă întâlnesc cu prietenii mei şi desigur, cu Naruto.

Mă tot gândesc cum să îmi continui planul cu Sasuke şi Ino. Nu l-am încheiat încă. Bineînţeles că sunt o nesimţită pentru ceea ce vreau să-i fac lui Sasuke, dar eu nu renunţ la plan. Sunt foarte încăpăţânată.

Până la urma renunţ la ideea de a mânca şi mă hotărăsc să pornesc mai devreme, pe jos, la şcoală.

Myra este încă în pat şi nu cred că o să o deranjez ca să mă ducă cu maşina. Mi-a promis că mă va conduce ea cu maşina, din moment ce are una, dar nu cred că mai este nevoie; oricum am destl timp. Abea aştept să fac şaisprezece ani şi să-mi iau şi eu carnet şi o maşină tare. Mai e destul până atunci, deci mai bine revin la prezent, cobor cu picioarele pe pământ.

Iau o hârtie pentru a-i scrie Myrei un bilet în care îi spun că plec singură şi că poate să mă sune când vrea ea, îl las pe mama din bucătărie, apoi îmi iau rucsacul în care aveam haine pentru weekend şi alte câteva lucruri, şi plec spre locul de întâlnire.

În cel mult un sfert de oră sunt în fata liceului, unde văd câteva feţe cunoscute. Nu ştiu fix în cât timp am ajuns pentru că eu am fost total absorbită de muzică care răsună în căştile Ipod-ului meu.

Partea bună este ca TenTen şi Hinata sunt deja aici... şi Sasuke, iar cea rea este ca Naruto încă nu a ajuns. Şi eu care speram să mai stau puţin de vorbă cu el până porneam la drum. Se pare că trebuie să-mi iau gândul.

Intru în curtea şcolii şi mă îndrept spre fete. În drum spre ele trec

pe lângă Sasuke căruia îi spun doar “ Bună, prietene!”, şi o iau mai departe. În câteva secunde mă aflu lângă TenTen şi Hinata, le salut apoi începem să vorbim despre acelaşi subiect despre care vorbim de trei zile încoace: ce vom face în tabără, farse băieţilor şi restul.

Ele încă nu au aflat despre dragostea mea secretă faţă de Naruto şi nici nu prea aş vrea să le spun, deoarece şi Hinatei îi cam place de el.

În câteva minute bune de aşteptat vine şi dirigul nostru, Kakashi. Se urcă în autobuz şi ne spune că putem să plecăm. În timp ce noi ne alegem cu cine să stăm, Kakashi ne pune nişte muzică – AC/DC, Aerosmith, Metallica, Queen, Guns N Roses, Skillet, Three Doors Down şi multe altele. Eu cu Sasuke am tresărit când am auzit că în maşină răsună melodia “Born To Be Wild” şi am început să cântăm. TenTen, cea cu care aveam să stau tot drumul, se uită la mine ca şi cum ar trebui să bea apă din toaletă. Pe mine m-a bufnit râsul când am văzut ce fata are, era de-a dreptul hilară; apoi am început să râdem împreună.

Pe parcursul drumului am ascultat muzica bună, am jucat cărţi şi am spus glume. A fost distracţie totală, dar încă mai aveam mult pe parcurs până la Yokohama. Acum ne aflăm pe autostradam, iar şoferul avea de gând să ia o pauză de jumătate de oră la un peco. A oprit autobuzul în parcare, apoi am intrat toţi în benzinărie, care avea şi un restaurant de unde ne-am luat câte o ciocolată caldă. Unii şi-au cumpărat de mâncat pentru restul drumului, alţii nişte reviste, iar restul au stat afară să se joace cu nişte pui micuţi şi extrem de dulci de căţeluşi. Erau mici şi maro, cu un botic îngheţat, iar cu blană zbârlită. Eu m-am dus să-mi cumpăr un sandwich pe care l-am fărâmiţat şi l-am dat celor patru puiuţi. L-au mâncat în câteva secunde, după care unul dintre ei s-a apropiat de Naruto ca să-l mângâie. Blondul s-a speriat de el şi a început să fugă, sperându-l şi pe puiul înfometat, făcându-l şi pe el să fugă. Era o fază foarte amuzantă să-i fi văzut; Naruto alerga şi se agita într-o parte, iar căţeluşul fugea cât mai departe de el în cealaltă parte.

Deodată, un camion mare intra în parcarea benzinăriei, chiar când noi ne urcăm în autobuz. Căţeluşul care se fugea de Naruto se afla la

doar câţiva centimetri de camionul gigantic şi era înspăimântat. Şoferul camionului frânează brusc şi întoarce într-o dxirectie total greşită. Se loveşte de filtrul de unde pui benzină şi îl sparge, apoi alunecă pe benzină risipită pe asfalt, lovind un coleg de-al meu, un prieten de-al meu defapt, pe...

Dragoste Infinită

Capitolul 33

— La destinaţie – Se loveşte de filtrul de unde pui benzină şi îl sparge, apoi alunecă pe benzină risipită pe asfalt, lovind un coleg de-al meu, un prieten de-al meu defapt, pe Naruto; apoi a mai alunecat puţin şi a aruncat-o şi pe Hinata peste camion.

Toţi eram terifiaţi şi extrem de înspăimântaţi, ne temeam pentru vieţile celor doi prieteni. Nimeni nu ştia ce să facă ca să îi ajute pe răniţi: Sasuke se dusese să-l cheme pe Kakashi, Ino şi Temari sunaseră la ambulanţă, iar restul stăteau îngheţaţi şi priveau cum trei vieţi fragede atârnau de un firicel de aţă. Şoferul camionului era tânăr, foarte tânăr; avea vreo optsprezece, nouăsprezece ani, şi nu se afla într-o stare prea stabilă.

Eu eram îngheţată şi înfricoşată. Deodată m-a cuprins o teamă cutremurătoare, care îmi mânca sufletul cu fiecare secundă ce trecea. Mă durea să-l văd însângerat pe Naruto şi pe Hinata pe capota unui camion.

În mintea mea se strecoară un gând teribil, care mă face să tremur: dacă toate astea s-au întâmplat din cauza mea, din cauza planului meu stupid? Şi acum totul se întoarce împotriva prietenilor mei şi poate a tuturor celor la care ţin. Ar trebui să renunţ la tot şi să o iau de capăt. Sper doar ca Sasuke să nu afle niciodată şi totul o să fie bine.

În câteva minute ajunge şi salvarea şi îi ia pe cei trei oameni în stare gravă; Hinata era încă stabilă, pe când Naruto se afla în comă de gradul trei. Blondul avea nevoie de o minune pentru a-şi reveni; nimai un miracol îl mai putea salva.

Kakashi s-a dus cu cei doi colegi ai mei şi ne-a lăsat cu şoferul; i-a dat indcatiile despre locul unde trebuie să ajungem, iar restul lucrurilor de care mai aveam nevoie când ajungem acolo, pentru a ne

caza, i le-a lăsat lui Sasuke, spunând că el este cel mai atent şi responsabil dintre noi.

Peste câteva ore

Am ajuns la destinaţie. Totul este alb şi pufos; fulgii micuţi de nea cad lin din cerul înnorat. Mic şi gingaş, mai firav decât o picătură de apă, dar mai strălucitor decât un diamant, fulgul de nea este dovada vie a măiestriei naturii. Arhitect priceput, natura imaginează pretutindeni forme perfecte şi armonioase, care îţi încântă privirea. Este şi cazul unui fulg de zăpadă. Din exterior pare a fi o steluţă transparentă, cu zeci de colţuri cristaline şi cu nenumărate muchii ascuţite. În interiorul său amorţit de frig are o inimă asemănătoare unei flori delicate, învelită într-o formă geometrică perfectă îngheţată. Din corpul de gheaţă pornesc şase braţe asemănătoare unor crenguţe de brad, pline de ace transparente de gheaţă. Pufos şi alb, cu nuanţe argintii, fulgul de nea este sensibil ca un copil nou născut. Orice rază de soare cât de mică îl poate distruge definitiv. La cel mai mic semn de căldură, corpul său microscopic poate fi transformat într-o picătură infimă de apă. Cât timp este înconjurat de o atmosferă încremenită în temperaturi sub zero grde, fulgul de nea zburdă vesel prin aer, ca un mieluşel pe o câmpie înverzită. După ce atinge solul, fulgul de nea împreună cu fraţii lui îngheţaţi se pun pe ţesut covor de diamante, care va străluci frumos în razele timide ale lunii.

Deodată Sasuke ne întreabă pe toţi dacă ne-am întrebat vreodată ce este zăpadă. Am stat câteva secunde pe gând, după care am spus:

— O puzderie de fulgi căzuţi unul peste altul... adică o infinitate de poveşti fragile că răsuflarea îngerilor, ce se aşează unele peste altele, în straturi cuminţi, odată cu fiecare fulg căzut. Poveşti? Dar când au timp fulgii de zăpadă să aibă o "poveste" când viaţa lor se scurge în cele câteva clipe ale căderii lor din puful norilor până la mantia de zăpadă? Căderea fulgilor însă, nu este povestea lor, ci doar încununarea ei. Căci fulgii sunt crâmpeie din sufletele duse care se întorc ca să ne desăvârşească nouă fericirea.

— Cred că ai dreptate Saku, nici eu nu aş fi putut să o spun mai bine de atât. Cum de ţi-ai ales cuvintele atât de bine în doar câteva secunde

de gândire?

— Mi-am urmat inima; tot ce am spus a venit din inimă!

După mica nostra discuţie despre fulgi şi zăpadă, Sasuke ne-a zis că ar fi mai bine să mergem să ne cazăm la hotel. Brunetul ne-a prezentat aranjările în camere pe care le făcuse Kakashi înainte de... accident.

— Deci, hai să vă zic cum stăm în camere, să vă citesc un regulament destul de lung şi încă câteva chestii scrise de proful de bio pe foile care mi le-a lăsat. Vom sta cu toţii la etajul opt, camerele 14, 15, 16, 17 şi 18. În cameră nu vor sta decât patru elevi; două camere sunt pentru fete şi două pentru băieţi. Pentru că suntem cu două fete şi doi băieţi mai mult, într-una din camere vom sta două fete şi doi băieţi. În prima cameră, 14, vor sta: Temari, TenTen, Yumi şi Yuri. În camera 15: Ino, clonele şi Andrada. În camera 16: Shikamaru, Choji, Neji şi Lee. În camera 17: Gaara, Kankuro, Săi şi Shino. Iar în ultima cameră vom sta: Saku, eu, Hinata şi Naruto; cum ei doi nu sunt aici, vom sta doar noi doi Sakura. Regulile nu vi le mai zic, oricum nu le va respecta nimeni. Deci, haideţi să plătim camerele, să ne ducem bagajele şi să mergem să ne distrăm. Ce ziceţi?

— Dar Kakashi unde ar trebui să stea? Întreabă Temari alarmată.

— Păi... nu ştiu, dar probabil ne va spune el când va ajunge. Până atunci haideţi la distracţie, ok? Gata cu îngrijorările şi problemele şi restul...

— Fitiu optimişti!!!

După ce ne-am instalat în camere, ne-am împărţit pe grupuleţe şi fiecare s-a dus pe unde a văzut cu ochii, dar nu prea departe de hotel. Eu şi Sasuke, cum suntem mai înceţi, am rămas ultimii, iar ceilalţi plecaseră şi trebuie să mergem împreună.

Când ajungem afară, Sasuke îmi zice să cânt cu el, apoi începe să cânte “Endless love”. După două versuri, el mă ia de mână şi.....

Dragoste Infinită

Capitolul 34

— When a man loves a women (part. 1) – După două versuri, el mă ia de mână şi începe să mă învârtă prin zăpadă, invitându-mă la dans, apoi îşi reia cântecul. Eu zâmbesc şi începem să dansăm, în timp ce

cânt şi eu.

În jurul nostru tot peisajul se schimbă încet; parcă zăpada şi gerul dispăreau, iar totul era bine din nou. El zâmbeşte atât de frumos, de fermecător, încât mă face să leşin. Ochii lui,acea culoare a cenuşii, erau aţintiţi asupra mea. Eu îl priveam intresns în ochi, sorbindu-l din priviri, cu greu mă mai ţineam pe picioare; şi eu care credeam că terminasem cu îngheţatul în preajma lui Sasuke.

Se apropie încet de mine, lipindu-şi corpul de al meu. Zâmbesc şmecher, apoi îmi dau părul pe spate şi mă uit în ochii lui plini de iubire, căldura şi bunătate. Mi-am depărtat puţin trupul de al său sin am început să ne învârtim, inventând un dans doar al nostru. Era o senzaţie superbă; Sasuke mă făcea într-un fel să uit de tot ceea ce este rău în lume, mă face să nu mă gândesc la Naruto şi la ceea ce i s-a întâmplat azi... mă face să uit de tot şi să cred că totul este bine.

Până să ne dăm noi seama, în jurul nostru s-au adunat toţi colegii şi încă câteva persoane aflate prin împrejurimile hotelului. La început au început toţi să tragă concluzii pripide, începând să fluiere, să-şi dea coate şi să pună întrebări prosteşti.

Toată lumea aflată în jurul nostru ne privea intens, uimiţi şi parcă fermecaţi de mişcările incredibile pe care le îmbinam ormonios cu cântecul. Mă simţeam extravagant de bine, ca şi cum aş fi scufundată într-o lume şarmanta şi pătrunzător de magică. Totul se asemăna cu cărţile de poveşti cu zâne şi prinţese pe care mi le citea mama când eram mică; iar eu mă aflam acum într-un moment asemănător sfârşiturilor basmelor, unde fata zâmbeşte la final, crezând că totul o să fie bine alături de prinţul ei. Chiar dacă Sasuke nu este cavalerul meu, îmi dă nişte sentimente foarte profunde, provocându-mi un amalgam de sentimente îmbinate cu un paradox de emoţii şi confuzie în interiorul sufletului meu.

Lumina devenea din ce în ce mai slabă, soarele luându-şi rămas bun, făcând loc întunericului etern. Nu vreau ca asta să se întâmple – să se termine totul, să revenim la monotonia realului şi să tindem să devenim din ce în ce mai trişti doborâţi de greutăţile vieţii. Atmosfera era pur şi simplu incredibilă, atât de pură, făcând totul să pară inocent.

Fiecare moment care trecea devenea din ce în ce mai intens, mai sensual, mai tandru... mai pătrunzător, deschizând porţile inimilor noastre şi lăsându-ne să ne bucurăm de moment. Dar această senzaţie magnifică nu dură mult, deoarece în scurt timp versurile aveau să se termine, iar noi să ne desprindem de armonia perfectă făcută de muzica cu locul ce ne împrejura.

Deodată noi eram întâmpinaţi de mii şi mii de aplauze, ceea ce îmi dădea un sentiment ascuns de satisfacţie. Mă simţeam apreciată, puternică şi... euforică.

Noi eram încă lipiţi unul de corpul celuilalt şi se părea că niciunul nu ar fi vrut să se termine acest moment extraordinar, nimeni nu îndrăznea să ne despartă. Era pur şi simplu magic, feeric. Nici măcar o secundă nu am încetat să ne privim în ochi. Îi simt respiraţia caldă pe chipul meu îngheţat şi rece. Puritatea ce se putea citi în ochii lui senini mă făcea să mă simt cu adevărat apreciată, admirată, să mă simt ca şi cum exist pentru cineva, însemnând totul pentru acea persoană. Îmi trec degetele prin părul său scurt, negru şi ciufulit, apoi ne dezlipim unul de celălalt şi ne întoarcem să vedem mulţimea din jurul nostru.

Nu mai pot să fac nimic. Rămân cu gura căscată; încerc să schiotez un zâmbet, să zic ceva, să mă mişc, dar totul este în zadar. Pur şi simplu corpul meu nu vroia să facă nimic, mă blocasem, parcă îngheţasem acolo, în mijlocul mulţimii de oameni.

Deodată, Sasuke....

Dragoste Infinită

Capitolul 34

— When a man loves a women (part 2) – Deodată, Sasuke mă ia de mână, trăgându-mi corpul până se lipeşte de al său. Îmi strânge mai tare mâna, în acelaşi timp şoptindu-mi la ureche cu o voce suavă şi blândă:

— Plecăm de aici?

Eu dau afirmativ din cap – fără a mai fi nevoie să folosesc cuvinte –, în timp ce schiţez un zâmbet speriat, apoi simt cum trupul meu este tras în faţă de către interacţiunea mâinilor noastre. Brunetul mai eliberează un pic transoarea, apoi începe să alerge spre măreţul

necunoscut din faţa noastră – mergând spre nicăieri, ajungând niciunde –, trăgându-mă şi pe mine după el, desigur.

Nu ştiu unde ne îndreptăm, spre ce ţinuturi avea Sasuke de gând să mă ducă şi ce are în cap; cine ştie ce idei sclipitoare îi mai traversează colţurile minţii brunetului. Orice i-ar trece prin cap o să mă las putrata pe aripile fericirii alături de el, prefăcându-mă că mă aflu pe un norişor pufos făcut din vată de zahăr roz şi dulce.

Noi alergam imprastind fulgii de nea aruncaţi pe jos, afundaţi în abisul nesfârşit al trotuarului, ca un amalgam infinit de imperfect de perlute mici şi fine acoperite de gheaţă ce se scufundă în interminabilă amărăciune a asfaltului, atunci când membrele noastre inferioare făceau contactul. Strazle pustiite ale Yokohamei erau acum sărutate de o plapumă subţire şi fină a şireagurilor nemărginite de zăpadă cristalină. Niciun om nu îndrăznea să treacă prin aceste tărâmuri şi să distrugă armonia perfectă a omătului cu împrejurimile – totul arata pur şi simplu magnific de perfect, chiar dacă această perfecţiune era pictată cu o raţiune mult prea imprefecta pentru a coexista.

Nu peste mult timp, picioarele mele încetinesc, urmându-l pe Sasuke, care, deja, se oprise în mijlocul peisajului divin, asemănându-se cu o pată de culoare extravaganta în centrul amărăciunii pierdute al unui tablou de toamnă târzie. El stătea acolo, în mijlocul pustietăţii eterne, nemaiprovocand niciun fel de zgomot, sunet şi nici melodii armonioase cu vocea lui dulceagă şi drăgăstoasă.

În jurul nostru nimic nu mai era ceea ce a fost acum câteva secunde – totul se schimbase; diferenţa fiind că de la cer la pământ. Orice minusculozitate devenise acum un întreg complet ce se afla pe o axă interminabilă a timpului; timpul devenise arta de a deschide porţi nemaivăzute, încetinind orice fărâmă a universului doar pentru mine şi Sasuke – doar pentru a ne deschide uşile sufletelor noastre şi pentru a ne lega de sfoară magică numită prietenie şi pentru a rupe cu ea farmecele asupra singurătăţilor noastre – intervalul acesta s-a oprit doar pentru a ne ajuta pe noi să ne ragasim sufletele pentru a învăţa să apreciem cu adevărat prietenia.

Sasuke se întoarce cu faţa spre mine şi îmi zâmbeşte, arcuindu-şi

buzele catifelate. Face câţiva paşi în faţă, ajungând la aproximativ jumătate de metru de mine şi îmi spune pe un ton cald, plin de bunătate şi îngrijorare:

— Credeam că o să cazi din picioare când ai observat că lumea ne privea. — Pufneşte, apoi continuă. — Trebuia să te fi văzut, să fi văzut ce faţă de animal înspăimântat aveai, cred că te-ar fi bufnit râsul şi orice emoţie s-ar fi şters cu un burete acoperit cu puzderia invizibilă a irealului. Acum eşti mai bine sau vrei să te iau în braţe?

Nu răspund. Nu ştiu dacă mă simt mai bine sau mai rău, dar vreau ca brunetul să mă ia în braţe, aşa că, fără să mai stau pe gânduri, îi poruncesc să mă ia în braţe. Băiatul cu ochii abisali mai face un pas şi îşi pune braţele în jurul corpului meu plăpând, lipindu-şi abdomentul de al meu, apoi îmi spune pe un ton atât de dulce încât mă făcea să mă topesc toată:

— Mai bine? apoi îmi dă un sărut dulce pe frunte, în timp ce eu mă ghemuiesc la piepul sau.

În momentul în care buzele sale asemeni căpşunelor coapte şi dulci, am cimtit un fior prin tot corpul, picioarele mi s-au înmuiat şi aproape m-am prăbuşit în braţele sale puternice, acoperite de muşchi. Peste câteva secunde, îmi pun şi eu mâinile în jurul trupului său solid. Am întâmpinat o mică greutate din cauza gecilor pe care le purtăm, dar nu a fost mare lucru.

Am şi eu chef să îi spun ceva, să nu îl las numai pe el să vorbească, dar nu am nici cea mai vagă idee ce să îi zic. Stau pe gânduri, dar nimic nu îmi traversează mintea; sunt deschisă la orice idee dar se pare că toate se îndepărtează de creierul meu. Dar, deodată, într-un colţişor al minţii mele, îşi face loc o idee ce pare pur şi simplu genială; şi fără să mai stau pe gânduri îl întreb pe brunet:

— Sasuke, tu, ce vrei să devii când termini liceul? Ce facultate vrei să faci? iar în timp ce îl întrebăm mi-am ridicat ochii spre faţa lui, pentru a putea să privesc acel chip de înger ce naşte din sublim şi naturaleţe.

La început brunetul cu ochii asemeni tăciunelui a făcut o mutră destul de confuză; chiar părea uimit de întrebarea pe care i-am

adresata-o, fără a se potrivi nici măcar un pic cu atmosfera dintre noi. S-a dus în dreptul unui tufiş ascuns prin zăpada argintie şi, spre surprinderea mea, mi-a răspuns ceva total diferit de întrebarea pusă de mine, şi anume:

— Sakura, te rog, să nu mai spui asta nimănui, decât dacă viaţa ta ar fi în primejdie, dar eu....

Şi în acel moment a dat frunzel aproape inexistente ale acelui tufiş puzderit de omăt şi mi-a arătat un loc feeric, plin de magie ce naşte din farmece nemaivăzute ale naturii, în acelaşi tâmpo continuând şi ce avea de zis:

—... eu chiar t....

Dragoste Infinită

Capitolul 34

— When a man loves a women (part. 3) – -... *eu chiar ţin la tine. Ştiu că nu am arătat-o niciodată, dar am început să te simpatizez, apoi, în câteva ore am început să dezvolt un sentiment foarte puternic şi profund pentru tine, care se aprofundează cu fiecare secundă în care mă aflu lângă tine, devine din ce în ce mai pătrunzător, până va deveni infinit... Sakura, te iubesc; iubesc orice faci şi ce nu faci, iubesc felul tău de a fi, iubesc orice zâmbet al tău, orice stare de suflet pe care o ai, iubesc cum trebuie să te iau mereu în braţe şi te fac să te simţi mai bine – iubesc mai ales felul în care mă faci să te iubesc atât de mult. Şi...*

— Sakura, Saku? Sakura!!! Trezeşte-te din visat şi zi-mi ce părere ai!

Îl aud pe Sasuke cum urlă la mine şi îmi dau seama că acea declaraţie de dragoste a fost doar în imaginaţia mea... Dar atunci ce a zis el de fapt? Oare seamna măcar un pic cu ceea ce se conturează în imaginaţia mea sau e ceva total diferit?

— Ah, scuze Sasuke; nu eram atentă. Imaginaţia îmi juca feste şi m-am pierdut printre gânduri. Deci, poţi să repeţi te rog ce ai zis? apoi îmi arcuiesc buzele într-unul dintre cele mai dulci şi inocente zâmbete ale mele.

Brunetul chicoteşte, apoi îmi zice din nou ceea ce vroia să-mi zică:

—... eu chiar trebuie să-ţi zic ceva important şi am nevoie de consolare din partea ta, şi cred că şi de nişte sfaturi. Sunt îndrăgostit

de TenTen şi cred că şi de Hinata; nu sunt sigur de ceea ce simt pentru Hin, dar ştiu că nu pot trăi fără niciuna. De TenTen m-am îndrăgostit cu o săptămână după ce a început clasa a nouă, dar nu ştiu ce să fac, ce să-i spun.... parcă nu mai sunt eu atunci când mă aflu în preajma ei. Cu Hinata se întâmplă ceva asemănător, dar ea e îndrăgostită de Naruto şi nu cred că ar simţi vreodată ceva pentru mine... cu ea nu am vorbit niciodată de când am cunoscut-o. Pe care dintre ele ar trebui să o aleg şi cum ar trebui să procedez? Te rog, Saku, ajută-mă pentru că nu mai suport să trăiesc în felul ăsta!

După ce termină ce avea de zis, oftează şi se uită la mine cu durere în privire. Simt cum inima mi se rupe în mii de bucăţele, ca şi cum privirea lui îndurerată ar fi o armă, o sabie sau orice asemănător, cu care îmi strapunde inima, lăsându-mă fără cuvinte. Brunetul pare atât de rănit de situaţie încât mai are puţin şi plânge, pot citi asta în ochii lui. Fără să-mi dau seama că gândesc cu voce tare, spun:

— Mă doare să te văd aşa...

Sasuke devine dintr-o dată uimit, făcând ochii mari şi deschizând gura pentru a mă întreba ce tocmai am zis. La întrebarea lui am rămas şi eu şocată, deoarece nu aveam de gând ce să-i răspund. Parcă inima mi se urcase în gât şi nu mai puteam să zic nimic.

Dar, deodată îmi amintesc de locul superb din spatele tufişului pe care mi l-a arătat. Fac câţiva paşi spre Sasuke, iar când ajung la câţiva centimetrii de el, îl iau în braţe şi îi zic cu o voce plină de ingrojorare şi iubire:

— Am vrut să zic că îmi fac griji pentru tine. Nu vreau ca să te văd aşa, trist, deoarece mă întristezi şi pe mine. Suntem cei mai buni prieten, eşti cel mai bun prieten al meu – deci, avem o legătură mai puternică între noi; de ceea dacă te doare pe tine, mă doare şi pe mine, dacă tu eşti fericit, atunci sunt şi eu. Înţelegi? Asta înseamnă că ţin la tine. Acum, ia zi-mi tu mie, de ce m-ai adus la fosta mea grădiniţă?

Sasuke îmi zâmbeşte dulce, apoi începe să râdă, făcându-mă confuză. De ce râde? Îl tot întrebam dar el nu îmi răspunde, pansa când....

Sasuke:

Sakura mă tot întreba de ce râd, până când o iau de mână şi o trag după mine spre fosta noastră grădiniţă. Când ajungem la intrare, îi spun motivul pentru care râdeam şi anume: faptul că nu îşi mai aduce aminte de mine, că am fost împreună la grădiniţă şi cum nu-şi mai aduce aminte nebuniile pe care le făceam împreună, atunci când nu îmi spunea că îi plăcea de mine. Începe şi ea să râdă, în timp ce obrajii ei fini prind o culoare roşiatică, făcând-o pe floarea mea de cireş dulcică şi gingaşa, ca atunci când era mică şi se înroşea tot timpul când mă vedea.

Eu îi propun rozaliei să intrăm un pic să ne încălzim şi să depănăm amintiri, uiar ea foarte bucuroasă o ia înaintea mea, amintindu-mi în acelaşi timp că trebuie să vorbim şi de cele două feţe de care sunt îndrăgostit. Eu o urmez, întrebând-o pe cine să alerg dintre Hinata şi TenTen, dar Saku îmi răspunde la întrebare cu o altă întrebare, înainte spunându-mi că nu asta este întrebarea pe care ar trebui să mi-o pun, ci: " Ce simt pentru TenTen, dar pentru Hinata? ".

Saku chicoteşte, zicând că am făcut o fată foarte amuzantă, apoi îşi reia întrebarea:

— Deci, pentru TenTen ce simţi, dar pentru Hin? Pentru care simţi dragoste adevărată, de care este ferm convins că eşti îndrăgostit? nici nu am stat pe gânduri, şi am răspuns cu o afirmaţie total neaşteptată:

— De niciuna.

În acel moment Sakura s-a oprit din mersul pe coridoarele pustii ale grădiniţei, s-a întors cu faţa spre mine şi a început să-mi facă un mic scandal, care s-a sfârşit cu o partidă de râs. A început să ţipe la mine punând tot felul de întrebări: " Cum e posibil să îi dau un astfel de răspuns? " şi altele foarte asemănătoare cu aceasta.

După aceea, razalia mă pune să îi descriu ce simt pentru TenTen, apoi pentru Hin. Iau o gură mare de aer şi încep să îi zic.....

Dragoste Infinită

Capitolul 34

— When a man loves a women (part. 4) – Iau o gură mare de aer şi încep să îi zic ce simt atunci când o văd pe TenTen; îi spun cum inima îmi tresare de fiecare dată când o văd pe brunetă, ca şi cum o săgeată

înflăcărată mi-ar străpunge sulfetul, învăluindu-l cu o flacără eternă de iubire nemărginită – apoi, continui să-i descriu rozaliei cum inima îşi măreşte viteza şi cum numărul bătăilor ajung la câteva mii pe minut, nemaivrând să se oprească.

Îmi îndrept privirea spre chipul Sakurei, făcând un contact vizual indestructibil între noi, în timp ce luăm o pauză, apoi continui să descriu partea cea mai tragică a sentimentului transmis de vederea lui TenTen: durerea sufletească care se intensifică cu fiecare secundă în care sunt în apropierea fetei. Inima mă doare extrem de tare, sufletul meu plânge cu lacrimi de sânge; varsă persute roşii alcătuite din sânge doar pentru TenTen a mea.

Sakura mă întreabă de ce există şi partea cu suferinţa, apoi mai adăugă:

— Nu poţi fi sigur că ea nu te place! De ce nu încerci doar să vorbeşti cu ea, să vă cunoaşteţi mai bine şiş a înţelegi dacă simţi aceleaşi sentimente şi după? apoi face o pauză, oftează zgomotos şi continuă: Dar cu Hinata cum rămâne? Cum te simţi în preajma ei?

— Cu Hinata este altfel. Când sunt lângă ea totul se schimbă, parcă sunt într-un la capătul lumii, imposibilul devine posibil, iar eu nu mai sunt EU. Nu ştiu cine sunt, nu ştiu ce să fac, nu ştiu nimic – rămân blocat, pierdut în aroma dulce a momentului ca şi cum aş aştepta ca Hinata să-mi arate ceva … un drum al vieţii, direcţia bun ape care să o iau, orice. Când mă aflu lângă ea şi văd cum îi strălucesc ochii asemeni lunii, devin un om mai bun şi îmi doresc să fiu din ce în ce mai bun, doar pentru a ajunge la ea şi a descoperi ceva – un lucru care-mi scapă fără să-mi dau seama şi nu ştiu ce e; este inebunitor. Orice colţişor ar minţii mele este învăluit de parfumul dulceag al acelei finite cu chip angelic, învăluită de o aură divină de frumuseţe. Asta simt când sunt cu Hin …

— Înţeleg. Atunci hai să recapitulăm: TenTen îţi ajunge la cea mai sensibilă latură a ta, iar Hin te face să nu te mai recunoşti. Şi tu vrei să înţelegi care dintre astea două variante este dragoste adevărată, aşa-i? Dar vrei părerea mea? Niciuna nu înseamnă nici măcar un fel de dragoste. Dragostea adevărată e ceaa ce căutăm cu toţi..şi care puţini

au ajuns s-o simtă în adâncul ei…s-o preţuiască la valoarea ei. Pentru mine dragostea adevărată înseamnă dăruire totală, îngrijire, preţuire, înţelegere şi mai presus de toate, înseamnă Dumnezeu şi planul Lui cu referire la noi. Dragostea adevărata e fericirea care El o sădeşte în noi…prin intermediul altei persoane! Când afirm că iubesc cu adevărat o persoană, înseamnă că este persoana pe care o iubesc cel mai mult, o respect şi o preţuiesc ca pe un dar ceresc, şi sunt în stare oricând să mă las pe mine pentru ea. Să oferi ceva de preţ fără să aştepţi nimic în schimb! Dragostea adevărată e când faci totul pentru acea persoană. Dragostea adevărată este cel mai frumos lucru care ne este lăsat să-l simţim de către Cel care este Dragoste. Pricepi ce vreau să spun, Sasuke?

Îi zâmbesc Sakurei şi îi spun şi eu ce am înţeles despre dragostea asta.

Dragostea nu stă în cuvinte, în promisiuni, în poezii. Înseamnă jertfă, din cauză că trebuie să se vadă în viaţa ta, cât de mult iubeşti persoana respectivă. Trebuie să ai fapte palpabile, vizibile de toţi. Dragostea începe din adâncul inimii, afecţiune, sentimente. Dragoostea pentru mine e un proces, nu cred în cea de la prima vedere. Este ceva de nedescris; mirific.

Chiar cred tot ce am spus; deşi, nu ştiu ce m-a apucat să zic asta.

Hmm … oare să-I zic Sakurei şi de faţă de săptămâna trecută, cea care s-a strecurat în viaţa mea dintr-o dată, distrugând orice balanţă, ocupând în acelaşi timp unul dintre cele mai importante locuri din viaţa mea, din sfletul meu, din inima mea; devenind chiar motivul pentru care trăiesc. Nu ştiu dacă să-I spun, dar nu cred.

Îi zic rozaliei că ar fi mai bine să ne întoarcem la hotel, deoarece se face din ce în ce mai frig şi s-a întunecat. Aceasta afirmă şi ne îndreptăm spre ieşire.

Pe drum mai vorbim despre ce am putea să facem mâine, dacă nu revine Kakashi până atunci, şi decidem să mergem la patinuar. Saku îmi mărturiseşte că nu ştie să patineze, dar mie mi-e cam greu să o cred. De ce? Pentru că ştiu că ea a fost una dintre cele mai bune patinatoare la juniori acum câţiva ani – după grădiniţă.

Mă întreb de ce am minte, ce idee nebunească are oare de nu mi-a spus adevărul? Cred că o să aflu cât de curând.

În scurt timp ajungem la hotel. Prin curte mai era ceva lume, dar nimeni nu se ami uita la noi; cred că rozaliei îi era mult mai bine acum că nimeni nu se mai holba la ea, la noi.

Mă întreb la ce se gândeşte faţă de lângă mine, chiar pare pusă pe gânduri, pierdută printre multe vise, amintiri, aspiraţii ale sufletului nostalgic.

După ce mergem la recepţie să luăm cheia de al cameră, Saku îmi zice că se duce până în cameră la TenTen, spunând că vrea să îi adreseze o întrebare. Mă uit la ea, rugând-o din priviri să nu-I spună nimic din ceea ce i-am mărturisit eu. Ea îşi arcuieşte buzele catifelate şi dulci într-un zâmbet mai dulce ca mierea şi zahărul la un loc, şi îmi rosteşte pe un ton senin, plin de siguranţă şi încredere că secretele mele sunt în siguranţă la ea, absolut orice i-aş spune va fi bine păstrat.

Îi spun că o aştept mai târziu, apoi placă făcându-mi cu mâna.

Fără să-mi dau seama, în acea fracţiune de secundă degetele îngheţate ale mâinii mele sunt duse pe buzele mele, iar privirea îmi este încă aţintită asupra Sakurei, care se pierdea odată cu urcarea liftului.

Îmi clatin încetişor capul şi mă duc şi eu spre lift, ducându-mă în cameră. Ajung în dreptul uşii şi încerc să o descui, dar spre marea mea uimire era deschis. Intru, cu o anumită teamă, şi constat că …

Dragoste Infinită

Capitolul 35

— Next To Nothing – Intru, cu o anumită teamă, şi constat că în cameră este cineva. Nu pot distinge prea bine lucrurile, deoarece este întuneric, dar cel ce se afla în încăpere pare să fie un bărbat. Fac câţiva paşi în faţă, ducându-mă spre întrerupător să aprind lumina. Dup ace camera se luminează am marea mirare de a le vedea pe TenTen şi Temari stând pe pat, cu bagajele lângă ele.

Fetele încep să râdă, Temari spunând că am o faţă de arici. La remarca lui Temari încep şi eu să râd, până ce TenTen mă indreaba unde este Sakura şi de ce nu este cu mine. Eu îi zic că s-a dus în camera

în care cele două ar fi trebuit să fie şi le întreb ce face le în camera noastră.

— Simplu. zice TenTen, urmată de Temari care îi continua replică brunetei: Noi două ne mutăm aici, cu Saku.

— Şi cu mine. O corectez eu pe blondă.

Cele două fete se uită una la alta, apoi afişează amândouă un zâmbet ştrengăresc, şi TenTen îmi propune să mă mut din cameră. Eu le spun că nu accept, dar când vreau să mai zic ceva sunt interrupt de uşă, pe care intră grăbită Saku.

Rozalia se dezbraca de geacă groasă pe care o purta, o pune în cuier şi se îndreaptă încet spre patul unde stau cele două prietene ale sale, folosind un ton destul de iritat, nervos şi superior pentru a zice:

— Ce credeţi voi două că faceţi? Voi chiar credeţi că vă lăsăm să staţi aici? Nici măcar nu ne-aţi întrebat, nimic. Ce înseamnă asta? Plus că nici nu este loc pentru toate trei şi Sasuke! Nu credeţi că lui îi este de ajuns să stea cu mine în cameră, dar cu trei fete? A ba nu, uitasem, voi vreţi să-I daţi afară. Şi und ear trebui să fie camera lui atunci? Nu aveţi niciun fel de drept să veniţi aici fără ca niciunul din noi să ştie şiş a ziceţi că îl daţi pe Sasuke afară din cameră pentru a sta cu mine în cameră!!! Poate nici nu mai vreau să stau cu voi în cameră; nici măcar nu m-aţi întrebat!!! Plecaţi, ACUM!!!

— Sakura, ce este cu toate scenele astea de prost gust? De ce te comporţi aşa? Şi discutasem de la începutul săptămânii, de când ne-a zis Kakashi de excurisie cum vom sta în camera – şi tu ai zis că stai cu noi două şi cu Hin, nu? Ce, acum nu-ţi mai aminteşti? Şi de când te înţelegi tu atât de bine cu Sasuke? Îl cunoşti doar de o săptămână şi îl urăşti din prima zi în care l-ai văzut? Şi cum rămâne cu planul tău, huh? Renunţi sau asta doar face parte din proiectul tău diabolic? Acum nu mai zici ni …

Dar Temari fu întreruptă de TenTen, care îi spuse să termine şi că exagerează.

Hmm, mă întreb despre ce plan vorbeşte blondă şi de ce a rămas Saku aşa înţepenită, şocată, cu gura căscată? “ Plan diabolic “ – mă îngrijorează déjà situaţia, devine enervant faptul că nu ştiu nimic

despre diabolicitatea Sakurei.

Sakura. Sakura care pare un înger căzut din cer special pentru mine – poate ea să fie rea, diabolică, mefistofelic, nemiloasă, perfidă, malefic, sadica … atât de crudă poate fi această fiinţă ce pare înconjurată de o aură a generozităţii, a blândeţii nesfârşite, purităţii nemărginite şi a seraficciei fără sfârşit? Nu, nu mi-o pot imagina pe rozalie făcând ceva rău, ranind pe cineva. Ea este mult prea firavă, blândă, dulce şi gingaşa pentru a fi o persoană rea.

Fără să-mi dau seama, cele două fete nu mă erau în cameră, nici bagajele lor; iar Saku stătea pe pat, uitându-se la mine cu lacrimi în ochii ei verzulii, atât de prăzulii şi pătrunzători că te făcea să cazi din picioare când o vedeai atât de tristă şi îndurerată – sunt sigur, regret ceva … Dar ce? Oare … planul acela? O fi adevărat?

Îmi iau privirea de la ea, ducându-mă spre cuier; îmi scot şi eu geaca şi mă duc lângă Sakura pe pat. Aceasta începe să planca spunând că îi pare extreme de rău, îşi cere mii şi mii de scuze pentru ceva ce eu încă nu ştiu. ÎMi mai zice şi că nu a ştiut ce să facă, că era prima ei zi şi nu ştia nimic, că era pirduta în realitate. Rozalia tremura incontrolabil, plângând în hohote, cerându-mi scuze.

Mai am puţin şi încep şi eu să plâng, dar trebuie să mă ţin tare, măcar unul din noi să fie puternic. Chiar dacă în colţurile ochilor mi-au apărut mici perlute invizibile de tristeţe, am reuşit să nu le dau drumul să alunece pe obrazul meu.

O iau pe Sakura în braţe, stangand-o cu putere, îi şoptesc pe un ton atât de dulce că puteam topi gheaţa din inima oracui nefericit:

— Sakura … te simţi bine? Nu mai tremura, te rog, şi spune-mi ce s-a întâmplat. Linişteşte-te şi povesteşte-mi. Sunt aici ca să te ascult.

Aceasta îşi aruncă ochii intră-I mei, făcându-mă să parsalizez instant; acei ochii, acea privire, acea persoană căreia îi aparţin …

Dar şirul gândurilor îmi este întrerupt de către Sakura, care sparge orice fărâmă de linişte asurzitoare ce se mai afla între noi, spunându-mi despre ce este defapt vorba – motivul care leagă farmecele asupra tristeţii noastre, a acestor două suflete omeneşti; al meu şi al rozaliei.

Ceea ce aud mă şochează, dar nu într-un mod bun, ci chiar unul negative. Mă desprind încet din îmbrăţişarea cu faţă de lângă mine, spunându-I pe un ton îndurerat, cu lacrimi care îmi curgeau pe fata mai ceva ca un râu furios:

— Tu …

Dragoste Infinită

Capitolul 36

— Albumul de mult uitat – – Tu, cu lacrimile frânte, cu sufletul pierdut, privirea în pământ. Un singur cuvânt. Nu-mi spune nimic, este mai bine aşa. Aş vrea să te cred, dar azi nu mai cred în tine; nu mai cred în noi.

— Sasuke, te rog, nu mă urî … nu am vrut să se ajungă la asta, a fost doar una dintre cele mi mari prostii pe care le-am făcut vreodată, în toată viaţa mea. Nu aş putea trăi de acum încolo, ştiind că nu mă urăşti, că nu vrei să m mai vezi niciodată şi mai rău: că nu mai vrei să fim prieteni, că nu mai suntem cei mai buni prieteni. Sasuke, tu eşti într-un anume fel persoană mea – varianta mea masculină – iar fără tine sunt pierdută, distrusă … nu mai sunt eu. Te iubesc! Eşti într-un fel fratele meu, cel pe care nu l-am avut niciodată, dar mi l-am dorit din totdeauna; defapt eşti mult mai mult decât un frate pentru mine, deşi nu găsesc cuvântul potrivit pentru a define ce însemni tu pentru mine, cât de important eşti!!! Te rog, te rog, te implooor ….

Eu nu o lass a continue, aşa că mă ridic şi o întrerup spunându-i:

— Sakura! Gata, termină! Nu vreau să mai aud niciun cuvânt, m-am săturat de toate cuvintele pe care le scoţi pe gură. La fiecare vorbă rostită de tine mă simt ca un drogat – sunt drogat de fiecare lucru pe care îl spui, fiecare chestie oricât ar fi de mică, de neînsemnată şi fără importanţă … eu sunt fascinate de acele lucruri, sunt atent la toate detaliile, apoi le analizez pe toate. Nu mă întreba de ce, pentru că nu ştiu ce să-ţi răspund, dar ştiu un lucru: tu eşti mult mai importantă pentru mine decât orice orice altă persoană existent pe acest pământ, univers. Şi vrei să ştii care este partea cea mai poroasta? Că ţie nu-ţi pasă nici măcar unu la sută de acest aspect neînsemnat, fără noimă; deşi pentru mine asta înseamnă totul – TU eşti TOTUL pentru MINE.

Vreau să te fac să înţelegi asta încă din prima zi în care ne-am văzut, dar tu doar te joci cu mine şi asta nu mai pot să accept. Mă doare prea tare, îmi pasă mult prea mult pentru a mai putea suporta.

Inima mă durea, îmi ardea în interior cerându-mi din răsputeri să nu zic ceea ce i-am spus Sakurei. Deşi am spus-o cu atâta calm, am zis totul cu o amărăciune de nedescris în suflet. Parc a era sfârşitul lumii, simţeam cum totul se termină.

De ce? De ce eu? Simt cum inima îmi este spartă în mii de bucăţele. Nişte părţi inecuperabile, tăioase şi extrem de dureroase. Simt cum viaţa mea se termină.

Încrederea este un edificiu greu de construit, foarte uşor de distrus şi foarte, foarte greu de reconstruit. Sunt mişcat de felul în care încrederea descreşte, de modul în care Sakura m-a dezamăgit şi m-a lăsat aşa, îndurerat. Nu cred că o să mai pot suporta mult. Simt cum în ochii mei, mai bine zis în colţurile ochilor mei, din nou, se strâng câteva, mai multe, firicele de lacrimi. Lacrimi care pot să străpungă şi cel mai indestructibil lucru şi să-l spargă, să-l distrugă, să-l omoare. Ne mai putând să suport acele lacrimi, îmi închid involuntar ochii, lăsând picăturile de durere să cadă lin, tăios şi ucigător pe fata mea. Simţeam cum vine sfârşitul, cum mă sting încetişor şi cum mor. Nu mai puteam rezista. Era mult prea dureros pentru mine. Nici nu ştiu dacă se putea sau nu mai rău, dar pentru mine era destul. Simţeam cum nu mai pot gândi limpede, cum prin venele mele trece îmbinarea dintre durere, furie şi frică, frică de a suferii şi mai mult. Creierul meu era deja acaparat de acea îmbinare, iar eu, nemaisupartant acea tăcere asurzitoare, încep să zbier. Am urlat cam am putut de tare, apoi am căzut pe parchetul recişor, fără nici măcar a respira. De când am auzit acele cuvinte infernale nu am mai putut nici să respir.

Încă aveam ochii închişi. Începusem să tremur îngrozitor de tare. Nu tremuram numai de teamă, asta se întâmplă şi pentru că eram nervos. Sunt pur şi simplu nervos pe mine. Cred că am ajuns chiar să mă urăsc pe mine însămi. Asta s-a întâmplat doar pentru că nu am putut să am mai multă grijă de Sakura, nu am putut să mă apropii de ea mai devreme, nu am reuşit nimic; se pare că nu am făcut de loc bine,

absolut totul este distrus, ruinat.

Sakura mi-a zis că mă iubește … că mă iubește? Dar de ce nu a ajuns să simtă acest sentiment înainte de a mă face pe mine să sufăr atât? De ce? Ce i-am făcut pentru a mă trata în felul acesta, în acest mod atât de hain și crud?

Dar nu pot nici să o las să plece, nu pot trăi fără ea lângă mine, nu pot rezista!

Cât timp eu am început să disper de durere, Sakura a dispărut, s-a evaporat. Deja nu mai puteam să mai suport cum ochii îmi sunt din ce în ce mai plini de lacrimi, lacrimi care vor să evadeze, să mă taie, să mă omoare. Simţeam ca și cum o parte din mine s-a dus o dată cu ea, vrând să lase un gol imens în interiorul sufletului meu. Pur și simplu nu lăsăm acele picături de durere să cadă din ochii mei și să-mi inunde fata. Refuz să plâng din nou!

Mă ridic brusc de pe podeaua rece și mă uit spre lucrurile Sakurei. Nu am de gând să o las baltă; chiar dacă m-a rănit mult prea tare, o voi ierta – nu am altă alternativă.

Observ că și-a luat geacă din cuier, deci poate fi oriunde. Acum îmi va fi un pic mai greu să o găsesc, dar nu o pot lăsa noaptea singură, tristă, plângând. Cine știe ce poate să I se întâmple?

Fără să mai stau pe gânduri mult timp, îmi iau geaca și plec, neuitând să încui ușa. Cât aștept să vină liftul îmi scot telefonul și încerc să o sun, dar nu răspunde. În lift o mai sunt de câteva ori, dar totul este în zadar.

Când ajung la receptive văd o ușă deschisă. Mă duc spre acel loc și văd o fată cu părul de o culoare unică în toată lumea, sdtand cu o chitară în mână, părând că încearcă să scrie un cântec. O văd cum își șterge lacrimile, apoi spune că vrea să înceapă cântecul, șoptind doar pentru ea că ar fi vrut ca eu să fiu aici, ascultând-o și ținând-o în braţe.

Mă bucur că nu știe că sunt aici, acum o pot vedea cântând, scriind un cântec …. Fără ca ea să știe. Și după îi pot face o surprise, spunându-I că am fost aici în tot acest timp. Perfect plan.

Îmi dau jos geaca groasă și mă așez jos, lângă ușa pentru a o asculta pe rozalie și pentru a o putea vedea în același timp. Deodată, aceasta

începe sac ante la chitară, începând şi nişte versuri, care apoi le scrie pe o hârtie:

— It's şo rare to find a friend like you,

Somehow when you're around the sky îs always blue,

The way we talk, the things you say, the way you make it all ok,

And how you know all of my jokes, but you laugh anyway.

Doamne, ce versuri frumoase. Cred că asta este prima strofă a melodiei. Îmi place la nebunie, este pur şi simplu extrem de ... de adevărat ceea ce spune. Oare este vorba despre mine în acele versuri?

Dar şirul gândurilor îmi este interrupt de vocea melodioasă, a domnişoarei cu care vreau să mă impact, care răsună frumos în încăpere:

— If i could wish for one thing,

I'd take the smile that you bring

Where ever you go în this world, I'll come along.

Together we dream the same dream,

Forever i'm here for you, you're here for me,

Oh ooh oh,

Two voices one song.

Fără să mă pot bine, încep şi eu să cânt nişte versuri care îmi vin instant în minte, ca un avion ce traversează cerul fără să ai măcar timp să clipeşti. Desigur, o sperii pe rozalie atunci când îmi aude voce ape acelaşi ritm folosit de ea:

— And enywhere you are you know I'll be around,

And when you call my name I'll listen for the sound.

Apoi, mai cântăm o dată referenul compus de ea şi începem să râdem, dându-ne seama că ne simţim din noi bine unul în preajma celuilalt. Sakura lasa chitara jos, ridicându-se de pe canapeaua pe care stătea şi ....

Dragoste Infinită

Capitolul 37

— Turn The Page – Sakura lasa chitara jos, ridicându-se de pe canapeaua pe care stătea şi începe să sare pe mine, luându-mă în braţe şi începând în acelaşi timp să-şi ceară scuze. O îmbrăţişez şi eu,

spunându-I că nu mai are de ce să-şi ceară scuze, deoarece am înţeles că îi pare rău pentru ceea ce a făcut şi am iertat-o.

Peste câteva secunde, ochii mei erau rătăciţi în ochii prăzului ai rozaliei, conturându-se un contact visual perfect, greu de distrus.

Eram încremenit. Totul în jurul meu dispăruse, eram numai eu şi ea. Stăteam nemişcaţi şi ne uităm unul la altul. Mă privea adânc în ochi, făcându-mă să-mi pierd minţile. Ochii ei de un verde atât de intens erau plini de blândeţe şi bunătate, mă inebuneau. Mi-am adâncit şi mai mult privirea în a ei, pentru a putea trece de acel paradis verzuliu, ce semăna cu un colţ rupt din natură, şi a putea vedea în interiorul ei, a sufletului său. Verdele parcă nu se mai termină, cu cât ne adânceam mai mult privirile, cu atât mai apăsător şi mai intens devenea, era infinit, fără sfârşit. Oricât de mult m-aş fi străduit să trec de infinitul smaraldiu nu aş putea, era imposibil; asemeni unui zid indestructibil.

Nimeni nu făcea nimic. Doar stăteam pierduţi fiecare în ochii celuilalt. Parcă amândoi aşteptam ca celălalt să facă sau să zică ceva, dar niciunul dintre noi nu avea curajul să facă asta. Cred că am stat aşa ceva. Nici nu mai simţeam cum trece timpul, parcă era oprit în loc pentru a simţi momentul. Secundele treceau, minutele la fel, poate că şi orele, dar mie nu-mi pasă, nu mă mai interesa. Mă simt mult prea bine în starea în care mă aflu, atât de fericit, de bucuros, vesel. Este o senzaţie unică, ceva ce simt doar când sunt cu Sakura, când mă uit la ea şi văd bunătatea din ochii ei; numai ea îmi poate da o astfel de perceptive, o simţire de nedescris.

Eu încă nu dedeam niciun fel de semn de viaţă, eram atât de fermecat, de vrăjit de ea, de orice lucru mic şi însemnat care era legat de ea. Totul în jurul meu, de fapt al nostru, era magic, parcă eram într-un basm, cel mai frumos şi magic basm care ar putea exista vreodată.

Noi ne apropiam din ce în ce mai mult unul de altul, niciunul din noi neştiind ce avea să se întâmple. Privirile noastre erau încă nedespărţite. Din momentul în care ne-am privit nu ne-am mai putut dezlipi unul de celălalt; am rămas îngheţaţi, îngheţaţi de prea multă fericire şi blândeţe. Ochii ei au ceva special, ceva ce mă făcea să mor

să-I văd, să-I explorez şi să-i iubesc. Inima începe să-mi bată din ce în ce mai tare cu fiecare secundă care trecea, iar eu mă simt din ce în ce mai bine. Golul din inima mea nu mai se afla acolo. Nu mai simte niciun fel de durere, tristeţe sau suferinţă. Totul este perfect, poate cam prea perfect. Oricum ar fi mie îmi place extrem de mult, mă face să mă simt împlinit, viu, real, eu cu adevărat.

Pur şi simplu nu mă pot oprii din zâmbit când mă uit la el. Mă simt apreciat, în siguranţă, iubit. Ea mă face să mă simt mai bine decât se poate. Mă face să zâmbesc, să uit de probleme şi tristeţe, să vreau să-mi trăiesc cu adevărat viaţa, să nu mai fie totul un chin. Totul a încep în sfârşit să capete contur în momentul în care am cunoscut-o pe Sakura. Viaţa mea tocmai a început cu adevărat.

Într-o fracţiune de secundă totul devine şi mai magistral decât este, deoarece eu mă apropii de ea din ce în ce mai mult. Chiar dacă o fac cu o viteză mai mică decât a melcului, tot este ireproşabil. Acum mă aflu la doar câţiva centimetrii de ea, mai exact de faţă sa. Îi pot simţi parfumul. Mirosul emanat de ea este divin. Nu există niciun colţişor al minţii mele care să nu fie invadat de ea, care să mai poată gândii logic, care să nu fie afectat de afecţiune.

Brusc, ne desprindem încetişor din îmbrăţişarea călduroasă, apoi ne îndreptăm spre lift pentru a merge înapoi în camera noastră. Tot s-a schimbat atât de repede; mai aveam puţin şi ne atingeam buzele, iar acum ne aflăm în lift. Cum este poibil?

În timp ce urca liftul noi nu am zis nimic, apoi, când am ajuns în dreptul camerei am avut o surpriză. Cele două prietene ale Sakurei – care s-ar putea să nu mai fie numite amice mult timp – se aflau în faţa uşii camerei noastre. Pe faţa fiecăreia se putea citi regretful ce le invada sufletele, dâre u şi rozalia avem a atitudine complet diferite: ea se uită indiferentă la cele două, iar eu le văd cu o dezamăgire ce poate umple infinitul, nemărginitul.

Sakura nu le spune nimic, însă îmi zice mie ca să descui uşa. Fac ceea ce îmi spune Saku, intrăm în cameră, dar nu inched uşa. Mă duc la cele două feţe ce stau triste la uşă şi le spun:

— Ceea ce aţi făcut a fost o prostie, nu aţi gândit înainte de a făptui.

Nu ştiu ce aţi avut în cap în acel moment, dar lucrurile care le-aţi zis, mai ales tu Temari ….

Sunt întrerupt de Sakura, care mă anunţă că se duce să se spele, informându-mă că baia va fi ocupată ceva timp. Perfect! Acum pot vorbi cu cele două fără a-mi fi frică că mă va auzi rozalia.

Tuşesc înfundat, după care continui pe un ton puţin mai agresiv ca cel folosit mai devreme:

— Toate chestiile pe care le-aţi spus au comis un dezastru! M-am certat cu Sakura din cauza voastră şi a ambiţiilor voastre stupide; numai din vina voastră! Bine că ne-am împăcat, pentru că dacă nu mai eram în acest moment prieteni nu v-aş fi iertat-o niciodată! Acum nu ştiu ce naiba mai vreţi, de ce aţi venit aici, dar nu vrea nimeni să vă audă scuzele, părerile de rău şi, în special, niciunul din noi nu vă va ierta – nici azi, nici mâine, nici niciodată … nu se va întâmpla prea curând oricum!

Mă uit la TenTen cu o urmă de tristeţe. Ea nu părea foarte afectată de ceea ce i-am zis, în schimb se uită la mine folosind o privire foarte provocatoare, pasională, senzuala.

Cred că o să-I zic că termine; clar – nu mai mai interesează TenTen din acest moment – nu am fost niciodată îndrăgostit de ea şi nu voi fi … a fost doar o simplă atracţie, una prostească.

— TenTen, ascultă bine ….

Însă, un ţipăt zgomotos îmi atrage atenţie, făcându-le şip e cele două să se îngrijoreze. Urletul acela, un strigăt de ajutor, zbieretul asurzitor … Sakura!!! Răcnetul se aude din baie, unde este rozalie! Fără să mai stau pe gânduri, mă duc direct la baie, şi intru, fără să mă gândesc că Sakura ar putea fi goală – dar este mult mai importantă siguranţa fetei.

Când intru ….

Dragoste Infinită

Capitolul 38

— “ – Surpriză!!! “ – Când intru o văd pe Sakura cocoţată pe cadă, zbierând cât putea de tare, în timp ce arătă spre un gândac ce trecea prin fata toaletei. Eu am început să râd cu poftă de biata Sakura, care cu greu îşi mai ţinea prosopul de un alb imaculat, din cauza fricii.

Într-o fracţiune de secundă gândacul zăcea mort pe gresia de un verde asemănător cu cel al ochilor rozaliei. Iau o bucăţică mică de hârtie igienică, mă aplec şi înşfac insect fără viaţă, apoi arunc pacheţelul în gunoiul ce se afla lângă uşă.

Sakura mă priveşte speriată, întrebându-mă dacă mai există altă insectă prin baie. Eu chicotesc jucăuş, apoi îi zic că nu mai există nicio vietate în încăpere.

Fata se dă jos din cadă, având grijă să nu-I cadă prosopul şi îmi zice că pot să ies şiş a nu uit să-mi scot fanteziile perverse din cap. Încep să râd în timp ce mă îndreptam spre uşă. Înainte de a ieşi o întreb pe Sakura, cu un ton provocator:

— Dacă intenţionez să îţi dau jos prosopul, ce-mi faci? Mă gândesc …. Te face să arăţi mai plinuţă, mai lată iar dacă îl dai jos o să fi din nou Sakura cea suplă şi sexy pe care o ştiu eu.

Acesta zâmbeşte pervers, spunându-mi cu o intonaţie senzuală:

— Eu nu-ţi fac nimic, doar te avertizez să nu încerci dacă nu vrei să experimentezi ceva mai puţin plăcut după; doar aşa, să ştii înainte să faci vreo prostie.

Fata se opreşte pentru câteva secunde din vorbit, până când ajunge la doar câţiva centimetri de mine.

Îşi apropie buzele de urechea mea stângă, apoi îmi şopteşte sediţios:

— Ştii, încă nu ai primit premiul pe care trebuia să îl dobândeşti luni, după ora de sport. Încă mai este valabil, dacă vrei, bineînţeles. Ce părere ai, huh? Ai chef de puţină acţiune, ceva foarte interesant, un lucru pe care nu l-ai mai făcut niciodată în viaţa ta, o chestie mult prea palpitantă pentru a putea fi reală?

Eu dau din cap în semn că sunt de accord, deşi nu ştiam ce are de gând, ce idei nebune şi perverse mai are fata asta. Totuşi, sunt curios să încerc acea senzaţie despre care vorbeşte rozalia.

Sper doar că nu are de gând să se culce cu mine, pentru că asta nu se va întâmpla în viitorul apropiat; dar nu cred, nu este genul ei. Deşi Sakura este extrem de perversă, are tot felul de idei nebune şi face câteodată nişte chestii necugetate, rozalia nu este în stare să se culce cu mine, cu niciun băiat. Ea este mai mult cu jocurile perverse.

Chicotesc, după care o simt pe Sakura cum îmi linge urechea de câteva ori, o muşcă o dată, apoi îmi spune excitant, instigator, atrăgător şi extreme de stimultiv:

— Tu nu trebuie să faci nimic, mă laşi pe mine să fac totul. Totuşi, eu zic să mergem într-unul dintre paturi – să le testăm – ce zici, ai vrea?

Eu nu mai stau pe gânduri şi o iau pe rozalie în braţe ducând-o în cel mai apropiat pat. Cât ajung în dreptul patului şi o las jos, pe podea, Sakura preia o fată foarte serioasă, îndreptându-se către cele două fete, Temari şi TenTen, care nu au plecat încă. Dându-mi seama că vrea să zică ceva răutăcios, mă duc să deschid uşa, invitându-le pe cele două să iasă afară din cameră. Ele nu mai spun nimic, însă o văd pe TenTen cu se strâmbă în timp ce încerca să ajungă mai repede la ieşirea din cameră. Chiar când bruneta trecea pe lângă mine, eu, neputând să mă abţin, exclam pe un ton obscen:

— Sakura, avem treabă în seara asta! Ar fi mai bine să ne grăbim dacă vrem să terminăm până când răsare soarele!

Sakura se uit la mine mirată timp de o secundă, timp în care fetele au plecat. Închid uşa şi mă îndrept spre rozalie. În drumul meu scurt spre fată, îi explic că am zis acele lucruri impudice pentru a o face geloasă pe TenTen. Rozalia sta câteva secunde să reflecteze la conspiraţia perversităţii, după care începe să râdă ca o psihopată scăpată de la spitalul de nebuni, în timp că mă trăgea peste ea în patul din spatele ei.

Ne trântim cu severitate în patul moale, în timp ce buzele noastre mai aveau câţiva milimetri şi se atingeau. Sakura îmi dă jos puloverul de un verzui închis, îl aruncă pe podea şi oftează.

— Câte haine mai ai pe tine?

După întrebarea adresată de rozalie îmi jos şi tricou gri, aruncându-l în acelaşi loc unde mi-a azvârlit Saku şi puloverul. Ea încerca să-mi dea jos blugii, dâre u o opresc şi o întreb dacă e sigură că vrea asta; spune doar să mă grăbesc. Mă descotorosesc şi de blugi şi mă pun din nou peste rozalie.

Începem să ne atingem incitant, provocator, trupesc în orice loc posibil şi imposibil ce aparţine corpului fiecăruia. Facesm mişcări

lascive, voluptuase, mult prea obscene şi excitant de impudice.

Ne sărutăm pe corp, pe mâini, urechi, fata … dar nu ne atingem buzele unul altuia, absolut deloc, nici măcar o dată; nu îndrăzneşte niciunul dintre noi să îşi preseze buzele de ale celuilalt, creând o scânteie erotică greu de controlat.

Dar chiar când rozalia rămâne fără prosop, deoarece l-am rătăcit pe undeva prin cameră, aruncat şi părăsit de posesoare; din cameră se aude un strigăt vessel ce spune:

— Surpriză!

Ne oprim instant la auzul acelei voci. Nu, nu poate fi, nu se poate! Întorc capul spre locul de unde s-a auzit zgomotul, lăsând-o şi pe Sakura să vadă, şi observăm că este ….

Dragoste Infinită

Capitolul 39

— Love îs the distance – Întorc capul spre locul de unde s-a auzit zgomotul, lăsând-o şi pe Sakura să vadă, şi observăm că este Kakashi. Bărbatul rămâne uimit văzând ce făceam, neştiind ce să mai spună. Pe faţa lui se putea citi dezamăgirea, uimuirea şi confuzia.

Fără să mai stau pe gânduri, încerc să mă dau jos de pe Sakura, dar ea îmi şopteşte să aştept o secundă pentru a pune ceva pe ea. Mă aplec repede spre podea, apuc puloverul meu şi îl înmânez rozaliei. Aceasta îşi acoperă trupul cu haina pe care i-am dat-o, în timp ce mă ridic repede, întorcându-mă cu faţa spre dirig.

Faţa lui este toatal inexpresivă, nu arăta nimic; nu am nici cea mai vagă idée la ce se gândeşte, ce gânduri îi străbat mintea – pot doar să presupun.

Liniştea ce predomină în încăpere este deranjată de vocea melodioasă a rozaliei, care ne anunţă că se duce până la baie. Minunat! Acum am rămas singur cu dirigul; nici nu vreau să-mi imaginez ce o să-mi zică!

Sakura o ia tiptil pe lângă mine, traversând repejor distanţa până la baie, dar chiar când să intre în interiorul băii, este oprită de către Kakashi, care îi spune:

— Înainte de a intra, te rog să te străduieşti să asculţi şi tu ceea ce îi

voi spune lui Sasuke; apoi, când te vei întoarce îmbrăcată decent, vă voi spune amândurora ceva important, nişte informaţii … aşa, pentru cultura voastră generală. Acum te poţi duce liniştită.

A zis-o pe un ton destul de nervos şi iritat – asta sigur nu va fi prea bine. Sper doar să nu mă certe prea mult.

Dar nu mai am timp să-mi continui rugăminţile la supravieţuire, deoarece profesorul îmi spune pe un ton destul de sever, dar în acelaşi timp blând, îngrijorător, temător şi speriat:

— Sasuke, lasă-mă să-ţi zic câteva lucruri şi să-ţi pun câteva întrebări, înainte de a-mi da o explicaţie bună pentru ceea ce se petrecea aici când am intrat. În primul rând, vreau să-mi zici dacă voi chiar aveaţi de gând să o faceţi sau era doar o tentativă de a mă face pe mine să înnebunesc? Voi v-aţi gândit şi la consecinţe, la ce s-ar fi putut întâmpla dacă eu nu veneam la fix, dacă nu intrăm peste voi în acel moment?

Face o pauză, oftând zgomotos, parcă încercând să-şi controleze cuvintele, ideile şi tot ceea ce face. Rigiditatea cu care respire mă face din ce în ce mai tensionat, mai impacientat şi mai agitat. Observ cum piciorul începe să mi se mişte, începând să facă un zgomot ce îi atrage şi privirea tutorelui. Simt cum palmele îmi transpire, devenind foarte umede; ca şi cum arc urge apă dintr-o bluză scoasă din maşina de spălat. Respiraţia mi se accentuează, aerul devenind mai toxic cu fiecare inspiraţie a mea, ca un drog fără de care nu aş putea trăi, deşi nu face bine – aşa se simte oxigenul care îmi intră în plămâni.

Fără să-mi dau seama, înghit în sec, făcându-l pe Kakashi să tresară, în timp ce corpul meu era acaparat de un fior înflăcărat, care îmi stapungea corpul cu căldură înfierbântată, încinsă. Am emoţii; mi-e frică ce ceea ce mă va mai întreba dirigul. Off, şi Sakura de ce nu mai vine odată, de ce mă lăsa aici să ard în Iad, simţindu-mă ca un om rău, ca un răufăcător, un infractor, un violator – regretând ceea ce s-a întâmplat, toate scenele fierbinţi alături de rozalie? De ce? De ce numai eu? De ce am numai problem de când a apărut Sakura în viaţa mea?

Sunt trezit din profunzime de bărbatul care îmi adresează o altă serie de întrebări:

— Sasuke, vreau să-mi zici ceva, câteva chestii pe care eu le consider importante şi esenţiale. — Eu mă uit cu ochii mai mari la el, interceptând fiecare cuvânt pe care îl rosteşte. — Răspunde-mi sincer; tu eşti îndrăgostit de Sakura? Îl place de ea, simţi ceva pentru fata aceasta?

Eu nu îl mai las să termine ceea ce vroia să zică, deoarece îl întrerup, raspuzandu-I la toate întrebările pe care mi le-a adresat:

— Nu, nu îmi place de Sakura şi categoric, nu sunt îndrăgostit de ea! Nu simt o astfel de dragoste faţă de ea, dar simt ceva mult mai puternic, o altă formă de iubire: simt ca ea face parte din mine, ca şi cum am fi una şi aceeaşi persoană, deşi sunt două personalităţi total diferite; când sunt lângă ea simt cum lumea capăta o altă fată, totul fiind bine, toţi oamenii fiind buni, fără să mai existe niciun fel de înfăţişare a raului; sunt mişcat de felul în care ne potrivim perfect, ca şi cum am fi o picătură de apă spartă în două jumătăţi identice, deşi, în acelaşi timp, nu ne asemănăm absolut de loc, nici măcar un pic. Eu o iubesc pe Sakura, o iubesc chiar foarte mult dar nu în felul în care credeţi dumneavoastră, ci ca pe o soră, mai mult decât pe o soră – este ceva ce nu pot descrie folosind cuvinte, este ceva ce se poate înţelege doar având acest sentiment în interiorul inimii, instalat pe vecie în adâncul sufletului. Şi ca să vă răspund şi la celelalte întrebări: nu aveam de gând să mă culc cu Sakura, nu aş face aşa ceva nici de ar fi ultimul lucru nici dacă viaţa mea ar depinde de asta! Tot ceea ce se întâmplă a fost … a fost doar o prosteală, ceva negândit şi fără pic de raţiune. Deşi eram perfect conştient, nu eram aici, totul se întâmplă fără ca eu să-mi dau seama, până când s-a ajuns poate prea departe. Şi dacă nu aţi fi venit în acel moment nu s-ar fi întâmplat nimic, vă garantez că ne-am fi oprit şi singuri, fără să facem ceva nesăbuit care ne-ar fi distrus vieţile pentru totdeauna. M-am gândit foarte mult la ceea ce s-ar fi întâmplat după, am calculate totul într-o măsură inimaginabilă, am fost atent până şi la cel mai mic detaliu, având controlul aspura ipostazei în care ne-aţi văzut. Şi …

— Am înţeles. Am priceput foarte bine ceea ce vrei să spui Sasuke, dar … Sakura simte la fel pentru tine sau?

— Da, împărtăşim aceleaşi sentimente. Plus, ea este intragostita de Naruto, iar eu de Ten … de Hinata!

Kakashi a rămas cu gura căscată, neştiind ce să mai spună. Pe faţa lui se puteau citi un amalgam de sentimente, paradoxul emoţiilor.

Deodată, se aude uşa băii, deschizându-se. Într-o fracţiune de secundă o văd pe Sakura zâmbind timid, îmbrăcată într-o pereche de pijamale negre cu câteva modele cu note musicale şi o chitară mare de culoare verde. Eu şi Kakashi ne uităm fix la rozalie cum vine spre mine, până când ….

Dragoste Infinită

Capitolul 40

— În These Arms – Eu şi Kakashi ne uităm fix la rozalie cum vine spre mine, până când Kakashi sparge liniştea asurzea camera de hotel, spunând:

— Acum că a venit şi Sakura, vă pot spune ceea ce vroiam să spun, ceva cu adevărat important, care cred că vă interesează, şi anume: despre Naruto şi Hinata. Deoarece am aflat despre sentimentele fiecăruia faţă de cei doi, cred că vă voi spune mai mult decât vor afla colegii vostrii. Naruto este grav rănit, fiind încă în comă; era într-o stare stabile când am plecat eu de la spital, dar m-a sunat acum mama lui şi mi-a zis că a intrat din nou în comă. Doctorii spun că ar avea nevoie de operaţie, deoarece rănile lui sunt mult mai grave decât par – trebuie operat la inima deoarece are absenţă de valve tricupside, iar inima lui a suferit un impact foarte traumatizant. Ca şi cum nu ar fi de ajuns, mai are şi hematrom epidural; şi staţi să vă zic ce înseamnă. Hematromul epidural apare în urma unui traumatism craniocerebral ce produce o sângerare în spaţial dintre dura mater şi oasele craniului. O lovitură la cap produce frecvent un hematol extern; aşa numitul cucui – prin ruperea vaselor de sânge de la nivelul scalpului –, însă uneori poate duce la formarea unui hematom la nivelul spaţiilor dintre foitele meningeale care acoperă creierul. Hematomul epidural este cauzat de ruperea arterelor durale, cel mai adesea a arterei meningee medii. Ca urmare a sângerării între dura mater şi os se acumulează o colecţie hemoragică într-un spaţiu închis: întrucât nu se poate extinde

spre os, fiind un plan dur, hematomul va comprima creierul. Clinic există o evoluţie particulară numită " Talk and die syndrome ": după lovitură, pacientul este puţin ameţit sau îşi pierde temporar cunoştinţă timp de câteva secunde, minute sau chiar ore, după care îşi revine complet. După un interval lucid de câteva ore sau chiar zile apare deteriorarea statusului neurologic cu evoluţie către comă şi, dacă nu se intervine chirurgical, către deces. Depistarea acestui hematron epidural se face prin CT cranian. Din fericire, Naruto ….

Dar nu mai are timp să termine, deoarece este deranjat de Sakura, care începuse să plângă. Lacrimile îi alunecă pe chipul angelic fără încetare de câteva minute. Cu fiecare minut care trece, parcă trece o eternitate. Ochii ei sunt roşii de la atâta plâns, dar tot nu se poate opri. Se simt îngrozitor. Simte că îi lipseşte ceva, ceva foarte important, dorinţa de a trăi. De ce? Păi, nici nu prea ştiu cum să spun, nu pot să descriu ceea ce simte ea, nefiind ea, nesimtind aceeaşi stare afectivă.

Mă îndrept spre rozalie cu afecţiune, încercând să o fac să se simtă în siguranţă, protejată … încerc să-I redau acea încredere, nădejde, convingere că blondul se va face bine şi totul se va termina frumos. Aş vrea să pot, dar nici măcar eu nu mai am acea certitudine, am pierdut-o pe un drum rătăcit de lume, într-un paradis al cuvintelor, al termenilor medicali … pe undeva printer propoziţiile lui Kakashi.

Îi şterg lacrimile ucigătoare de pe obrazul roşu şi fân. Încercam să o opresc din plâns, dar nu reuşeam. De fiecare dată când se gândeşte la viaţa lui Naruto, ce atârna de un firicel mic de aţă, se întristează mai tare, plânge mai mult, se simte mai prost, mai singură şi mai neajutorată … pot citi acest lucru în ochii ei înghiţiţi de cristale amare îmbibate în durere şi tristeţe.

Sakura oftează lung apoi îşi închide cristalinii săi ochii verzi. Iimi trec mâna peste capul său, deranjându-i părul lung şi roz. Îmi pun mâna caldă pe faţa ei arzânda, făcând-o să tresară involuntar, apoi o las să alunece lin, lăsând o urmă printer şiroaiele de lacrimi ce au curs cândva pe acolo, făcând o diferenţă. Îşi deschide ochii ca de smarald, mai oftează încă o dată, apoi îşi şterg încetişor lacrimile tăioase, pline de durere şi tristeţe, atât de ucigătoare, de pe faţa ei tristă şi

îndurerată, lipsită de acel zâmbet gingaş care poate topi sic ea mai îngheţată inima.

Mă îndepărtez de rozalie, ducându-mă spre bagajul meu, pentru a-mi lua nişte pajamale; chiar îngheţasem stând în chiloţi, iar discursul lui Kakashi mi-a luat orice speranţă, m-a dezvelit de căldura fericirii.

Dup ace mă îmbrac cu pijamalele alese de mine, fiind intrijorat şi pentru Hinata, o fată asemeni unei albăstrea frumos mirositoare, întreb, uitându-mă spre dirig:

— Dar Hinata? Cu ea ce s-a întâmplat? Cum se simte? Ea este mai bine ca Natuto? Vă rog, vă implore, spune-ţi că este trează şi că o pot suna să vorbesc cu ea …

— Hinata are ruptura de splină, o complicaţie a traumatismelor care interesează partea stângă a abdomenului şi care evoluează în doi timpi. După impactul traumatic, Hinata a acuzat o durere persistent cu hipocondronul stâng, însă starea generală s-a menţinut bine. O ecografie sau o tomografie computerizată în cest moment poate fi salvatoare de viaţă, pentru că, după un interval liber de câteva zile, poate apărea rupture splenica cu hemoragie internă gravă – care se manifestă cu instabilitate hemodinamică, şoc hipovolemic şi iritaţie peritoneală. Tratamentul este doar chirurgical. Dar este bine faptul că am depistat la timp ce are, deoarece o întârziere ar fi putut fi fatală … atât pentru ea cât şi pentru Naruto.

Sakura încă plângea, mai încet, mai liniştit şi cu mult mai multă tristeţe ce îi cădea din fiecare lacrimă. Suspină fără încetare, taidu-şi respiraţia.

Simt cum tristeţea ei îmi ajunge şi mie în corp, îmi invadează sufletul şi pune stăpânire pe acţiunile mele. Mici perle transparente se ivesc în colţurile ochilor mei, lăsându-mă fără răsuflu, blocând orice în interiorul meu; până şi sângele rămăsese pe loc repaus, într-o inerţie perfectă.

Simţurile parcă îmi dispăreau rând pe rând, lăsându-mă fără nimic. Simt cum un atât de panică tocmai mi-a incaptusat tot corpul, barandu-mi orice sentiment, imobilizându-mi orice simţ.

Dar, chiar când cred că nu mai am nimic, îl aud pe Kakashi cum ne

zice că pleacă şi că vorbim mâine dimineaţă. Înainte de a ieşi pe uşă, mai adaugă şi faptul că trebuie să ne revenim, să fim puternici, să trecem peste veştile proastă şiş a ne izolam în cuşca celor bune.

Însă, sunt trezit din sângerarea sufletească ….

Dragoste Infinită

Capitolul 41

— Hâd Enough – Însă, sunt trezit din sângerarea sufletească de către Sakura, care mă întreabă ceva. Nefiind atent, nu am ştiut ce să răspund la aceea ce m-a întrebat, aşa că o pun să repete. Când aud despre ce este de fapt vorba rămân şocat, dar doar temporar, pe moment, în timpul perceperii întrebării.

Sakura m-a întrebat dacă este adevărat tot ceea ce am zis despre ea, despre sentimentele ce I le port, acel paradox al emoţiilor ce se afla în interiorul meu.

Ceea ce m-a întrebat fata mi-a făcut inima să înlemnească pentru o fracţiune de secundă; plămânii au încetat să mai primească oxigen în acelaşi timp. Nu ştiu de ce, de ce m-am blocat în felul ăsta, dar ştiu sigur că tot ceea ce am spus este adevărat.

Îi spun şi rozaiei că fiecare cuvânt pe care l-am rostit a avut adevărul în el într-un procent de sută la sută. În acel moment simt cum Sakura sare din alergat spre mine, incatusandu-mi corpul într-o iumbratisare dulce, plină respect, dragoste, bunătate, afecţiune şi gingăşie, iar în timp ce braţele ei îmi înfăşoară corpul, şopteşte pe un ton plin de speranţă:

— Nu mai fii trist, mă întristezi şip e mine şi niciunul dintre noi n are nevoie de asta; am avut parte de destule traumă şi destulă suferinţă doar pentru o singură zi, nu crezi? Nu te mai gândi la faptul că Naruto şi Hinata sunt în acea stare – trebuie să gândim pozitiv! Pe fiecare ne doare acest aspect al vieţii, faptul că cei doi au avut parte de acel accident, dar asta nu înseamnă că trebuie să ne aflăm acum în starea asta. Trebuie să ascultăm puţină muzică, să dansăm şiş a ne bucurăm, zâmbind pentru orice lucru mărunt din viaţa noastră, pentru orice ni se întâmplă! Înţelegi? Acum hai, revino-ţi şi să ne bucurăm, pentru că putem, chiar şi fără un motiv anume!!!

Ceea ce îmi spune Sakura îmi luminează inima, dezvăluindu-mi că am de ce să fiu fericit, îmi aparţine un motiv pentru a schiţa un zâmbet călduros şi dulce: Sakura. Doar ea îmi posate face asta; mă poate face să zâmbesc oricând, oriunde, la orice oră, pentru orice motiv … oricât de supărat a-şi fi, ea îmi readuce surâsul fericirii.

Îmi pun şi eu braţele în jurul taliei ei, întrebând-o pe un ton senin, plin de curiozitate şi energie:

— Saku, ttrebuie să te întreb: de ce ai făcut acele lucruri, de ce ai fost atât de perversă, făcând ceva necugetat? La ce te-ai gândit înainte, ce idei nebune mai aveai? De ce? De ce ai făcut ceea ce s-a întâmplat? Răspunde-mi în cel mai sincer mod posibil, te implore, Sakura.

Aceasta îşi aţinteşte privirea într-a mea, făcând ca un fior să-mi stapunga tot corpul. După ce fixează un contact visual pictat cu un contur pult prea imperfect pentru a nu putea fi numit perfect, îmi răspunde pe un ton dulce, în care se putea citi gingăşia ce se îmbiba graţios cu sinceritatea sublime:

— Nu ştiu. Nu am nici cea mai vagă idée ce a fost în capul meu, doar s-a întâmplat. Te rog mult de tot să nu te superi pe mine pentru acea acţiune negândită, te implore să nu mă urăşti!!! Nu ştiu ce gânduri mi-au stabatut mintea în acel moment … dar ce s-a întâmplat a fost magic – mie chiar mi-a … mi-a plăcut!

— Şi mie mi-a plăcut, floricică! Şi nu te mai scuza atât, nu vreau să mai aud nicio scuză de acum în colo, înţeles? Nu am cum să mă supăr pe tine, în niciun caz cum să te urăsc – este pur şi simplu imposibil acest lucru. Acum, hai, la culcare; avem nevoie de somn, trebuie să ne odihnim!

Fără să mai stau pe gânduri, dau plapumă de pe pat, în aşa fel încât să mă pot trânti – alături de rozalie, ce stătea ghemuită în braţele mele – apoi o pun peste noi. Nu mai avem timp să faxcem nimic, deoarece, în momentul în care am stân lumină, noi am fost duşi într-o lume alcătuită din vise şi dorinţe, un loc unde orice este posibil, totul se poate realize.

Dragoste Infinită

Capitolul 42

— Hold The Line – Soarele nu mai este darnic şi nu mai are putere, însă încearcă să lumineze oraşul. Norii au început să se cearnă în steluţe argintii încă de seara trecută, iar acum, când mă uit pe geam, zăpada s-a aşternut ca o mantie albă şi strălucitoare. Fluturii lucitori gătesc pământul, alcătuind un covor alb şi moale, strălucitor. Fulgii mari ca de vata plutesc în aer legănat, mângâind încet căpăcii ca nişte fantasme, nişte soldaţi muţi şi reci, cu zale de gheaţă. Copacii de zahăr rămân fermecaţi de câmpul de cristal; roi uşor de fluturi albi a pus crengilor mănuşi de puf, reci podoabe-n ramuri goale.

Deschid geamul şi constat că, zăpada ca un ocean de ninsoare, a pictat flori de gheaţă pe fereastră. Scot mâna pe geam şi ating una dintre perlele mari şi albe ce dansau în văzduh un dans fantastic: fulgul – floare mică şi rotundă, o minune de-o secundă.

Rozalia încă dormea, zâmbind precum un înger căzut din cer, venit pe pământ special pentru mine. Plapuma călduţă îi acoperea trupul firav, facandu-o să pară mai inocenta, mai dulce. Zâmbesc, uitându-mă la chipul fetei, simţind cum mă învăluie un sentiment ciudat – ceva ce nu am mai simţit niciodată până cum. Acesta îmi stradate inima, instalându-se comod în interiorului sufletului meu. Simt fiori pe şirea spinării, furnicături ce îmi străbat tot corpul, dându-mi emoţii. Inima bate într-un ritm alerg, vrând s-o ia la fugă din pieptul meu; ca şi cum s-ar simţi precum un animal sălbatic închis în cuşcă, o fiinţă ce vrea să o ia la fugă, să iasă, să se elibereze. Nu pot recunoaşte acest sentiment, deşi aduce cu el şi o grămadă de vicii …

— Sasuke, cât este ceasul, de ce nu m-ai trezit şi pe mine?

O aud pe rozalie întrerupându-mi şirul gândurilor, în timp ce se uită la ceasul de pe noptieră, care arata ora opt şi douzeci şi trei de minute. Această cască, oboseala simţindu-se în gestul ei, apoi îmi spune că vine imediat, ridicându-se şi fugind la baie. Eu îi spun pe un ton vesel că nu are de ce să se grăbească, în timp ce mă îndrept spre valiza de lângă perete. Îmi scot de acolo o pereche de blugi negri, groşi, un tricou roşu şi o cămaşă grosuţă în pătratele negre, roşii şi albe. Îmi pun pe mine hainele alese şi mă încalţ cu bocancii gri, pe care i-am purtat şi ieri.

Mă uit în jurul meu, prin cameră, parcă încercând să găsesc ceva,

orice, dar nu ştiu exact ce. Apoi, îmi fixez privirea spre priveliştea de afară, care mka capta cu fiecare secundă ce trecea. În câteva minute o aud pe Sakura, ieşind din baie, ducându-se la geamantanul ei pentru a-şi lua nişte haine pentru ziua de azi. Nu sunt atent la ce îşi ia, dar o văd cum plecă din nou în baie pentru a se schimba. Ce rapidă a fost!

— Fiecare om poseda un anumit orizont. Când se îngustează şi devine infinit de mic, el se va transforma într-un punct şi atunci omul va spune: 'Acesta este punctul meu de vedere!'

Mă întorc brusc spre Sakura, atunci când îi aud vocea. Ce i-a venit să zică acel lucru? Wow! Este déjà îmbrăcată; ce rapidă a fost – parcă doar ce a plecat acum o secundă şi s-a întors într-o fracţiune de secundă înapoi. Nu-mi vine sac red că repede a trecut timpul!

— Sasuke, mergem jos, să mâncăm micul dejun? Şi să vedem şi ce zice Kakashi că vom face azi, unde vom merge şi cum ne vom distra?

Nu mă zic nimic, deoarece răspunsul meu afirmativ se înţelege cu uşurinţă, atunci când mă îndrept spre uşă, trăgând-o şip e rozalie de mână. Aceasta era sprijinită de perete, de aceea, avea senzaţia că o să cadă, atunci când am tras-o după mine.

*** Peste Câteva Ore ***

Eu şi Sakura ne îndreptăm spre patinuarul din centrul Yokohamei; ne aflăm în taxi – eu în faţă, lângă şofer, iar Saku în spate. Cum Kakashi ne-a zis că putem să mergem unde vrem noi până la ora patru, noi doi am hotărât să mergem să patinăm.

Mai avem de stat la un semafor şi ajungem. Ce bine, altfel aş fi înnebunit de plictiseală în taxiul acesta, cu acest om care conduce vehicului în care ne aflăm. Nici măcar muzica nu are, iar în interiorul maşinii cred că este mai firg decât afară, ca şi cum ar fi nins în maşină, nu afară.

În câteva secunde şoferul încetineşte, oprind fix la intrarea în parc, deoarece patinuarul se afla în mijlocul acestuia.

Sakura coboară înaintea mea, înainte, întrebându-mă dacă plătesc eu sau ea. I-am spus că eu, apoi am scos o bagnota din buzunar şi i-am dat-o taximetristului, spunându-I să păstreze restul. Dup ace maşina dispare, o aud pe Sakura, din spate, spunând, parcă competand replica

mea, că maşina are nevoie şi de o sursă de căldură.

Chicotim amândoi, după care intram în parc. În câteva minute ajungem la intrarea în patinuar, unde fiecare îşi plăteşte biletul pentru trei ore, apoi mergem să ne luăm patinele; Sakura cere mărimea treizeci şi opt, iar eu patruzeci şi doi. Dup ace ne încălţam, passim pe gheaţă. Patinuarul este gol, nu mai este nimeni aici; suntem numai noi doi.

Deodată, o aud pe rozalie cum îmi spune:

— …

Dragoste Infinită

Capitolul 43

— Şo Close, Yet Şo Far (Part. 1) – – Sasuke, eu, nu ştiu să patinez. Şi mi-e cam frică să nu cad; mă ajuţi, te rog, să mă ţin pe picioare? Şi … poate mă înveţi şi să patinez?

Hmm … cum de nu ştie Sakura să patineze? Din câte îmi amintesc eu, fata asta a fost una dintre cele mai bune patinatoare ale Yokohamei când eram la grădiniţă. De ce mă minte, spunându-mi că nici măcar nu poate sta în picioare pe gheaţă? Ce pune la cale şi de ce nu îmi spune adevărul? Ea chiar crede că am uitat momentul în care m-a învăţat să îmi mişc picioarele pe patinuar?

O să mă prefac că am uitat şi o să o învăţ să patineze, cică; dar dacă până la sfârşitul zilei nu îmi spune că de fapt ea ştie să patineze perfect … cred că o să ne certăm. Parcă terminasem să ne minţim unul pe celălalt – de ce a început din nou?

Oftez, apoi îmi întorc privirea spre rozalie, care se ţinea de marginea patinuarului. Încearcă să pară speriată, ca şi cum nu a mai păşit niciodată pe o gheaţă atât de fină ca cea de sub picioarele noastre. Încerc să o cred, să intru în jocul ei.

Mă îndrept spre Sakura, în timp ce îmi întindeam mâna dreaptă spre ea, spunându-I să o apuce. Aceasta îmi zâmbeşte trist, apoi îmi apuca delicat mâna, strângând-o cu putere. Aş fi putut spune că simt frica ce încerca să o mimeze, însă nu îi iese prea bine.

Rozalia face un pas, lăsând în urma să o linie, ce se aseamănă cu o tăietură perfectă a lacului de diamant. Fata încearcă să îşi piardă

echilibrul, prefăcându-se că alunecă, căzând pe gheaţă rece. Eu o ajut să se ridice, luând-o în braţe şi spunându-I să aibă grijă, apoi o iau de mâna spunându-I cu să îşi mişte picioarele. Sakura se descurcă de minune, fără să aibă vreo problemă cu menţinerea echilibrului pe gheaţă.

Deodată, îi dau drumul la mâna rozaliei, lăsând-o să se mişte cum doreşte pe gheaţă, dându-I un moment în care să fără mişcări complicate, ca o adevărată profesionistă. Mă uit la ea de parcă a-şi privi-o pe Prinţesa Gheţii, ramând uimit de mişcările complicate pe care le poate executa.

Sakura se opreşte, constatând că mi-am dat de mult seama că nu este o începătoare. Fata se îndreaptă încetişor spre mine, schiţând un zâmbet timid, încercând să-şi arate regretul pentru că m-a minţit.

Un sentiment ciudat îmi acaparează tot corpul, făcându-mi inima să bată mai repede, ca şi cum ar încerca să evadeze din interiorul meu. Acesta simţire îmi dă fiori prin tot corpul, îmi trimite tot felul de impulsuri prin trup; este sentimentul de dimineaţă, acela necunoscut mie. Vreau să cunosc identitatea acestui sentiment nou, vreau să ştiu ceea ce simt; pur şi simplu simt nevoia să aflu de ce sunt învăluit de acesta trire nouă, ce înseamnă, de ce simt asta.

Dragoste Infinită

Capitolul 43

— Şo Close, Yet Şo Far (Part 2) – Sakura se îndreaptă spre mine; se deplasează cu încetinitorul din partea cealaltă a patinuarului. O privesc fascinat, fiind fermecat de graţia cu care se mişca – seamănă cu cea a unei balerine. Părul rozaliu îi zboară, blocându-I vederea; dar ea îşi eliberează ochii de firele de păr mătăsoase, mărind viteză pentru a ajunge mai repede la mine. Când ajunge în dreptul meu mă întreabă cu un glas plângăreţ, puţin timid:

— Mă ierţi?

Îmi trântesc pe chip o fată bosumflată, în timp ce mă apropi de rozalie, pentru a-I spune la ureche ca nu o iert, nu până nu îmi demonstrează că regretă. Acesta rămâne câteva clipe pe gânduri, schiţând un zâmbet confuz, apoi mă întreabă cum îmi poate arăta cât

de rău îi pare. Mă abţin să nu râd, încercând să îmi păstrez privirea misterioara, în aşa fel încât să nu poată citi nimic pe fata mea; ştiu că asta încearcă.

— Mă bucur că ai întrebat, *draga mea* Sakura. Cred că am o idée nu este nimic greu, nu te teme. *Poate chiar îţi va plăcea*.

Chiar sunt pe cale să îi dezvălui *planul meu* complet nebunesc. Şi, chiar dacă ştiu că nu va fi bine, *îmi place sentimentul*, îmi place ceea ce vreau să se întâmple. Sunt pur şi simplu un maniac; profit de Sakura în halul ăsta, nu ar trebui. O folosesc numai pentru a-mi potoli eu poftele scăpate de sub control, aşa ceva *nu este normal*.

— Asta nu este un *joc de-a medicii*, Saku, chiar este *real*.

Apoi cad pe gheaţă rece, rămânând culat, în timp ce continuăm să-I zic fetei ceea ce începusem:

— Sakura, cred că nu mai pot să respire. Nu ştiu de ce, habar n-am ce se întâmplă, dar cred că … cred că va trebui să-mi faci *respiraţie gură la gură* şi … uh … şi … compresii toracice.

Apoi m-am prefăcut că leşin. Încercam să nu râd, în timp ce o auzeam pe Sakura urlând alarmată, disperarea simţindu-se în vocea de clopoţel a tinerei.

Fără să mai stea mult pe gând, aceasta se aşează imediat lângă mine, făcându-mi treizeci de convulsii toracice. Bun, acum mai lipeau doar cele două respiraţii gură la gură care urma să le execute. Dar nu, s-a oprit. Pur şi simplu s-a oprit din a mai face ceva, de ce? Sper că nu şi-a dat seama că mă prefac a fii pe jumătate mort. Haide Saku, *sărută-mă*! Sărută-mă, sărută-mă, sărută-mă! Te implooor! Doar fă-o, chiar dacă ţi-ai dat seama că nu am nimic. *Sărută-mă*! Adică … fă-mi acea respirtie gură la gură; da, asta vroiam să zic, *respiraţie gură la gură*, *nu sărut*. *Te rog*, *fă-o*!

Încerc să-mi fac inima să bată cât mai încet, în aşa fel încât să pară că nu respir, că nu fac nimic. Iar acum, în acest moment simt cum respiraţia caldă a rozaliei îmi atinge faţa, îi simt miroul dulceag de vanilie. Este foarte aproape, îi pot simţi părul fin şi mătăsos cum îmi mângâie chipul, gâdilându-mă un pic.

Încerc cu greu să-mi potolesc inima, să-mi ţin respiraţia sub control;

fac tot posibilul să par aproape mnort doar pentru că rozalia să mă sărute. De ce nu o face? De ce? Haide, haide, haide! Hai, Sakura, fă-o, sărută-mă! Trebuie să o faci, trebuie! Am nevoie de asta într-o cantitate mai mare decât am nevoie să respir. De ce nu vrei să înţelegi, de ce mă pedepseşti ţinându-mă atât de aproape de tine când tentaţia este prea mare, de ce?

— Sasuke, deschide mai repede ochii şi nu te mai preface! M-am prins ce vrei să faci, dar nu o să se întâmple. Plus, *inima* îţi bate mult prea tare.

Şi am deschis ochii, întâlnindu-I pe cei verzi ai rozaliei. Mă pierdeam în infinităţile privirilor noastre, în timp ce mă apropiam de buzele catifelate ale fetei din ce în ce mai mult. Nu ştiu ce este cu mine, de ce fac asta, ştiu doar că nu mă pot opri. Este de-a dreptul înnebunitor! Simt cum îmi pierd minţile în timp ce centimetrii ce ne despart se scurt unul câte unul, până ajungem la aproape un milimetru departe unul de celalat.

— Sasuke … Ce?

Nu o las să termine, pronunţându-I la rândul meu numele. *Sakura*. Sună atât de bine. Aş putea să-I pronunţ numele şi de o mie de ori fără să mă plictisesc, simţind de fiecare dată acelaşi fior ce-mi străpunge corpul, navigând prin mine, făcându-mă să resimt ceva ce nu pot descrie prin cuvinte. Aş fi tentat să spun *iubire*, dar nu, nu o voi face. Sunt sigur că m-aş înşela dacă aş rosti cuvântul cu voce tare. Probabil că asta ar speria-o şi pe Sakura, sigur ar face-o să intre în panică. *O cunosc*.

— *Iubire*.

Şi tocmai mi-a scăpat. Firar! Ce o să creadă acum, ce? Oare mă considera déjà nebun, fără pic de minte, un băiat mult prea dubios? Cum mă consideră ea de fapt? Ce crede Sakura *despre mine*?

— *Sasuke*?

Nu răspund, neştiind ce mă va întreba. Aştept pur şi simplu să mă ia la interogatoriu, ar cam avea motive. M-am purtat ca un dependent. Dar nu sunt dependent de nimic … înafară de săruturile cu Sakura. Dar ea nu ştie asta, deci nu mă va crede un obsedat, nu-I aşa?

— *De ce*? mă întreabă rozalia, tonul ei indicând nesiguranţă şi confuzia pe care le simţea.

Nu ştiu ce să-I răspund. De ce, ce? De ce vreau să o sărut? De ce îmi bate inima în halul ăsta când sunt lângă ea? De ce nu mă pot opri din a o privi? De ce nu ştiu cum să mă ţin departe de această fată? De ce nu mă pot contola când sunt în preajma ei? De ce o las să ajungă să mă cunoască cu adevărat? De ce îmi vine să zic că sunt îndrăgostit de ea? De ce cred că o iubesc? De ce? Nu ştiu! Sunt la fel de confuz ca ea, poate chiar mai derutat; nu ştiu ce simt, nu ştiu ce să fac, ce să zic. Pur şi simplu nu ştiu, sunt total pierdut.

Şi din nou, dau un răspuns total negândit, care în loc să-I clarifice ceva, probabil o va deruta şi mai tare, făcând-o să pună mai multe întrebări.

— Pentru că tu, Sakura Haruno, eşti ca un drog pentru mine. Eşti propia mea sursa de heroină, iar eu pur şi simplu nu mă pot opri. Pentru un motiv necunoscut nu mă pot controla când sunt cu tine. Şi nu pot nici să stau departe de tine. Sunt egoist, foarte egoist. Am o nevoie disperată ca tu să faci parte din viaţa mea, să fi lângă mine în fiecare clipă. Şi asta doar pentru că fără tine aş muri. Ştiu sigur că inima mea va continua să bată veşnic atâta timp cât tu vei fi lângă mine, atâta timp cât parfumul tău va rămâne în conituare sursa mea de oxigen, atâta timp cât tu vei rămâne viaţa mea. Când sunt lângă tine sunt tentat să spun că *te iubesc*, iar când tu nu te afli în apropierea mea îmi vine să urlu în gura mare că *sunt îndrăgostit de tine*. *Dar* nu, *nu sunt*. Pur şi simplu … *am nevoie de tine*, Sakura.

După ce aproape că am făcut o perfectă *declaraţie de dragoste*, mi-am pun mâna peste a ta, sperând că nu mă vei considera mai nebun decât sunt. Nebun *după tine*. Sau *nu*.

— Ok. O să încerc să …

— Nu stai, nu am terminat! Mai am să-ţi zic încă ceva. Defapt vreau să te rog să îmi spui ce crezi despre mine. Mă înnebuneşte acest gând! Cred că o să o iau razna dacă nu îmi zici. Chiar am nevoie să-mi zici. M-am cam săturat să mă întreb dacă mă crezi într-un fel sau în altul; sic el mai mult nu mai pot să mai support să mă întreb cât de nebun

mă crezi, dacă mă crezi.

Cred că ar fi trebuit să tac. Am făcut o mare prostie zicandui toate acele balari despre sentimente şi gândurile mele şi confuzia mea extremă care se amestecă cu impulsurile mele ieşite de sub control. De ce nu mă mai pot controla? Până acum o săptămână aveam cel mai incredibil şi mai de admirat control de sine. Iar acum … parcă s-ar fi evaporatat tot, *ca şi cum nu ar fi existat*.

— Incredibil. Dar din nou, Sasuke, *de ce*?

Pentru că te iubesc.

Asta aş spune, da nu, nu o voi face. Pur şi simplu aş minţi şi nu vreau să o mint pe Sakura, nu pot.

Deodată, începe să ningă, fulgii mari şi pufoşi căzând din cerul de o culoare închisă. Deja se înserase, fiind aproximativ ora cinci şi ceva. Uimitor, cât de repede trece timpul. Steluţele fde gheaţă cădeau încet din cer, izbindu-se de pământul rece, în câteva clipe aşezându-se un mic strat de zăpadă în jurul meu şi al Sakurei. Câţiva fulgi erau în părut ei rozaliu, făcându-l să arate mai simpatic.

Asta mi-a distras puţin atenţia de la cuvintele rostite de Sakura, dar mi-am revenit, m-am adâncit din nou în gândurile mele.

Oftez, nesiind ce să mai zic de data asta. Nu ştiu ce să îi mai răspund, fără să-I provoc o confuzie mai mare. Sunt pierdut.

Şi totuşi, deschid gura şi îi zic ceva total *surprinzător pentru amândoi*:

— Pentru că *vreau* să te sărut.

Şi atunci Sakura îşi arcuieşte *buzele* într-unul dintre cele mi frumoase zâmbete ale ei, făcându-mă să mă topesc. Căldura creşte în mine, făcându-mă să mă simt ca şi cum aş fi pe cale să topesc gheaţă din cauza căldurii ce m-a învăluit.

— Şi de ce nu ai zis aşa de la început? Nu crezi că era mai bine?

— Nu aş fi putut să-ţi spun niciodată. Pentru că, pur şi simplu simt că nu pot trăi fără să te văd zâmbind. Nu aş fi putut să-ţi descriu modul diperat în care sufletl meu cerşeşte după atingeri nesfârşite cu buzele tale. Asta ar fi fost o greşeală, şi încă este. Iar faptul că noi stăm aici, într-un loc atât de magic, stăm în ninsoare, făcând ca totul a pară mai

romantic, asta mă înnebunește, pur și simplu mă scoate fdin minți. Doar pentru faptul că tu *ești îndrăgostită de Naruto*, iar eu cred că …

— Deci asta este problema? Ceea ce simt eu *pentru Naruto*? Nu-mi vine sac red! Tu chiar ești atât de gelos încât devi de-a dreptul orb! Tu nu …

— Lasă-mă să termin ce aveam de zis, apoi …

— Nu, nu te lass a termini ce ai de spus Sasuke! M-am săturat să aud! Lasă-mă șip e mine să vorbesc. Am dreptul să spun și eu câte ceva. Bineînțeles că nu o să sune atât de perfect cum au sunat jocurile tale de cuvinte, dar trebuie să spun și eu *ceva*!

— Bine. Tac. Ai dreptate, trebuie să te las să vorbești, deci zi tot ceea ce vrei.

— Nu. Nu vreau să mai zic nimic. Nu pot să o fac, pur și simplu nu pot să îți zic. Nu pot să-ți zic că nu aș vrea să spun aceleași lucruri ca și tine, nu pot să-ți spun să și mie îmi vine câteodată să recunosc că te iubesc și că sunt incurabit de îndrăgostită de tine. Pur și simplu nu pot să nu-ți zic că nu simt nimic. Dacă ți-aș zice ce am de zis aș minți, te-aș minți și nu mai vrea să fac asta. Mă doare acesta nevoie de tine, de aceea nu pot să îți zic mai mult fără a zice totul. Trebuie să mă optresc aici și îți promit că-ți voi spune când voi fi măcar puțin pregătită. Voi încerca *altădată*. Bine?

Sakura își întoarce privirea de la mine, uitându-se către intratre. Acum îi puteam atinge obrazul stâng. Era rece, înghețat și totodată moale și puțin înroșit. Pur și simplu adorabil.

Știu că nu aștepta un răspuns de la mine. Știa déjà că sunt de accord cu ceea ce vrea ea, întotdeauna am fost. Nu avea nevoie de aprobarea mea pentru a nu-și dezvălui sentimentele. Ea pur și simplu era stăpână pe ea, pe când eu eram slab și neajutorat. Trebuie să accept, este pur și simplu *imposibil* să îi refuz ceva Sakurei.

— Știi ce, Sasuke?

Își ațintește din nou privirea într-a mea, făcând că legătura dintre noi să fie din ce în ce mai profundă.

— Nu ești singurul disperat de a afla ce cred eu despre tine. Nici eu nu pot trăi întrebându-mă conituu ce crezi despre fiecare lucru pe care

îl fac. Şi eu am nevoie să ştiu care este *părerea ta* despre mine, poate chiar mai mult decât tine.

— Nu te cred.

— Este pur şi simplu ceva *vital*. Aşa cum am *nevoie* şi *să te sărut*.

Am îngheţat. Ea chiar a zis că vrea să mă sărute sau imaginaţia îmi joacă feste? Şi în acest moment, o informative preţioasa îmi scapă. Asta ar fi trebuit să rămână *secret*.

— Tu eşti *singura* fată pe care am sărutat-o *vreodată*. Ştiu că pare greu de crezut, din cauza *reputaţiei* mele, din cauza *trecutului* meu negru şi din cauza a tot ceea ce am făcut în ultimii ani, dar este cât de poate de *adevărat*. Eu nu sunt obsedat de a săruta *pe cineva*, ci *pe tine*.

— Doar pe …

Însă rozalia este întreruptă de o voce cunoscută. Şi totuşi, nu-mi doream să îi aud vocea, nu acum, nu când totul devine mai interesant; este o crimă. Soarta mă urăşte. De ce nu putea şi el să-şi facă apariţia altădată, mai târziu sau mai bine deloc?

— Copii, ce faceţi voi doi *aici*? Este din nou ceva indecent sau de data asta nu este cazul să-mi fac griji cu *voi doi*?

Sakura se ridică alarmată, luându-mă de mână, în aşa fel încât să mă ridic odată cu ea. Nici când eram amândoi echilibraţi nu mi-a dat drumul la mână. Asta doar îmi face inima să bată mare tare, emanând bucurie. Şi vocea de clopoţel a rozaliei este acum foarte temătoare şi îngrijorată, neştiind cum să facă să nu se bâlbâie. Tocmai de aceea voi vorbi eu pentru amândoi, calm şi foarte sigur pe mine:

— Domnule Diriginte, bună seara! Ce faceţi pe aici? Nu spuneaţi că aveţi treabă toată ziua azi?

— Ba da, Sasuke, am avut treabă. Treaba mea importantă a fost pentru voi. Am o surpriză, nu numai pentru voi doi, ci pentru toată clasa. Surpriză este la holel, de aceea eu am venit să vă caut pe toţi şi să vă duc la hotel. Voi aţi rămas ultimii deoarece uitasem unde aţi zis că mergeţi. Bine că le-am găsit pe TenTen şi Temari în parc. Ele mi-au amintit că aţi venit aici.

Oh, nu! Încă o surpriză de-a lui Kakashi? De ce ne urăşte? Cea de aseară a fost îndeajuns pentru tot restul vieţii mele! Nu mai pot să mai

îndur încă ceva asemănător.

— Voi … aţi făcut … cumva ceva … suspect? Ar trebui să-mi fac griji şiş a vă iau iar la întrebări? Ce am auzit mai devreme, Sasuke, este …

M-am uitat alarmat în spatele dirigintelui şi am constatat că cel mai bin ear fi ca ei să nu ştie despre ce este vorba. L-am interrupt puţin nervors şi emoţionat.

— Nu este nimic. Vorbim mai bine la hotel … despre *asta*.

Am zis, uitându-mă la mâna mea şi a Sakurei. Erau legate perfect. Nici nu mă gândeam să îi dau drumul sic red că a înţeles şi Kakashi. Asta dacă nu i-a venit o idée preconceptă de care ar trebui să mă îngrijorez.

— Bine, atunci … Haideţi la autobuz. Voi schimbaţi-vă de pine, iar eu cu restul colegilor vostrii vă aşteptam în autobus, bine?

— Sigur că da. Aşa este perfect. spune Sakura robotic.

Cât timp eu şi rozalia ne-am pun încălţările proprii, niciunul dintre noi nu a scos vreun sunet. Eram tăcuţi, puţin îngrijoraţi.

Cel mai rău a fost momentul în care ne-am urcat în autobus. Toţi stăteau jos şi era o linişte de mormânt, ceea ce era ciudat. Eu şi Sakura ne ţineam din nou de mână, şi fără să ne dăm seama, am urcat aşa, ţinându-ne de mână. Temari nu a avut o reactive prea plăcută, spunându-I Sakurei că este o nenorocită deoarece a spus că îi place de cineva în timp ce *ar fi cu mine*.

Aş vrea eu. Nu. Nu aş vrea. Ce tot zic? Nu vreau decât să fim …

— *Prieteni*? *Doar prieteni*? Nu va crede nimeni! Sakura, recunoaşte că îţi place de Sasuke, recunoate că sunteţi mult mai mult decât prieteni.

— Stai, Temari! Poate că ei chiar sunt prieteni; *prieteni cu beneficii*.

Tot autobuzul era intrigat de ceea ce îi spuneau Temari şi TenTen Sakurei, iar eu nu puteam să o apăr, de fiecare dată când încercam să îi iau apărarea cele două spuneau ceva în aşa fel încât să mă lase fără cuvinte. Oribil din partea lor!

— Gata! Terminaţi, fetelor! Nu vreau să vă mai aud certându-vă, cel puţin nu de faţă cu mine. Dacă vreţi să vă luaţi de Sakura puteţi să o faceţi în camerele voastre când ajungem la hotel; acolo vă puteţi certa

până nu mai puteţi. Acum tăceţi şi pregătiţi-vă pentru o surpriză *plăcută*! Sakura, Sasuke, cu voi vreau să vorbesc separat, în camera *mea* când ajungem. Aţi înţeles?

Doamne, nu-mi vine sac red că spun asta, dar chiar mă bucur să-l aud pe Kakashi spunând asta. Chiar dacă asta include şi discuţia cu mine şi Sakura. Îngrozitor.

Când ajungem la hotel suntem toţi duşi în camera dirigintelui. Acolo este *surpriză*. Acum chiar sunt curios, despre ce naiba tot vorbeşte atât de fericit omul acesta? Nu înţeleg. Nu pot.

Dar în momentul în care intram în camera simt cum lumea mea o ia cu susul în jos. Totul este un coşmar, chiar dacă ar trebui să mă bucur, nu pot. Înţeleg de ce este fericit, deşi nu înţeleg cum este posibil. Când o văd, rămân împietrit, fără viaţă, ca şi cum toată viaţa mea este *contra* mine. Terifiant.

— Hinata.

Rostesc automat, urmat de Sakura:

— Naruto.

Aceştia ne zâmbesc, dar noi suntem inspamantati. Eu şi Sakura ne uităm unul la altul, neştiind ce să facem şi cum să reacţionăm. Simţim acelaşi lucru: teamă. Confuzie. *Sentimente* care se luptă în interiorul fiecăruia. Atunci ne strângem şi mai tare de mână, amndoi simţind regretful.

Trebuia să-I fi spus că o iubesc.

Dragoste Infinită

Capitolul 44

— Wish I May – *Trebuia să-I fi spus că o iubesc*.

Trebuia să-I fi spus că o iubesc.

Trebuia să-I fi spus că o iubesc.

Trebuia. *Trebuia*. Trebuia.

De ce nu am făcut-o? De ce nu i-am spus? De ce nu am sărutat-o? De ce? De ce, de ce, de ce? De ce nu am luat-o în braţe, spunându-I că îmi poate spune orice, că poate să-mi dezvăluie sentimentele sale? De ce? De ce am fost atât de laş încât să o fac să creadă că mă poate conduce?

Pentru că poate.

Cum am putut fi atât de fraier încât să o lass a-mi scape? Şi eram *atât de aproape* … *Puteam* să fac *multe*. Puteam să îi spun *cât de mult* o iubesc, puteam să o sărut până o făceam să-şi uite propriu nume. Puteam să o fac să devină *a mea*. Ar fi trebuit să fac toate aceste lucruri, să-I spun *totul*. Chiar şi despre ….

— Sas'ke! *Prietene*! Ce faci? Ce-I cu fata asta aşa de … *profundă*? Ai trecut *iar* la sentimente adânci? Ce ai p …

Nu! Nu îl pot lăsa să-mi distrugă reputaţia! Naruto, te voi omorî dacă nu taci în momentul acesta! Încetează!

— Naruto, taci! Tot un idiot ai rămas! Acum, ia zi, *eşti bine*?

— *Aproape* perfect!

Bine. Asta înseamnă că îmi acorzi o şansă *aproape* completă *de a te distruge*.

Şi totuşi, trebuie să mint. Trebuie să mă prefac că nu am nici cea mai mică problemă şi că totul este perfect, *ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat*. Doar pentru că Naruto să nu afle nimic din ceea ce am trăit în ultimele ore, doar petru că blondul să nu se prindă de felul în care mă uit eu la *Sakura*. Este pur şi simplu *imposibil*.

Cum s-ar presupune că trebuie să mă prefac din nou că nu sunt *eu*, că adevăratul Sasuke nu se ascunde după *o mască*, cum? Cum pot eu să îmi pun din nou *reputaţia* pe primul loc? Cum s-ar presupune că ar trebui să mă comport în preajma Sakurei, dacă este şi Naruto lângă noi? Ce va crede *prietenul meu*? *Dar* Sakura?

Doar ea este cea care contează, cea a cărei opinii mă interesează, singura care îşi are rostul. *Doar Sakura*. Iar ea nu îmi ştie *încă* reputaţia, nici trecut – cel pe care numai Naruto îl cunoaşte – şi nici … tot ceea ce am făcut, toate greşelile mele. Iar asta ester au, foarte rău.

Mă uit la rozalie. O privesc fascinate de modul în care se abţine să nu plângă, de acel fel unic în care încearcă să schiţeze un zâmbet, chiar dacă este cât se poate de fals. Ea este mai puternică decât mine; are puterea de a trece peste *tot*, făcând să pară că atmosfera este normal, ca şi cum ar mai exista un motiv de bucurie.

Sper doar să nu-mi dea drumul la mână. Sper să nu-mi dea drumul la mână. Sper, sper, sper. Nu vreau să se ducă la Naruto, nici la prietena

ei, Hinata.

Hinata.

Cum am putut uita că este aici? Sunt de-a dreptul nsimtit. De ce nu i-am acordat nici cea mai mic atenţie acestei fiinite inocente? Cum mi-am permis să o ignor? Cum este omeneşte posibil să nu o observ? Cum?

Nu ştiu.

Şi din nou, răspunsul este unul ce cauzează confuzie. Ca de fiecare dată, nu ştiu răspunsul niciuneia dintre întrebările pe care mi le pun cu disperare. Este de-a dreptul exasperant.

M-am săturat să îmi tot pun singur întrebări. M-am săturat şi de a nu putea primi vreun răspuns la vreo întrebare. M-am săturat să nu-mi poată da nimeni vreun indiciu pentru a dezlega enigmele ce mă intrigă. Şi de asemenea, m-am săturat să fiu confuz. M-am săturat să nu ştiu ce simt şi să fiu dezorientat. Mi-a ajuns să mă uit tot timpul în jurul meu confuz şi să mă întreb ce ar trebui să fac. *M-am săturat*!

Iar ce mai rău este faptul că nu mă pot opri. Nu pot să încetez să îmi umplu simgur capul cu tâmpenii despre dragoste, gândindu-mă la iluziile mele cum c-aş fi îndrăgostit de Sakura. Nu mai pot continua să îmi urlu singur în minte că o iubesc. Şi trebuie să îi spun. Dar nu o voi face; nu pot.

Nu o iubesc. Nu. Ba da. Sau nu? Din nou, nu ştiu.

Şi chiar în momentul în care eu mă cert cu sentimentele nedesluşite încă, se întâmplă *inevitabilul*. Ceeea ce cauzează un dezastru în sufletul meu. Înfiorător.

Sakura îmi dă drumul la mână, regretul simţindu-se în privirea îndurerată ce mi-a aruncat-o pe fruris, şi se duce la Naruto, aplicându-I o îmbrăţişare călduroasă; încerca să se bucure că s-a întors blondul, dar nu putea. Pur şi simplu era neobişnuit sentimental care o cuprinse, ceea ce o făcea derutată, distanţă.

În momentul în care glasul ei a răsunat în încăperea tensionată, am simţit cum inima mi-a fost luată din piept. Mai aveam puţin şi mă prăbuşeam, simţind cum picioarele îmi cedau încep. Dar trebuia să rămân în picioare, trebuia să fiu puternic. *Trebuie*!

— Naruto! Nu ai idée cât de mult mă bucur că eşti bine; sunt atât de fericită că nu ai nimic! Dar cum? Kakashi ne-a spus că ieşi aproape mort. M-am îngrijorat extrem de tare! Nu cred că mi-am mai făcut atâtea griji pentru viaţa cuiva niciodată; să nu mai păţeşti nimic! Ai înţeles? O să am chiar eu grijă ca tu să fii bine. *Îţi promit*!

Oh, nu, nu va fi chiar atât de bine pe cum crezi. Nu şi dacă voi acţiona eu. Ceea ce se va întâmpla, poţi fi sigură că nu îl voi lăsa …

Şi chiar în momentul acela, când îmi pregăteam planul de a-l asasina pe blond, un impuls necontrolat m-a făcut să îmi intrept privirea spre *Hinata*.

Am rămas uluit de frumuseţea cu care strălucea în lumina becului. Părul ei lung ieşea în evidenţă, făcându-I ochii să sclipească. Acea culoare unică era pur şi simplu magnifică. Aproape că m-a făcut să mă pierd, aproape că am uitat că era şi Sakura în apropierea mea. Uimitor!

M-am dus spre brunetă, dându-I un pipic pe obraz, apoi zicându-I că mă bucur că este bine. I-am zâmbit cât de adevărat am putut, ceea ce a fost incredibil, deoarece nici nu mă gândeam că voi reuşi să fac acest lucru fără să mă ajute Sakura. Dar am reuşit. Iar asta înseamnă că nu depend de ea. *Sau da*?

Dacă nu depind de rozalie de simţ cum privirea îmi este îndreptată spre *ea*? De ce vreau să-I văd *reacţia*? *Oare* … oare *vreau* să o fac *geloasă*? Oare chiar *este* geloasă? Sau este iritată doar de faptul că … ca … nu ştiu. Nu ştiu de ce este enervată, dar ştiu sigur că ceva nu-I convine.

În următoarele minute i-am văzut pe toţi cum se apropiau de cei doi accidentaţi, făcându-I să se simtă bineveniţi. Eu stăteam pe pat, alături de Sakura, ţinându-ne de mână. Neobişnuit. Şi totuşi se simţea atât de bine încât nu ar putea să-I dau drumul la mâna pentru nimic în lume, niciodată. Nu, nu, nu! Sakura este a mea, *îmi aparţine* şi nu îi voi mai da drumul niciodată, *niciodată*! Nu pot să o las, pur şi simplu m-ar ucide. Iar eu sunt *mult prea egoist*, deci rezultă că ea este *numai a mea*.

Kakashi i-a gonit în scurt timp pe toţi din camera sa, mai puţin pe mine şi pe Sakura. Pe Naruto şi Hinata i-a trimis în *camera noastră*, a mea şi a rozaliei. Cât de nedrept! Este camera noastră, nu a lor! Ei nu

am niciun drept să vină şi să primească camera noastră!

Doar a noastră!!!

Acum nu o să mai pot să fiu *singur cu Sakura*, nu o să mai putem face nimic care să ne include doar pe *noi doi*, pe mine şi pe rozalie. Nu o să mai putem continua nimic din *ceea ce începusem*.

— Acum că am rămas *doar noi trei*, vreau să clarificăm *lucrurile*. Sunteţi *amândoi* de accord să îmi mărturisiţi ce se întâmplă *de fapt* cu voi, *ce este între voi*?

Sakura părea agitată, deoarece mâna îi transpirase *brusc*, iar privirea o trăda în totalitate. Fata aceasta este atât de uşor de citit, *parcă* ar fi o carte deschisă.

Kakashi ne privea întrebător, aşteptând ca unul din noi să zică ceva. Tocmai de aceea voi vorbi eu, din nou, pentru amândoi.

— Domnule diriginte, vreau să vă dezvălui ceva: eu nu sunt de accord. De fapt, sunt întru-totul contra. Nu înţeleg de ce ar trebui să ştiţi dumneavoastră ceva despre mine şi Sakura. Şi de asemenea, vreau să vă întreb ceva.

Dar nu am mai întrebat. M-am oprit, lăsându-l intrigat, făcându-l să fiarbă în suc propriu. Pur şi simplu îmi place să fac cum nu sties a savureze suspansul pe care I l-am oferit. Asta mă face cumva malefic? Nu, nu cred.

Zâmbesc în sinea mea, după care îl adresez întrebarea promisă:

— De ce *ne-aţi mințit*? De ce nu ne-aţi spus despre *adevărata* lor stare? Nu credeţi că era mai bines a ne fi spus că ei defapt sunt bine, ca să nu ne facem griji *degeaba*?

La ultima întrebare am intensificat puţin vocea, făcând că tonul folosit să sune mai dur. Asta a făcut-o pe Sakura să îşi îndrepte privirea spre mine, studiindu-mă foarte atent, fiind fermecată de fiecare amănunt.

— Nu îţi voi spune.

Răspunsul lui Kakashi m-a şocat.

Cum? Cum să nu-mi spună? Cum este posibil aşa ceva? Nu meritäm nici măcar o explicaţie? Nu-mi vine să cred!

Însă faţa mea rămâne la fel: dură, rece, indiferenta.

Nu zic nimic, nu fac nimic. Îl aştept pe el să-mi vorbească. Tot nu m-a lămurit cu nimic, nici despre minciună, nici de ce vrea să afle informaţiile despre mine şi Sakura.

— Sasuke, nu ai de ce să te superi. Nu vom avea această conversaţie acum.

De ce? De ce nu vrea să îmi spună acum? Ce ester au în faptul că vreau să mă supăr? Plus, am toate drepturile să fiu nervos din cauza omului acesta; pur şi simplu se baga mult prea mult în viaţa mea personală. Mă derutează şi mai rău.

— Îţi voi spune doar că voi doi vă alaţi aici pentru a vorbi *despre voi*, despre *realatia voastră*, nu despre *chestii medicale*.

În momentul în care a pronunţat ultimele două cuvinte un chicotit mi s-a scurs printre buze, amintindu-mi de modul în care am încercat *să o fac* pe Sakura *să mă sărute*.

Şi în acelaşi moment, am auzit-o pe rozalie sărind alarmată de pe pat, *negând* faptul că am avea o realatie. Ceea ce este *foarte* adevărat.

— Bine. *Dacă* nu aveţi o relaţie, *de ce* vă ţineţi de mâna asemeni unor îndrăgostiţi care nu se mai pot dezlipi unul de celălalt?

Pentru că exact asta suntem.

Sau nu. Off, mereu uit că asta este *doar în mintea mea*. Asta este oribil. Doar pentru că asta îmi doresc cu o disperare extremă, nu înseamnă că ar trebui să mă prefac că este adevărat. Sunt jalnic.

— Pentru că … începe să spună Sakura, dar nu reuşeşte sat ermine, privindu-mă în ochi, încercând să-mi transmită printr-o singură privire că ar trebui să continui eu.

Şi exact aşa am şi făcut.

— Pentru că …

Şi m-am blocat. Nu pot să-I ic ceea ce este în capul meu, iar răspunsul la această întrebare îmi este necunoscut, exact ca la celelalte.

— Pentru că simţim nevoia.

Şi până la urmă am reuşit să zic ceva adevărat, care să fie şi *inteligibil*. Surprinzător.

Avem nevie unul de celălalt.

Şi aş spune-o, dar nu pot.

— *Avem nevoie unul de celălalt*.

Mă completează Sakura, parcă ştiind exact la ceea ce mă gândesc. Dar cum? Ce i-a venit să zică asta?

— Înţeleg.

Poftim? Doar atât poate să zică? De ce nu spune ceva mai interesant? De ce? Cum poate spune că înţelege? Înţelege … Înţelege. Nu pot să cred, mi-e de-a dreptul imposibil să percep asta.

— Dar această nevoie de celălalt vă va costa. În momentul de faţă cred că este … inadecvat să mai staţi atât de aproape unul de celălalt, pur şi simplu vă vreau mai despărţi. Înţeleg că nu puteţi trăi aşa, dar va trebui. În seara asta nu mai dormiţi în aceeaşi cameră.

Şi în acel moment am simţit cum inima mi s-a oprit. Aerul nu-mi mai ajunge în plămâni şi simt cum mă înec. Cred că de data asta *chiar* voi leşina.

Omul ăsta glumeşte, nu? Nu are cum să fie adevărat ceea ce spune! Nu este posibil să mă despartă de Sakura, am nevoie de ea! Şi mai este şi conştient de ceea ce face! Nu, nu cred că asta chiar se întâmplă.

— Nu! Nu puteţi face aşa ceva! Eu şi Sasuke nu putem dormi fără să stăm îmbrăţişaţi, nu putem respire fără a simţi unul miros emanate de celălalt. Acel parfum unic al lui Sasuke este singura mea sursa de oxigen. Dacă nu îl am lângă mine, nu pot sipravietui! Dumneavoastră chiar nu vă gândiţi că asta ne-ar ucide pe amândoi? De ce nu ne lăsaţi să trăim fericiţi? De ce nu înţelegeţi că noi nu putem să stăm separaţi? *De ce*?

Sakura chiar l-a uimit pe Kakashi; şi nu numai pe el – şi pe mine. Ea chiar şi-a făcut curajul să urle la el – doar pentru că noi doi să putem rămâne nedespărţiţi. Incredibil. Acum chiar că *o iubesc pe Sakura*. Da! Da, da, da! *O iubesc*! Pur şi simplu recunosc că o iub … Nu! Nu o iubesc! Iar mă mint singur pentru că pur şi simplu nu simt asta. Adică o simt, dar sunt mai mult decât singur că mă înşel. *Nu o iubesc*. Nu.

— Sakura are dreptate, nu ne puteţi face asta! Domnule diriginte cred că dumneavoastră …

— Sasuke, taci! Am înţeles! Sakura mi-a explicat îndeajuns de bine,

nu mai este nevoie să îmi zici şi tu. Deja mă doare capul din cauza voastră. Bine. Puteţi să rămâneţi *împreună* atâta timp cât nu va mai găsesc în ipostaze asemănătoare cu …

— Am înţeles! Promit, adică promitem, că nu mai facem lucruri de genul.

Şi din nou, am preluat controlul. Yeey!

Kakashi ne spune că putem pleca, dar înainte de asta Sakura îi mai adresează o întrebare. Fiind curioasă să afle ce se va întâmpla cu Hinata şi Naruto, aceasta îl întreabă dacă putem rămâne singuri în cameră.

— Doar pentru că vrem că discutăm despre ceva mai … intim. Adică este ceva personal, de aceea avem nevoie de intimidate. Înţelegeţi ce vreau să spun?

Ceea ce am adăugat a fost doar pentru că eram sigur că dirigintelui îi poate veni vreo idée care ar putea compromite totul, şi sunt mai mult decât sigur că asta l-a liniştit.

Acesta ne spune să mergem înainte şiş a îl aşteptam în faţa uşii camerei noastre. Super! Asta înseamnă că am timp să discut cu Sakura. Chiar simt nevoia să-I spun ceva, încă de când am păşit în camera aceasta şi mi-am dat seama de ceva foarte important.

— Sasuke, mergem?

Vocea de clopoţel al rozaliei mă trezeşte din visat, amintindu-mi că trebuie să plecăm. Ieşim rapid din cameră, respirând uşuraţi că totul mers relativ ok. Când mă asigur că uşa camerei profesorului este închisă, îi spun Sakurei să alergăm până la lift. Aceasta este de accord, trăgându-mă după ea. Mă las purtat de faţă, simţind că mă duce pe un nor, unde vom pluti împreună. Magic.

În lift stăm îmbrăţişaţi, aşteptând să ajungem la etajul nostru. În câteva secunde se şi întâmplă. Când ajungem în dreptul uşii noastre, Sakura se trânteşte de perete, atrăgându-mi atenţia.

Simt cum tot corpul îmi spune că trebuie să o fac, în timp ce mintea mea încearcă să se păstreze imună la farmecul ei. Simt că trebuie să mă lipesc de ea, să o strâng în braţe şi să nu-I mai dau drumul.

Lăsându-mi inima să pună stăpânire pe intregu-mi corp, mă

poziționez în fata rozaliei, lipindu-mi mâna de perete. Mă apropi din ce în ce mai mult de ea, oprindu-mă chiar *înainte de a-I atinge buzele*. Inima ei bătea alarmată, parcă vrând să-I sară din piept; semăna cu a mea – *bat în același ritm*.

Corpurile noastre erau lipite unul de celălalt, fetele noastre fiind foarte aproape, buzele chiar mai apropiate. Sursa mea de oxigen era atât de aproape de mine, încă nu mai era un aer diferit; acum respirăm un aer al nostru, propriu, *izul perfect*.

Când mă asigur că nu mă va îndepărta de ea, îi şoptesc, vocea mea stinsă emanând un regret profund, amestecat cu multă tristeţe şi iubire îndurerată:

— *Trebuia să-ţi fi spus că te iubesc*. Trebuia. *Trebuia să îţi zic totul*. Trebuia.

— *Trebuia*.

În momentul în care mi-a confirmat, am simţit cât de mult şi-ar fi dorit să audă că o iubesc. Dar, de asemenea, ar fi vrut şi să fie adevărat.

Puteam simţi cu uşurinţă că avem aceleaşi sentimente, amândoi eram pierduţi într-un amalgam de sentimente, un paradox al emoţiilor ne învăluise pe amândoi, făcându-ne să acţionăm într-un mod iresponsabil, conduşi de impulsuri nebuneşti, *controlaţi de inimă*.

— De ce nu mi-ai zis? mă întreabă Sakura pe un ton timid.

— Pentru că nu pot. Dacă îţi zic că te iubesc, *te mint* … pentru că *trebuie* să îţi spun *totul* pentru a părea *adevărat*.

— Atunci *de ce* nu îmi spui tot ce ar trebui?

— La *momentul potrivit*. *Nu acum*, *nu azi*, *nu aici*. Nu vreau să stric momentul ăsta atât de …

— *Romantic*? se aude vocea lui Kakashi, care stătea în dreptul uşii, adăugând: Trebuie să te împinge u peste ea sau o vei săruta şi singur, fără ajutorul cuiva? Dacă tot ai această nevoie disperată de-a o face, ce mai aşteptţi? Asta este valabil şi pentru tine, Sakura! Sărutaţi-vă odată, pentru că pe bune, mă înnebuniţi pe mine, nici nu vreau să-mi imaginez ce simţiţi … mai ales la o distant atât de milimetrică ce vă desparte. *Sărutaţi-vă*!

Apoi se aude un chicotit amuzat, după care dirigintele ne spune să

aşteptăm aici până ne cheamă el înăuntru. Eu şi Sakura nici nu ne-am deranjat să ne uităm la el, doar din cauză că contactul nostrum visual este mult mai preţios. *Atât de profund şi real*.

Se aude cum Kakashi închide uşa în urma să, lăsându-ne singuri, pierduţi în tăcere. Asta numai până când unul dintre noi sparge liniştea asurzitoare ce domnea în holul pustiit.

— Sakura, tu îţi dai seama cât de mult mă poţi tortura? Cum poţi să mă chinui în halul ăsta? Tu conştientizezi că eu sunt pe cale să mor dacă mai sunt ţinut mult timp atât de aproape de tine, fără să te sărut, fără să îmi vină să zic că eşti a mea, doar a mea?

Sakura sta puţin pe gânduri, pe chipul său aşternându-se un zâmbet ştrengar şi dulce.

— Hai să jucăm *adevăr* sau *provocare*! *Ai curaj*, Sasuke?

— *Provocare*. îi şoptesc, dând la o parte încă un milimetru ce ne despărţea buzele.

— *Te provoc să mă săruţi*!

Ce?

Numai atât pot să răspund. Nu pot să zic altceva, fără să zic totul. Nu pot să îi spun acelaşi lucru, fără să îi spun totul. Nu pot să îi spun aproape nimic, fără să-I spun totul. Concluzia? Trebuie să-I spun totul. Dar oricine ştie că asta nu se va întâmpla.

Sunt mult prea conştient de durerea c ear rămâne întipărită în sufletul ei, dacă ar afla. Sunt mult prea conştient că nu m-ar ierta pentru că nu i-am zis din primul moment în care am văzut-o. Sunt mult prea conştient că aş răni-o. Şi nu-mi permit să fac asta. Pur şi simplu mă distruge gândul că ea va trebui să afle de fapt că …

— Sakura! Sasuke! Intraţi şi voi în cameră!

Iar acesta este Kakashi, care tocmai ne-a chemat, distrugându-mi pentru a treia oar ape ziua de azi momentul cu Sakura. Acum chiar aveam cea mai bună ocazie de-a o săruta! Dar nu, trebuie să intervină ceva. Ca de fiecare dată. Este înnebunitor. Pur şi simplu mă dispera.

Şi totuşi, pentru a nu-I face pe cei aflaţi în încăpere să aştepte şiş a aibă bănuieli, o trag pe Sakura mai aproape, obligând-o să-mi atingă buzele, dar chiar în momentul acela, uşa se deschide, capul lui Kakashi

ieşind.

Cât de jenant!

El întreabă pe un ton şoptit, aproape mut:

— Nu v-aţi sărutat *încă*? apoi adăugă, cu o fată regretanda: Îmi pare rău pentru voi, dar v-a trecut şansă. Cel puţin pentru câteva minute. Nu vă faceţi griji, feti rămâne din nou singuri şi puteţi continua ceea *ce aţi început*.

Apoi ne face cu ochi, trăgându-ne de mâini înăuntru.

Când intrăm, îi vedem pe Naruto şi pe Hinata venind în direcţia uşii. Eu şi Sakura ne-am dus lângă Kakashi, pentru a le lăsa drumul liber celor doi colegi ai noştrii. După ce ei pararesc încăperea, dirigintele îi urmează afară.Acesta închide uşa în urma lui, lăsându-ne pe mine şip e Sakura singuri împreună, amândoi pierduţi în infernal cutremurător al tăcerii.

Dup ace mă uit în jurul meu, o strâng puţin pe rozalie de mână. Doar pentru simplu fapt că sunt conştient că trebuie să-I dau drumul pentru câteva secunde, deoarece sunt nevoit să îmi dau geaca jos. La fel şi Sakura. Pur şi simplu mi se rupe sufletul la gândul că trebuie să rup contactul fizic dintre noi. Este prea crud.

Şi totuşi, încercând să fac că durerea să nu se instaureze în mine, îi dau repede drumul la mână. Acum mă simt gol, de-a dreptul incomplete, ca şi cum ceva mi-a fost furat.

Fără să mai stau pe gânduri, îmi scot imediat geacă de pe mine, după aceea ajutând-o şip e rozalie să facă acelaşi lucru. Mă duc să le pun repede în cuier, apoi mă întorc la Sakura, pentru a o prinde din nou de mână. Poate şi să o sărut. *Poate*.

În momentul în care corpul meu se afla la mai puţin de un metro de ea, simt cum bătăile inimii o iau razna, începând să bubuie în inetriorul pieptului meu. Sângele începe să mi se scurgă mult mai repede prin vene, în timp ce respiraţia îmi este accelerate. Mâinile îmi transpira, făcându-mă să mă opresc. M-am blocat. Am înţepenit în faţa celei mai frumoase fete existente pe pământ. Sunt asemeni unei stane de piatră în faţa acesteia. O privesc timid, încercând să ascund ezitarea ce mă cuprinsese, căutându-mi curajul de a mă duce mai aproape de această

ființă ce se aseamănă cu o zeiță.

Dar nu pot. Ba da. Sau … nu? Nu, nu pot să mă mai mișc. Sunt distrus.

Când vede că nu mai vin spre ea, mă întreabă ce am pățit, apropiindu-se de mine. Ajunge în drepul meu, legând un contact visual. Un zâmbet îmi apare pe buze. O întreb ce și-ar dori să facem, neștiind la ce să mă aștept.

Din nou, sunt înspăimântat. Nu știu cum să vorbesc cu ea, fără să mă comport prea obsedat. Încerc să mă controlez. Dar nu pot.

— *Continuăm jocul*?

Sakura mă readuce la realitate, aducându-mi aminte de scena de pe hol, amintindu-mi de distant milimetrică ce ne despărțea. Asta doar mă face să o doresc mai mult, să o vreau cu o disperare mai mare. De ce încerca să mă înnebunească? De ce?

Știe foarte bine că nu mă pot abține să o sărut. Este mai mult decât conștientă de faptul că nu îmi pot controla impulsurile. Acum doar profita. Știe că am o slăbiciune pentru ea și mă torturează fără pic de milă. Dar de ce? Ce vrea să obțină?

"*Așa cum am nevoie și să te sărut*."

Ceea ce mi-a zis mai devreme îmi reapare în minte. Parcă o pot auzi cum urlă *în interiorul minții mele*.

" *Sărută-mă*! "

Și oricât de mult mi-aș dori, nu este adevărat. Doar în mintea mea se petrece asta. Este terifiant. Și derutant.

Am dat și eu un răspuns în sfârșit:

— *Sigur*. Doar că de data aceasta *te provoc eu pe tine să mă săruți*.

— Tu nu ți-ai executat *provocarea*, încă. După ce faci ce ți-am zis, o fac și eu pe a mea. *Cu ea mai mare plăcere*.

Firar! Și-a amintit că *nu* am sărutat-o! Acum trebuie ca să mor din nou încercând să-I ating buzele. Iar partea cea mai proastă este că nu pot. *Nu pot să o sărut*!

Mă doare să o spun, dar sunt obligat să recunosc. *Nu pot*. Pur și simplu nu pot. Așa ceva ar fi *mult prea greșit*.

— Ți-ai pierdut curajul, Sasuke?

Da!

Ba nu.

Încă am mult curaj, doar că nu o pot săruta. Chiar dacă s-ar simţi că cel mai perfect şi cel mai frumos lucru care l-am făcut vreodată, nu o pot face.

Şi totuşi, cum mă voi opune? Cum *voi rezista* tentaţiei? *Cum*? Cum voi putea scăpa de acest *viciu*? Cum?

Într-o fracţiune de secundă, simt cum piciorele mi se mişca, apropiindu-mă din ce în ce mai mult de Sakura. Centimetrii ce ne despart se scurg unul câte unul, în scurt timp corpurile noastre fiind *lipite*. Acum puteam simţi cu uşurinţă cum *inima ei* bătea în acelaşi ritm cu a mea. *O completare perfectă*.

Mâinile mele erau în jurul taliei fetei, în timp ce ale sale rămaseră pe lângă trupul firav al acesteia. Cu fiecare mişcare ce o făceam, corpul meu se mişcă mai rigid, făcând ca totul să pară forţat. Cutremurător.

O strâng pe Sakura în braţe, apropiindu-mă de buzele fetei. Erau destul de uscate, dar păreau la fel de perfecte ca întotdeauna. Acest lucru mă fermeca.

Şi totuşi, mă opresc.

Nu pot să mă mai mişc, amintindu-mi că mi-am interzis să o sărut. Şi în acel moment o împing pe pat, întrebând-o:

— Vrei să jucăm *alt* joc?

Aceasta dă din cap, acceptând oferta mea.

Acum mai trebuie doar să găsesc jocul perfect. Ceva care să nu include sărutуri, ceva care să ne ajute să ne cunoaştem mai bine, totodată putând să ne clarificăm intebarile unul celuilalt. Dar care este acest joc?

Şi se pare că am găsit jocul perfect, până la urmă.

— Ce zici dacă jucăm " *20 de întrebări* "?

Sakura se uită intrigată la mine, o urmă de *dezamăgire* citindu-i-se în privire. Puteam simţi regretul ce o macină. Acest lucru mă sfâşia pe dinăuntru.

Trebuia să o fi sărutat.

Dragoste Infinită

Capitolul 45

— Încă Odată, Iar şi Din Nou – *Dacă* aş fi sărutat-o nu s-ar mai simţi dezamăgită, nu ar mai încerca să-şi ascundă tristeţea printre zâmbete false. Asta este pur şi simplu este prea cred. Şi nu o distruge numai pe ea, ci şi pe mine. Regretul mă manana de la interior spre exterior, distrugându-mi încet sufletul. Acest sentiment este pur şi simplu terifiant.

— Ce este " *20 de întrebări* "?

Vocea Sakurei mă readuce cu picioarele pe pământ, des avea un glas stins şi timid. Pentru câteva clipe nu am ştiut ce să-I răspund, deoarece era un joc inventat de mine, pur şi simplu ceva ce mi-a trecut prin minte. Totuşi, mi-am amintit că faţă aşteaptă să o lămuresc şi i-am spus:

— Este un joc pe care l-am inventat eu. *Eu îţi pun ţie 20 de întrebări*, *iar tu mie*. Aceste întrebări pot fi despre orice care are legătură cu mine, în felul acesta *putem afla mai multe unul despre celălalt*. Ce zici?

Oare crede că sunt nebun? Crede că sunt obsedat de a afla ceva despre ea? Ce crede despre idea mea? Ce crede despre faptul că tot vreau să mă apropi din ce în ce mai mult de ea? Ce crede despre gândurile mele? Dar despre modul în care acţionez fără să gândesc? Ce crede? Ce?

Mă ucide gândul că mai trebuie să aştept câteva minute până să aflu răspunsurile la întrebările pe care le am. Şi mă mai înnebuneşte şi faptul că nu pot să îi pun decât 20 de întrebări. Doar 20. Cum se presupune că îmi vor ajunge 20 de întrebări pentru a afla totul despre ea? Totul … Nu mă voi putea opri fără să ştiu fiecare lucru posibil care este legat de acesta fata, pur şi simplu nu mă voi putea controla. O voi lua razna dacă mai trebuie să trăiesc mult fără să ştiu tot ce are legătură cu viaţa Sakurei. De la cele mai mici şi neînsemnate lucruri, până la cele mai intime secrete pe care le are.

Mă întreb dacă înţelege adevăratul motiv al acestor întrebări pe care vreau să I le pun.

Aş fi tentat să zic că nu înţelege, dar cred că totuşi ştie mai bine decât oricine. Ea mă înţelege. Întotdeauna m-a înţeles şi nu cred că

acum este vreo excepţie. Şi dacă totuşi este? Atunci ce crede?

— Sună interesant. Dar am o mică problemă. Dacă, să presupunem prin absurd, nu îmi ajunge numărul de întrebări, ce fac? Adică … dacă nu am aflat destule lucruri punând doar 20 de întrebări şi mai vreau să pun şi altele …

— Sakura, asta ar fi mult mai bine decât perfect. Dacă nu ne ajung întrebările, putem mări număr la 50 sau chisar 100 de întrebări. Nu crezi că este posibil că presupunerea făcută să fie adevărată? Pentru că nu prea mi-ar plăcea să fiu singurul care